DURERILE FACERII TRANZIŢIEI

Gh. Ionescu OLBOJAN

Nu mai încape îndoială că România, prin guvernanţii săi, *păşeşte ferm pe drumul luminos al socialismului,* cum îi plăcea cizmarului din Scorniceşti să spună în lunguieţele sale discursuri. Prin FDSN, ţara a ajuns într'un impas greu de depăşit pe căi paşnice. Concret, cum stau lucrurile? Că FDSN-ul este copia perfectă a PCR-ului, nu mai trebue demonstrat. Că Iliescu este fratele cu carte al lui Dej şi Ceauşescu, iarăşi nu trebue demonstrat. Care este impasul în care a fost adusă ţara? El nu este altul decât politica FDSN de stopare a reformei şi trecerea la conducerea economiei prin centralismul de stat şi anihilarea proprietăţii particulare dobândită după 1989.

În virtutea acestor principii, guvernul Văcăroiu a întreprins următoarele: înlocuirea funcţionarilor de stat FSN-işti cu FDSN-işti, atât în administraţia internă cât şi în cea a ambasadelor române; alocarea de fonduri din bugetul de stat pentru revigorarea unor ramuri ale industriei cu potenţial uman deosebit de mare (exemplu: extracţia cărbunelui, siderurgia şi industria chimică); controlul sever al statului asupra circulaţiei valutare din sectorul privat al economiei; stoparea micului comerţ stradal prin demolarea chioşcurilor şi dughenelor care au împânzit mai toate oraşele ţării; controlul vamal deosebit de sever pentru depistarea liniilor de comerţ prin contrabandă; asmuţirea Gărzii Financiare asupra micilor întreprinzători şi comercianţi, cu intenţia vădită de a stopa proliferarea iniţiativelor personale în aceste sectoare economice; acuzarea comercianţilor privaţi de cele trei rele aduse de guvernele Roman-Stolojan, anume inflaţia, corupţia şi şomajul.

Pentru legitimarea acestei politici de izolare şi anihilare a sectorului privat din economia românească, guvernul, preşedinţia şi SRI-ul au aruncat pe taraba democraţiei originale mai multe dosare cu un singur numitor comun: corupţia la nivelul ministerial în perioada dualismului Roman-Stolojan. Toate aceste dosare sunt tratate drept cele mai mari afaceri de luare de mită şi primire de foloase necuvenite din perioada ce s'a scurs dela Decembrie '89 încoace.

Prin demascările făcute acum, Iliescu şi ai lui nu doresc altceva decât să arate lumii româneşti cât de nefastă este pentru ţară Reforma şi cât de corupţi sunt cei care o sprijină în continuare. Autorii afacerilor respective, foşti miniştri, secretari de stat, directori generali etc. nu sunt deferiţi justiţiei pentru a da seamă de păcatele lor, întrucât Constituţia spune, prin al său articol 108 alin.3, că miniştrii sau asimilaţii acestora nu pot fi urmăriţi penal decât la sesizarea Parlamentului. Cum însă România nu dispune de o Lege a răspunderii ministeriale, actualul Parlament nu poate sesiza procuratura împotriva miniştrilor actuali sau foşti, neavând un temei juridic. Asta nu înseamnă că parlamentarii români se grăbesc să adopte o asemenea lege. Nu. Ei ştiu să coabiteze paşnic cu executivul, lăsând rufele murdare ale Guvernului să fie clătite în paginile presei, pentru impresie şi iritarea orgoliului clasei muncitoare împotriva celor alungaţi dela guvernare de tartorul din Palatul Cotroceni.

O listă incompletă a afacerilor şi a celor aflaţi în spatele lor şi puşi la stâlpul infamiei de tovarăşii Văcaru, Văcăroiu, Văcăliescu, Verdeţ: afacerea AIRBUS - contractarea cumpărării a trei asemenea aeronave dela Francezi contra unui comision

Continuare în pag.3

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 25$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 19 Nr. 203 - MARTIE 1993 - PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZEELANDA

PROBLEMA CLAUZEI

Eugen BÂRSAN

Anul trecut, când Congresul American a refuzat să acorde României Clauza Naţiunii celei mai Favorizate, unul din argumentele dătătoare de ton s'a învârtit în jurul atenţionării Forului legislativ american, care s'a lăsat odată păcălit de speculaţia diversionistă cu "independenţa" lui Ceauşescu. De această dată, el ar trebui să fie mai circumspect şi să nu mai cadă pradă unei alte păcăleli şi anume al diversiunii speculative iliesciene, numită "democraţie". Deci să fie mai circumspect, nu faţă de ţara România şi poporul ei, ci faţă de inveteraţii ei guvernanţi comunişti care se încăpăţânează să nu părăsească puterea guvernării statale, pretinzând că ei s'ar fi metamorfozat în democraţi.

Aceasta a fost în 1992. Acum, în 1993, se aşteaptă ca în actuala sesiune a Congresului American, Clauza pentru România să fie repusă pe rol. De aceea, să vedem ce s'a petrecut între timp.

Nomenclaturiştii "democraţiei originale" s'au întărit şi mai mult în scaunele lor de pe care au dat drumul diversiunii acuzatoare că vinovată de neacordarea Clauzei ar fi numai şi numai opoziţia din Convenţia Democratică, prin faptul că ea critică guvernul, îi subminează acestuia credibilitatea şi obstrucţionează Clauza. Este clar că printr'o asemenea diversiune, nomenclaturiştii ţintesc să discrediteze Opoziţia cu argumentul că făcând o politică contra intereselor lor, ea face în fapt o politică contra intereselor ţării. Nu poate fi nici o îndoială că felul în care se face uz de ţară aici, este calculat, ştiindu-se că Românul este foarte sensibil când aude de ceva ce nu sună bine cu privire la ea. Legat de acest lucru, nomenclaturiştii ţin să speculeze, propagandistic, neacordarea Clauzei în favoarea popularităţii lor. Şcoliţi în diabolicismul comunist, ei ştiu să tragă foloase şi din eşecuri. În cazul de faţă, pasând blamul neacordării Clauzei în seama partidelor opoziţioniste din Convenţia Democratică.

Pe de altă parte, să aruncăm o privire şi asupra Opoziţiei. In ciuda meschinei ocări şi a meschinului blam că ea ar fi contra ţării, că din cauza ei România nu primeşte Clauza, liderii Opoziei sunt activi pentru obţinerea Clauzei. A fost trimisă,

Continuare în pag.3

AXA SPIRITUALĂ A NEAMULUI

Valeriu NEŞTIAN

Această formulare, cei avizaţi o ştiu, caută a defini, frumos şi lapidar, dar mai ales adânc, acel fenomen specific naţional şi prin excelenţă creştin, pe care-l agrăim dintr'o respiraţie, românism spiritualizat. Si e, totodată, pricină de sminteală, piatră de poticnire, cap de acuzare, pentru ignoranţi, oameni de rea credinţă şi vrăjmaşi de diverse calibre şi coloraturi. Astăzi, ca şi ieri ori alaltăieri.

De fapt, altfel nici nu poate fi. Căci însuşi creştinismul a primit de-a lungul veacurilor lovituri şi atacuri - îndeosebi "sub centură" din partea feluritelor denominaţiuni religioase, confesionale, laice sau ateiste. Să amintim, ilustrativ, doar intoleranţa sinoadelor unioniste, Contra-reforma ori neoprotestantismul contemporan. Toate asemenea manifestări au îmbrăcat deseori forme fanatice deosebit de ascuţite şi de agresive, similare într'o anumită măsură bolşevismului antichristic.

Naţionalismul sănătos şi curat precum un iezer carpatin, ca infrastructură spirituală a Naţiunii noastre, exprimă naturalmente acel suflet propriu românesc ce nu-i altceva decât o revelaţie divină. Prezenţă vie şi activă în istoria Neamului, el creează spontan şi în proporţii de masă, înainte de orice, "o şcoală spiritual-morală", cum nu se cunoaşte să se fi născut o alta undeva; considerând, cu limpezimea cristalului, că ţelul final al individului, al colectivităţii naţionale şi al Naţiunii rămâne mântuirea în numele lui Iisus Hristos. E o parte din definiţia lui, indiferent ce nume atribuim acestei doctrine mereu actuale, niciodată perimabile, întotdeauna energetice. Cade partea, cade întregul. De aceea, credinţa, cultura, caracterul sunt linii ce brăzdează în contemporaneitate autentica viaţă personală şi comunitară a bunilor Români din Ţară ori de pe alte meridiane ale lumii. (Cum remarcă N. Steinhardt, doar caracterul importă în ultimă instanţă, părerile filosofice, ideologice, originea socială, profesiunea, pregătirea intelectuală nefiind decât nişte accidente!) De aceea spiritul de sacrificu devine în prezent esenţial. Si de aceea sufletul naţional, uriaş cât un munte şi mare ca o furtună răscolitoare, îşi caută împlinirea într'o ordine naturală a lumii, caracterizată prin spiritualism religios, patriotism real şi democraţie organică. Evident, atari sentimente fireşti, lăsate la voia întâmplării, necanalizate spre manifestări binefăcătoare, pot îmbrăca forme care merg până la exagerări, erori, păcate, degenerând în cu totul altceva (cum se petrece pe alocuri aici în Ţară, acuma), decât este şi vrea să fie un spirit, un curent şi o mişcare "duhovnicească."

Nu aceasta este însă nota definitorie în prezent. După cum, credem noi, nu va fi nici în viitor. Tradiţia spiritualităţii naţionale şi creştine veritabile (nu cea falsificată de vechii şi noii comunişti), verificată pe parcursul deceniilor de trăire autentică, în România şi în exil, preluată de fiecare generaţie dela cea dinainte, prezintă indubitabil garanţia că se află pe linia de succesiune binecuvântată, menită să perpetueze intenţia nobilă primară şi modelele exemplare. Pilda majorităţii foştilor deţinuţi politici este, bunăoară, ilustrativă.

Altminteri, cruciada pentru cruce şi libertate a pus un accent aparte pe paza minţii şi a inimii, pe introducerea minţii în inimă, care are şi sensul de colaborare a intelectualului cu simţirea (cf. mulţimea de savanţi, genii, eroi morali ce-au sfinţit cu propriul lor nume / sânge lupta anticomunistă).

Da, desigur, sunt şi or mai fi şi impostori, oportunişti, profitori. De fapt, nişte mistificatori ce se folosesc de calitatea exterioară de foşti combatanţi, cu aparenţe de autenticitate, care umblă orgolios prin Ţară ori aiurea, cu texte "clasice" în mână şi cu fraze "guriste" frumos lustruite, prin ajutorul cărora trag nădejde să câştige, pentru scopuri suspecte, buna credinţă a acelora cu care vin în atingere. Insă pseudoluptătorul se demască negreşit. Ca şi veşnic "invulnerabilul" antilegionar, mercenar subordonat nu importă căror forţe oculte. Deşi, o vreme, poate înşela, poate recruta "adepţi", poate perverti judecăţi sănătoase, până la aşa măsură încât să dispară facultatea de discernere între efecte şi cauze, între firesc şi arbitrar sau între autoritate şi libertate. Sen-

Continuare în pag.4

EDITORIAL

NOMENCLATURA COMUNISTĂ POARTĂ MASCA NAŢIONALISMULUI

Cel de-al Doilea Război Mondial s'a sfârşit cu victoria aliaţilor occidentali, care reprezentau capitalismul şi democraţia, ca idei de orientare politică, dar şi cu victoria Uniunii Sovietice, simbolul ideologiei marxiste, în contradicţie totală cu cea a Occidentului capitalist şi democrat. Erau două lumi opuse şi cu idealuri care nu puteau să găsească o platformă de conciliere.

Este adevărat că de multe ori, ideologii marxişti s'au găsit în situaţia de a simula o formă moderată, un socialism cu tentă umanistă, pentru a depăşi anumite stări de impas. Gorbaciov a mers şi mai departe. A creat o fisură periculoasă în monolitul comunismului (bolşevismului sau marxismului, care în fond reprezintă acelaşi lucru, dar cu nume diferite), prin "perestroika" şi prin "glasnost", dar n'a realizat că fisura se va lărgi şi monolitul îşi va pierde consistenţa şi tăria structurală. Până la urmă, în faţa blocului de fermitate, ridicat de America conservatoare a lui Reagan, întreg eşafodul politic, administrativ, economic, ideologic şi pseudomoral al marxismului s'a sfărâmat în forme caricaturale de doctrină, dispărând până la urmă de pe mapamond, într'o formă penibilă.

Marxismul a dispărut, ruşinându-se de numele pe care l-a purtat, întrucât în cameleonismul lui de a-şi ascunde faţa şi "universalele" teorii (perimate şi anacronice) a ajuns să-şi boteze acţiunile cele mai vătămătoare, ca strigoii din folclorul românesc, cu nume pe care altădată le blama, căci erau degradante.

Astăzi, marxiştii se înghesuie să rămână la suprafaţa istoriei, dar nu cu principiile pe care le-au propovăduit altădată, ci prin acelea în care n'au crezut şi pe care le-au batjocorit şi defăimat. Ieri, marxiştii erau socialişti radicali, astăzi sunt socialişti moderaţi şi oferă lumii salvarea prin doctrine adaptate noilor cerinţe mondiale. Desigur, fără ecou şi fără succes.

Între timp, după prăbuşirea marxismului şi a regimurilor dictatoriale, instalate în numele lui, au apărut concepţii noi de viaţă, care fuseseră scoase, cu violenţă, din circulaţie de către aroganta subintelectualitate a dictaturii proletariatului. Pe vremea dominaţiei marxiste era absolut interzis să se vorbească de spirit, de naţiune, de naţionalism etc., pentrucă aceste idei nu corespundeau doctrinei lui Marx şi a lui Engels, titani monstruoşi ai istoriei contemporane.

Astăzi, pentru necesităţi urgente de camuflaj (recte de salvare), marxiştii de altădată recurg la sistemele lor de fraudă şi înşelaciune, promovând idei, valori şi principii în care n'au crezut niciodată. Această scamatorie politică şi ideologică este necesară pentru a se face un camuflaj, dar şi pentru a crea diversiuni ce amână procesul de clarificare a confuziilor apărute după căderea regimurilor comuniste.

Pentru demonstrarea celor de mai sus, realitatea din România este cât se poate de evidentă şi ilustrativă. Iliescu, cu toată suita de nomenclaturişti, a înlesnit crearea, după tipicul comunist, a unei puzderii de partide şi grupuleţe politice, care îşi revendica, fără nici o îndreptăţire decentă, o platformă naţionalistă. Pentrucă marxismul este perimat şi nu mai poate apare cu teoria materialismului istoric pe terenul activităţilor politice. Marxismul nu mai poate acţiona din lada de gunoi a istoriei unde a fost aruncat.

Acum, nomenclaturiştii din vechea gardă a comunismului îşi acoperă acţiunile cu formule naţionale şi naţionaliste, încercând să înşele încă odată istoria prin denaturările lor. Aceşti nomenclaturişti au furat Revoluţia din Decembrie '89, în numele naţionalismului pe care l-au urât şi l-au batjocorit. Astăzi, ei continuă genocidul cultural, spiritual şi etnic al întregului românesc, pe care l-au început în 1945. Atunci o făceau în numele materialismului istoric, azi o fac în numele naţionalismului pe care şi l-au însuşit numai ca să-l altereze şi să-l ucidă, aşa cum au procedat cu toate valorile spirituale, culturale şi naţionale de care s'au atins: credinţă, neam, tradiţii, omenie etc.

Şi astăzi, adevăraţii naţionalişti sunt prigoniţi şi nu au dreptul să-şi manifeste crezurile lor în viaţa societăţii româneşti. Ceea ce face Iliescu cu suita lui este un genocid care va trebui pedepsit odată, exemplar, de legile dure ale istoriei.

George BĂLAŞU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Epistolă către fratele meu

Pr. Dr. Petre POPESCU

Iţi scriu aceste epistole dintr'un spaţiu calm, cald şi primitor. Iţi scriu de pe plajă, din "Gulf of Mexico", din Fort Myers, Florida. Valurile apei bat continuu spre mal şi aruncă tot ce nu-i aparţine. Noaptea se aud din camera de dormit care dă spre imensitatea apei. Un spectacol divin. Mişcarea apei este ondulată, este poruncă, să uiţi de "toată grija cea lumească". Este invitare să reflectezi la cel ce a creat totul pe acest pământ, la Dumnezeu, cel necuprins de mintea omenească.

Pe plajă se plimbă oameni decenţi, parcă sunt aleşi din furtuna timpului, te salută reverenţios şi cu zâmbet pe buze, lăsându-ţi impresia că te cunosc de când te-ai născut. Toţi merg domol, nu în cadenţa vremurilor, ci în cadenţa eternităţii. Atmosfera de pace îţi dă impresia că cerul este mai aproape de pământ, că Dumnezeu vrea să-ţi vorbească.

In fiecare zi, dimineaţa, după amiaza şi după cină, eu însumi mă plimb pe plajă, în această linişte şi singurătate extrem de agreabilă. Tot timpul plimbării mele mă rog, urmând indicaţiile Sfintei Fecioare Maria ce a apărut în Iugoslavia. Rostesc Tatăl Nostru de şapte ori, Crezul de trei ori, Miluieşte-mă Dumnezeule (Psalmul 50 al lui David) de trei ori, toate rugăciunile de dimineaţă şi rugăciunile de seară în care includ Ectenia Intreită cu rugăciuni de cerere şi mulţumită. La încheiere rostesc de trei ori, Cuvine-se Cu Adevărat, mulţumind lui Dumnezeu şi Maicii Domnului, pentru toate binefacerile pe care le revarsă zilnic asupra acelora pe care eu îi acopăr cu rugăciunile mele, asupra familiei şi asupra nevredniciei mele.

In aceste rugăciuni te ţin aproape de mine, iubitul meu frate.

Nu te pot uita, tu faci parte din universul meu spiritual. Tu eşti fiu al comunităţii şi bisericii mele. Aşa a fost să fie, Dumnezeu te-a încredinţat nevredniciei mele, să te port în grija mea duhovnicească şi să răspund mâine de tine în faţa Tronului ceresc.

Scopul acestor epistole este să ne regăsim şi să trăim împreună lângă inima caldă a Bisericii, să menţinem împreună flacăra interioară a credinţei, să luptăm împreună, din colţul nostru modest, la întronarea domniei adevărului, să te determin să te laşi în voia emoţiilor pe care le stârnesc ideile şi atitudinile religioase. Să ştii iubitul meu frate, din acest izvor nu vor putea ţâşni decât sentimente pure.

Drama societăţii în care trăim, este că ne-am îndepărtat prea mult de Dumnezeu, că doctrina întemeiată pe principiul suprem al unităţii şi transmiterii directe a adevărului, a suferit atâtea rupturi, atâtea rătăciri şi apariţii străine de creştinismul primitiv. Aceste rătăciri dezic invocaţia Mântuitorului: "Părinte, mă rog ca să fie una, precum noi suntem una" şi dezic împărăţia lui Dumnezeu pe pământ. De aici decurge haosul în care trăim, şi care totuşi indică viitorului schimbări fundamentale, o nouă eră creştină a adevărului unic.

Toate ramificaţiile creştine ce s'au îndepărtat de dogma creştinismului primitiv, se vor topi în lumina şi focul sacru al învăţăturii creştine. Cei ce au adoptat aceste rătăciri din ignoranţă sau din alte motive, se vor ruşina şi se vor prosterna în faţa Ierusalimului etern.

Lumea stă astăzi într'un singur picior, destul de grav descumpănită. Nimeni nu dispune de o sferă a existenţiei bine determinată, nimeni n'are reguli de conduită pentru nici o situaţie. In propriile case avem aerul că ne aflăm într'o tabără, în propriile familii avem aerul unor străini; în propriile oraşe avem aerul unor nomazi.

Toate popoarele cunosc o perioadă de frământări violente de nelinişti pasionate, de activitate fără vreun ţel bine gândit. Toate popoarele trec printr'o gravă criză, de bună judecată, criză morală, criză economică, criză politică etc. Toate popoarele plutesc într'un haos teribil.

In această vreme oamenii rătăcesc prin lume cu trupul şi cu sufletul. Popoarele parcă şi-au pierdut memoria, parcă le este ruşine de trecutul lor, de valorile din care ele şi-au tras seva. Trădarea, laşitatea şi minciuna sunt ridicate la rang de virtute. Sodoma şi Gomora sunt oficializate.

Gândindu-mă mai adânc, s'ar putea ca această epocă să fie o nouă adolescenţă a acestor popoare, să fie clocotul ideilor, era marilor pasiuni, a marilor emoţii. Am impresia că trebue mers până în fundul iadului, pentru a ieşi la lumina eternă.

Până acum am fost numai căldicei, gata la toate compromisurile, gata de acomodare la orice situaţie, gata de vânzare pentru cel mai sărăcăcios blid de linte.

Iubitul meu frate, hai să ne uităm acum şi să privim cu atenţie şi la soarta poporului român. Pe el îl cunoaştem mai bine.

In ultimii cincizeci de ani a fost saturat de o existenţă cenuşie şi întunecată, fără vigoare, fără energie însufleţită de ticăloşie şi amărâtă până la dezgust de servitute.

Iţi aduci aminte iubitul meu frate, tu mi-ai spus cu lux de amănunte, că, din această epocă neagră nu există nici o amintire fermecătoare, nici o imagine graţioasă şi nici o reglementare socială solidă. Din această eră nu s'a descoperit nici o amintire care să producă simpatie, nici un moment venerabil, care să ne vorbească despre acest trecut cu vigoare, care să ni-l reconstituie într'o manieră vie şi pitorească.

Veritabila dezvoltare a fiinţei umane în societate nu începe pentru un popor, atâta timp cât nu i s'a reglementat viaţa, cât ea nu i-a devenit mai uşoară, mai bună şi mai blândă. Cum vrei iubitul meu frate, ca germenii binelui să se pârguiască atâta timp cât viaţa nu s'a constituit încă în nici un fel şi când totul este în stare de fermentaţie haotică, când aceleaşi false valori - minciuna, ura, gelozia, denunţul şi invidia - se întrec în inflaţie cu banul?

De unde şi cu cine să înceapă dezvoltarea morală? Cine să facă educaţia de bază a acestui popor? Cine să-l înveţe abecedarul etic, cine să-i dezvolte gustul frumosului, al armoniei, al binelui, al solidarităţii şi al unităţii?

Cine ar putea şi ar avea autoritatea morală să dea idei şi să călăuzească viaţa acestui popor atât de greu încercat?

Pentru a lega viitorul de ce este divin şi permanent, trebue mers în trecut, la timpul când România era România şi când Poporul Român se alimenta duhovniceşte din izvorul cel nesecat al divinului întemeietor, antrenând generaţii şi generaţii la construirea spirituală a Neamului Românesc. Trebue mers înapoi la instituţia care ne-a dat viaţă şi care a alimentat secole şi secole de-a rândul Neamul: Biserica Ortodoxă Română. Rolul pe care ea l-a jucat în istoria noastră este atât de important, încât nu se poate vorbi de Poporul Român fără să vorbeşti de Biserica Ortodoxă Română şi de rolul ei sănătos pe care l-a avut în dezvoltarea noastră ca popor.

Când Biserica a fost marginalizată, când a fost împinsă să aibă rolul cenuşăresei şi să dispună de ea şi de soarta ei oameni atei şi cinici, se ştie ce am avut. Totuşi, în această vreme întunecată, Biserica Ortodoxă Română cu preoţii ei, a stat lângă popor, iar pâinea şi vinul s'au transformat pe masa sfântului altar al Ţării Româneşti, în trupul şi sângele Mântuitorului Hristos, îndumnezeind şi divinizând poporul, ce îi rămăsese ataşat cu trupul şi sufletul. De rătăciri vom vorbi mai târziu.

O revenire în ograda Bisericii strămoşeşti este primul gest pe care Poporul Român îl are de făcut. Să devină ceară moale şi receptivă, să aibă curajul să se supună sfintelor ei învăţături, să-şi modeleze viaţa după sfintele ei exigenţe şi să fie convins în conştiinţa lui că ea are o forţă divină şi eternă, care acţionează la instituirea pe pământ a unei ordini perfecte şi care va dura până la sfârşitul veacului.

Va urma

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

"ALTĂ PUTERE, ACEIAŞI ACUZAŢI"

—— Mihaela MOISIN ——

Nu credem să fie o simplă coincidenţă între îndepărtarea lui Răzvan Theodorescu şi înlocuirea lui cu Paul Everac în postul de Director al Televiziunii Române şi reactivarea dosarului întocmit D-nei Doina Cornea de către Procuratura Română (încă din Octombrie 1991) pentru "subminarea puterii de stat" (în timpul mineriadei din Septembrie 1991, D-na Doinea Cornea a apărut la Televiziunea Română, îndemnând populaţia la non-violenţă, la grevă generală).

Răzvan Theodorescu nu putea preda ştafeta de luptător comunist şi credincios al guvernelor "escu", lui Paul Everac, şi intra brusc în anonimat. Pe de altă parte, cea mai bună apărare este atacul; iar Răzvan Theodorescu va avea nevoie de multă apărare.

Ca o ultimă zvâcnire a cozii şarpelui care moare, şi mergând pe principiul "Incurcă-i drace...", Răzvan Theodorescu, bucurându-se şi de binecuvântarea prietenului său de nebunii, Ion Iliescu, a dat o lovitură ca la biliard, cu multe efecte, numele lui având astfel încă rezonanţă, ca în zilele bune.

Ca atare, după aproape un an şi jumatate dela plângerile penale făcute de Răzvan Theodorescu şi Gabriela Neagu (redactor al departamentului "Actualităţi"), deodată dosarul D-nei Cornea se bucură de aceeaşi atenţie din partea Procuraturii, ca orice altă plângere penală (de ex. acea făcută împotriva lui Miron Cosma). De ce s'a aşteptat atâta timp? A vrut Răzvan Theodorescu să găsească un moment favorabil lui, sau prietenului său? A vrut să compromită pe D-na Cornea azi, şi nu înainte? Sau a vrut să compromită guvernul României, când acesta îşi trimitea "reprezentanţii" la lucrările CCE? Incurcate sunt iţele politicii comuniste, cu situaţii una mai şocantă decât alta.

C.V. Tudor, "proprietar" al unui impresionant număr de dosare penale, personaj incomod atât pentru conducere cât şi pentru Opoziţie, ia apărarea D-nei Cornea. Adrian Păunescu este forţat să-şi pună lacăt la gură la şedinţa Comisiei Comunităţii Europene unde era delegat al României şi trebuia să ia o atitudine în cazul D-nei Cornea, când această problemă s'a ridicat, încă înainte de începerea discuţiilor. Paul Everac îşi debitează liniştit inepţiile la Televiziunea Română (de ce ne trebue atâtea filme americane, ţigări americane şi prostituţie pe dolari, când avem produse indigene?). Dl. Iliescu, nevinovat, ca întotdeauna, zâmbeşte gândurilor sale: energie şi pagini în presă irosite în cazul D-nei Cornea, iar el, preşedintele, va face o declaraţie publică, va acuza un funcţionăraş oarecare că a trimis citaţia în cauză dintr'o greşeală stupidă; va mai acuza pe de altă parte, pe Dl. Coposu că din cauza Dumnealui şi a păcătosului de exil, încă cu coloană vertebrală, nu se acordă "Clauza", României.

In acest timp, pe străzile Bucureştiului se plimbă sănătos şi înfloritor Nicuşor, într'un "aspirator de cucoane" ultimul model Mitsubishi; Dincă, Bobu et Co. vor trece la cele veşnice, ca şi Nicolsky, înainte de a fi condamnaţi, securiştii care au ucis în 1989 şi 1991 nu numai că nu vor da socoteală pentru faptele lor, dar vor fi avansaţi în posturi înalte de securitate a ţării.

Pe D-na Cornea nu o poate compromite însă nimeni. D-na Cornea este un simbol al rezistenţei române.

In ziua de 11 Februarie a.c. D-na Cornea a fost aşteptată la Procuratura din Cluj de ziarişti, reprezentanţi ai PAC, UMRL, PNTCD şi tineri cu pancarte.

Pe una din aceste pancarte era scris: "Altă putere, aceiaşi acuzaţi".

Când vom putea spune: "Altă putere, adevăraţii acuzaţi"?

PROBLEMA CLAUZEI

Urmare din pag.1

chiar, o delegaţie specială la Washington în această privinţă.Nu putem decât să vedem că Opoziţia face acest lucru din convingerea că obţinerea Clauzei va ajuta cauza democraţiei în România. Prin obţinerea ei, nu se va mai putea spune demagogic, că democraţiei americane nu-i pasă de biata Românie şi că democraţia românească opoziţionistă e contra ţării. Un lucru care atârnă greu la electorat.

Fără Clauză, întorcând demagogia pe cealaltă parte, discursul politic al nomenclaturiştilor va fi un discurs de consolidare purtat pe cuvintele: "Hai să rămânem unde suntem." Adică la "democraţia originală" a D-lui Iliescu.

De bună seamă că atunci când în 1992, Congresul American a dezbătut Clauza pentru România, el a mai privit şi la realitatea tristă şi greu de înţeles că dintre toate statele care au aparţinut blocului comunist, România este singurul în care nomenclaturiştii se menţin la putere. În vederea unei lămuriri asupra acestui lucru, Congresmanul Tom Lantos, cel mai înverşunat adversar al acordării Clauzei, a făcut o vizită în România, unde s'a întâlnit cu Preşedintele Iliescu, cu alţi oficiali şi apoi cu liderii Opoziţiei. Păstrând secretul convorbirilor cu Dl. Iliescu, el a ţinut să sublinieze că dacă România va primi Clauza, aceasta se va datora numai cererii făcute de Opoziţie.

Dacă orice politică e un complex dificil, tot aşa e şi cu problema Clauzei. Pentrucă deşi se vorbeşte de Clauză şi România, de Clauză şi Opoziţie, de Clauză şi popor, în fapt în cauză este doar Clauza şi comunismul. Dacă Dl. Iliescu ar fi adoptat linia: noi comuniştii "ne-am trăit traiul, ne-am mâncat mălaiul", acum e timpul democraţilor, obţinerea Clauzei n'ar fi absolut deloc o problemă. Impedimentul provine, deci, dela faptul că glasul prigonit al conştiinţei naţionale zice: "Vrem Clauză fără comunism!"

Deci nu Românii de conştiinţă impedimentează Clauza, ci faptul că până mai ieri lagărul comunist era cuprins în "cortina de fier", şi mai nou, el începe dela graniţa României. A României care-şi degradează imaginea în faţa străinătăţii şi a celor care votează Clauza, cu mineriadele şi atentatele la drepturile umane care au loc între graniţele ei.

Politica nomenclaturiştilor cu privire la Clauză, nu-i nimic altceva decât un exerciţiu al formelor care ţin să întărească centralismul socialist în dauna privatizării. Un exerciţiu de sfidare a strigătului "am trăit prea mult în comunism!"

Nomenclaturiştii, societăţile de stat şi birocraţia lărgită de Dl. Văcăroiu la 75 de secretari de stat, au lipsă mare de resurse. Se vorbeşte, în special, de societăţile de stat neproductive, ameninţate de faliment. Iată unde ajutorul Clauzei este căutat şi aşteptat, mai cu seamă când sacoşa ţării este goală. Să nu se creadă cumva că Clauza o va ajuta şi pe ţăranca Ileana Ichim din Sascut, Bacău, care incredibil, dar adevărat se întâmplă să primească doar o pensie de 12 lei pe lună.

Şi în timpul lui Iliescu ca şi în cel al lui Ceauşescu, cu Clauză sau fără Clauză poporul tot sărac rămâne. Legat de acest lucru se vede bizarul: deşi majoritatea cetăţenilor aproape că mor de foame, ei totuşi ţin cu Iliescu. Pentrucă au fost coordonaţi la starea de teamă că în cazul că vin democraţii opoziţionişti va fi şi mai rău.

În pofida celor remarcate, e aproape sigur că, pe curând, România va primi Clauza, graţie intervenţiei Opoziţiei. Dar pentru a nu se mai repeta ce s'a întâmplat în trecut, ea va fi supusă unor condiţii care privesc împlinirea unor principii democratice.

Desigur că în cumpăna acordării ei, joacă un rol şi prezumţia că dracul n'ar mai fi chiar aşa de negru, că el ar fi devenit cenuşiu. Să nu se scape din vedere că negru, cenuşiu, sau trandafiriu, dracul tot drac rămâne.

Eugen BÂRSAN

TRANŞEEA "NUMĂRUL TREI"

Se pare că moartea comunismului a fost puţin exagerată; el a reuşit să supravieţuiască "democratic" în unele ţări satelite, în unele republici sovietice, iar în România comunismul zburdă sub zâmbăreaţa "Democraţie Originală".

Ce ne îngrijorează e că adepţii "unui pas înapoi" pregătesc doi paşi înainte prin întregirea unui front comun ce se va întinde dela Marea Nordului până la Marea Adriatică. Deviza lor e simplă: prin haos să recucerească lumea.

Datorită haosului creat de Războiul Mondial nr. 1 comuniştii au pus stăpânire pe Rusia, după haosul Războiului Mondial nr. 2 ei au cucerit Răsăritul Europei şi acum speră că după un alt război, să-şi recapete redutele pierdute, plus dobândă.

La baza complotului întâlnim comuniştii înrăiţi din fosta Uniune Sovietică, pe cei din Iugoslavia, România etc. Planurile imperialiştilor comunişti se deapănă sub ochii noştri:

Transeea nr. 1: Iugoslavia, unde Sârbii prin atrocităţile comise vor să provoace un conflict armat în Balcani. O horă la care se vor încinge ţările vecine şi apoi ţările vecine cu vecinii.

A doua tranşee adăposteşte pe comuniştii îndărătnici din fosta Uniune Sovietică. Ei au silit ca Moscova, în drum spre privatizare, să bată pasul pe loc; iar ultimul atentat la viaţa lui Elţîn, (Să nu uităm nici pe cel îndreptat contra lui Gorbaciov) ne arată că adepţii lui Karl Marx n'au ridicat încă steagul alb.

Dar armatele roşii din tranşeele din Nord şi Sud au nevoie de un coridor de legătură, o tranşee care să unească cele două fronturi; vorbim de "Tranşeea nr. 3", la care sapă din greu eroi comunişti de ieri şi supra patrioţi de azi; pentru finalizarea planului de cucerire a lumii, ei vor să provoace conflicte sângeroase între cetăţenii de diferite naţionalităţi şi confesiuni. Ei vor să iugoslavizeze România. Ei au nevoie de haos cum are peştele nevoie de apă.

Până acuma eforturile de a stârni răzmeriţa au dat greş. Majoritatea Ungurilor au înţeles că visul unei Impărăţii Austro-Ungare se va transforma în coşmarul unei Impărăţii Roşii.

Planurile xenofobilor din ambele tabere au fost respinse. La Congresul ţinut la Braşov de "Uniunea Democrată a Maghiarilor români", 15-17/1/93, a fost ales ca preşedinte moderatul Marko Bela, iar la dezbateri au fost respinse propunerile belicoase, Maghiarii recunoscând că's o minoritate care-şi cere dreptul de a-şi păstra limba, tradiţia, cultura etc. Succesul împăciuitorilor n'a fost uşor, ei au avut de luptat cu radicalii, unii din ţară, alţii din străinătate, printre care ş'o cuconiţă - Ana Maria Barki - poposită din Austria, care în modestia ei, a cerut ca Maghiarii din România să aibă legile lor, drapelul lor, poliţia lor şi armata lor, minus bombele atomice, că's prea scumpe.

Pe scurt, UDMR doreşte să aibă aceleaşi drepturi pe care şi noi Românii de peste hotare le avem în ţările libere: să ne păstrăm cultura, credinţa, tradiţia, dar, în acelaşi timp, să rămânem cetăţeni leali ţării care ne-a adoptat.

Congresul UDMR s'a terminat cu o mână întinsă pentru pace şi înţelegere, dar cei din "Tranşeea nr. 3" în frunte cu Comandantul Suprem al Armatei, Dl. Preşedinte Ion Iliescu, le-a dat un răspuns umpluţ cu democraţie "a la Ion":

Emisiunile în limba ungară şi germană dela Radio şi TV din ţară au fost suspendate.

Stroe MOLDOVANU

Desen de Nicolae LENGHER

DURERILE FACERII TRANZIŢIEI

Urmare din pag.1

gras primit, chipurile, de către Petre Roman şi Traian Băsescu, fostul ministru al Transporturilor; afacerea vânzării de vapoare româneşti la preţuri mici - vinovaţii fiind Traian Băsescu şi Călin Marinescu - secretar de stat în Ministerul Transporturilor; afacerea vânzării copiilor prin intermediul Comitetului Român de Adopţii, înfiinţat de Petre Roman şi dat în arendă Doamnei Alexandrina Zugrăvescu; aducerea deşeurilor toxice din Germania, prin complicitatea lui Dolphi Drimer, Marcian Bleahu dela Ministerul Mediului; certificatele de proprietate, farsa lui Adrian Severin pentru păcălirea populaţiei în legătură cu transferul unei părţi a proprietăţii de stat în mâinile particularilor; certificatele pentru handicapaţi, eliberate de autorităţi medicale afiliate FSN şi care sunt folosite de persoane valide fizic şi intelectual pentru a fi scutite de impozite şi alte taxe; introducerea de tutun de contrabandă internaţională prin implicarea unor ofiţeri din armata română; aducerea de zahăr infestat cu Leuconostas, din China şi Cuba, prin complicitatea unor firme în care acţionari sunt foşti demnitari comunişti din preajma lui Ceauşescu; importarea de grâu sub standardul aprobat pentru consumul uman, prin societatea AGROEXPORT, condusă de Triţă Făniţă şi aprobările de rigoare ale Ministerului Agriculturii; importul de păcură pentru populaţie, la preţuri peste cele practicate pe piaţa mondială, afacerea fiind avantajoasă lui Stolojan şi Danielescu; falimentarea staţiunii Băile Herculane în vederea cumpărării hotelurilor de aici la preţuri avantajoase pentru rechini aduşi de diverşi miniştri şi directori din turismul românesc; repartizarea lungimilor de undă pentru posturile de radio şi televiziune private, operaţiune care este realizată de Evreii din televiziune şi care dau câştig de cauză coreligionarilor lor (exemplu, Max Bănuş a obţinut cele mai multe spaţii de emisie în raport cu Românii) etc.

Durerile acestei faceri de tranziţie vor aduce poate pe lume adevărata Revoluţie română. Pruncul născut în Decembrie '89 a murit de mult, sugrumat în somn.

Gh. Ionescu OLBOJAN

EPILOGUL A TREI ANI DE "DEMOCRAŢIE"

Ovidiu VASILESCU

Imprevizibilul nu s'a produs. Previzibilul, actul normal pe care puterea îl pregătise cu minuţiozitate şi rafinament drăcesc, a venit şi s'a transformat în conştiinţa Opoziţiei - angajată direct ori indirect în lupta politică românească în "neprevăzutul" care, breveta provizoratul conducerii comuniste într'o permanenţă legală, pentru cel puţin încă patru ani.

Ceea ce nu fusese posibil timp de patruzeci şi cinci de ani, cu toate eforturile disperate făcute din afară şi din interior, s'a petrecut în ziua de 27 Septembrie 1992, când o speranţă robustă (!) a unei minorităţi elitiste - superbă altfel - s'a topit sub suflul grotesc al unei gloate dezmăţate, care prin voinţa ei nătângă, dăduse certificat de legalitate şi puteri discreţionale comunismului! Această masă compactă de puşlamale, puturoşi, mincinoşi şi hoţi, elementul majoritar în mediul rural, printre care ţăranul se simte umilit şi străin, n'au vrut să dea naţiunii dreptul la schimbarea de care are atâta nevoie. Bază solidă, bine sudată prin tot felul de potlogării, încă de pe timpul lui Ceauşescu, această gloată avea să fie bine întreţinută, reîndoctrinată de ultimul eşalon comunist, cu termenii anilor '47 - '48 adică, cu aceeaşi scârboasă luptă de clasă, injurii şi calomnii la adresa Opoziţiei. "Vin moşierii, exploatatorii, camarila regală, ş.a.m.d." După publicarea oficială a rezultatelor alegerilor, consternarea era atât de mare în rândurile celor care speraseră într'o schimbare, încât în mod inconştient, îţi venea în memorie calmul desăvârşit, liniştea aceea suspectă şi obositoare dinaintea deznodământului. Cum a fost posibil actul dela 27 Septembrie 1992? Simplu! Două au fost condiţiile care l-au generat:

1) O pregătire minuţioasă, aşa cum am spus diabolică, a ceea ce urma să fie scena de înfruntare electorală din partea FDSN & Co., PUNR, PSM, PRM şi alţii, care au folosit toate mijloacele ce le-au avut la dispoziţie. Dela propaganda ordinară condusă cu multă abilitate de această malefică persoană, Dl. Ion Iliescu, vechi activist comunist şi deci bun cunoscător al campaniei de defăimare, dela naţionalismul ordinar deşănţat al lui C.V. Tudor a cărui frazeologie bolnavă a prins pe ici pe colo (atât cât a fost nevoie), nimic din arsenalul subtil şi murdar nu a lipsit. Penetrarea Opoziţiei cu vechi cadre de partid care şi-au făcut datoria într'un mod subtil, atunci când li s'a cerut, a făcut şi ea parte dintr'o strategie bine gândită, după cum nu cu puţin a contat şantajul direct sau indirect, cu "Dosarele" de care se pare că se feresc şi unii dintre cei mai proeminenţi opozanţi.

2) Opoziţia trăia încă euforia alegerilor locale; conta hotărât pe suportul masiv al marilor oraşe şi mijlocii, (care a venit, dar nu tocmai) şi mai conta desigur pe o prezenţă masivă la vot a tineretului, ceea ce nu s'a întâmplat. Una peste alta, Opoziţia trăia o stare de euforie, asemănătoare aş zice, cu cea pe care o trăia societatea românească după Primul Război Mondial şi întregirea ţării. Toate acestea sunt de natură să demonstreze că ea nu cunoştea cu o cât de câtă exactitate adevărata stare de lucruri, atât din tabăra ei şi mai ales, nu cunoştea ori nu înţelegea mişcările adversarului. Ea nu a înţeles că rezultatul din alegerile locale care fusese o victorie a ei, avea să devină un test foarte important pentru comunişti care, vor face din aceasta un punct de referinţă privind alegerile generale. Comuniştii au înţeles imediat că trebue să se regrupeze; să facă totul pentru a mai câştiga un termen electoral, cu care să cumpere timpul care pentru ei a devenit de esenţă într'un climat în care în orice moment ar putea veni scadenţa, adică răspunderea în faţa naţiunii pentru faptele lor. Necunoaşterea adversarului înseamnă suficienţă nejustificată, înseamnă superficialitate ori naivitate. Atunci când prefigurezi viitorul unei ţări, trebue să vezi şi să urmăreşti rezultatul final al previziunii tale, aşa cum îţi vezi şi urmăreşti exactitatea ceasornicului dela mână. Orice anticipare, orice acţiune cu bătaie lungă, trebue văzută în perspectiva cea mai îndepărtată, cu claritatea zilei în care exişti. Altfel totul seamănă a amatorism, ori şi mai grav, seamănă a neputinţă.

Necunoaşterea adversarului înseamnă suficienţă nejustificată, înseamnă superficialitate nejustificată.

Actul politic de perspectivă este ideea concretă de azi.

Opoziţia, şi când spun asta, mă refer numai la Convenţia Democratică, mai puţin FSN care s'a dovedit a nu fi un partener solid şi de încredere, Opoziţia deci, ar fi trebuit să-şi facă toate calculele şi să vadă ce poate face ea singură, anticipând ce spuneam cu privire la FSN. Ar fi trebuit, dar din păcate nu a făcut aceasta. S'a văzut limpede din primul tur de scrutin care sunt intenţiile FSN-iştilor. Au votat în bloc pentru Dl. Iliescu la preşedinţie, excluzând pe însăşi candidatul lor. Nu leg persoana D-lui Roman de ceea ce au făcut subalternii dumnealui. Sunt convins că altele au fost intenţiile D-lui Roman, dar, are de-a face cu un partid în care îi va fi foarte greu să pună ordine.

Nu ne permitem să dăm sfaturi. Ceea ce scriem aici sunt constatări dela faţa locului, urmărite şi verificate cu atenţie pe o durată de timp necesară să putem concluziona aşa cum am făcut-o. Adică, Opoziţia suferă de o oarecare uşurinţă în abordarea unor idei grave, şi pe deasupra este penetrată şi manevrată subtil de comunişti. Ceea ce este şi mai grav este faptul că reprezentanţii acestei Opoziţii, parlamentarii, par să fie în deplin acord cu ce spunem noi aici, din moment ce ei, victimele comuniştilor, stau alături de călăii lor în aşa-zisul Parlament. Ei participă cu însufleţire la validarea călăilor lor în posturile de parlamentari. Cum altfel s'ar putea explica validarea în unanimitate... a lui C.V. Tudor, Adrian Păunescu şi a lui Stefan David, fost comandant al Securităţii Caraş-Severin!?!

Juridic nu mai era nimic de făcut împotriva celor trei infractori care vânaseră cu disperare imunitatea parlamentară.

Absurdul lui Pirandello, Ibsen şi Kafka este un nimic pe lângă absurdul paroxistic din Parlamentul românesc!

Oare de ce ţin cu tot dinadinsul reprezentanţii Opoziţiei să îmbunătăţească cumva cartea de vizită a comuniştilor peste hotare?

Spuneam mai sus că Opoziţia conta pe aportul tineretului. O altă uşurinţă în gândire. Ba mai mult, câtă superficialitate! Tineretul, acest atât de important segment al naţiunii române, pe care sconta Opoziţia şi pe care este în stare să-l glorifice, partea aceea sănătoasă a exilului românesc, nu este altceva decât imaginea noastră grav deformată cu privire la acel tineret!

In primul rând, mulţi dintre cei mai emancipaţi, (ei fiind şi cei mai radicali), deziluzionaţi, au părăsit ţara în bloc. Azi sunt risipiţi prin lumea largă. Din cei care au rămas, doar-o fracţie de cca. 20 % este conştientă şi dispusă să se angajeze plenar în efortul unit cu ceilalţi 20 % din masa matură a populaţiei, pentru emanciparea naţiunii şi împingerea molohului roşu la periferia treburilor ţării. Marea masă a tineretului este o surpriză mai mult decât neplăcută. Vorbim despre tinerii din toate mediile sociale, pe care i-am cunoscut îndeaproape. Este prima dată când atacăm un astfel de subiect şi ne dăm seama de gravitatea lui. In urma unor experienţe personale şi repetate, uneori în condiţii prelungite, nu putem spune decât ceea ce este cinstit, indiferent care ar fi credinţele noastre intime.

Există, cum am spus, cca. 20 % din tineretul român care poate fi oricând considerat structuralizat şi emancipat din punct de vedere politic. Acest procent dă dovada unei maturităţi şi a unui devotament unic, atunci când este vorba de fiinţa naţională. El este gata oricând de acţiuni solide, serioase şi hotărâtoare pentru viitorul ţării. A fost regretabil să înţelegem că şi acest tineret superb stă de veghe de aproape trei ani, în aşteptarea unui semnal sănătos din partea acelora cu care încearcă să facă acea miraculoasă legătură ideatică peste decenii. Din păcate, acel semnal întârzie să vină. Ba mai mult, "idolii" acestui tineret nu mai fac dovada exemplelor demne de urmat, ceea ce este grav. Când şi această mână de tineri deznădăjduiţi şi debusolaţi va renunţa la idealul românesc şi la lupta de emancipare civică, totul va fi pierdut.

Stie Convenţia Democratică, Opoziţia, toate acestea? Dacă da, atunci pe ce aport masiv al tineretului sconta în alegeri?

In sfârşit, dacă pentru ultimul val al comuniştilor - legalizaţi acum - aşa cum spuneam, alegerile locale au fost un punct de referinţă pentru alegerile generale, atunci ziua de 27 Septembrie 1992 trebue să fie un punct de referinţă pentru membrii Opoziţiei. Să gândească şi să creadă că acolo au fost învinşi, ei, combatanţii cinstiţi(?) dar neexperimentaţi, că acolo s'au prăbuşit sub gândurile şi intenţiile lor cele mai bune(?) şi că nimeni nu va putea spune că n'au încercat să-şi facă datoria. De acolo se vor ridica mai înţelepţi şi mai buni, mai hotărâţi şi mai gata pentru marile sacrificii(?) şi adânciţi în propria lor conştiinţă, mai maturi şi mai demni, vor înţelege ceea ce nu au putut înţelege înainte de cădere, atunci când nu au înţeles pe deplin sensul suferinţei lor. Vor înţelege că dezlegarea fenomenlor prin percepţie nu este o cunoaştere completă, că necunoaşterea adversarului înseamnă suficienţă nejustificată, că implicarea lor în miezul lucrurilor, în mijlocul concretului, dezlegând taina conceptului acestuia ar putea fi o acţiune cu urmări revelate, o adevărată cunoaştere pe care o pot folosi cu mai mulţi sorţi de izbândă în acţiuni viitoare.

De abia atunci vor înţelege că mai întâi trebue dezarmat călăul, imobilizat, să i se fi scos mâna din gâtlejul naţiunii, şi numai după aceea să se fi pronunţat pentru judecarea şi eventual, pedepsirea lui. Si vor mai înţelege un lucru esenţial: vor înţelege că gloata, mulţimile în general, sunt un instrument delicat şi periculos în acelaşi timp. Mulţimile care astăzi te duc pe umeri ca pe un fulg de beteală, ele, pentru care vorba ta abruptă ori cumpătată are acelaşi efect de fuziune în lanţ, când orice nebunie colectivă este rugăciune sfântă, un crez cu rezonanţe cosmice în inima lor, când pe bolta vineţie ori potrivită cu lumină, domină autoritar răstignirea chipului tău, şi când nici o moarte, oricât de grea nu ar fi deajuns pentru a-ţi stropi imaginea cu sângele lor aburind, mâine, răvăşite de vântul unei neînţelegeri, căzute în delirul distrugerii cu orice preţ, te vor face vinovatul neputinţei lor de a înţelege şi de a se înţelege, şi cu ura egală devotamentului cu care te-a venerat până în acea clipă, te vor călca în picioare, te vor ucide ca pe singurul lor inamic, pentru ca în ziua următoare să plângă deznădăjduite pe urmele sângelui tău. Va şti atunci Opoziţia secretul magic prin care să ajungă la inima acelei gloate obtuze, s'o lumineze, şi de abia atunci să creadă în sprijinul ei necondiţionat. Altfel în CETATEA aceea nu se va lumina de ziuă niciodată.

AXA SPIRITUALĂ A NEAMULUI

Urmare din pag.1

sibilitatea specială faţă de particular, incapacitatea de sinteză, robia la literă riscă cu adevărat să facă dintr'un asemenea onorabil individ un "inutil periculos" (v. unele "luări de poziţie" din publicaţii româneşti sau dela Radio-TV). Toamnele unui atare intrus sunt, dacă el nu este bolnav şi nociv, în cel mai fericit caz sterpe, nerodnice, pline de bălării...

Aşadar, spiritualitatea pozitivă, luminoasă, de viitor, care concepe omul ca o realitate psiho-fizică cu vocaţii pentru pământ şi cer, nu poate avea nimic comun cu agitaţiile, exhibiţiile şi bizareriile de natură "extremistă", "fundamentalistă", fals-naţionaliste, manifestate gălăgios pe ici pe colo, din raţiuni obscure şi cu vădite intenţii compromiţătoare. Faţă de unele ca acestea identitatea românească s'a apărat fără încetare. Si înainte de război, şi în perioada prigoanei celei lungi; şi se fereşte cu sârg de ele şi actualmente.

Dimpotrivă, frontul comun antimondialist dintre democraţie şi naţionalism, situat pe trainice fundaluri creştine, se păstrează neclintit în legalitate, omenie, smerenie, în lumina care "luminează în întuneric şi întunericul pe dânsa nu a cuprins-o", cu legea naturală nescrisă din inima Românului îmbunătăţit. Crezând drept, muncind cinstit şi ducându-şi fără patimi viaţa creatoare.

Iată de ce purtătorii de ideal naţional şi creştin resping ispita imediatului şi a succesului uşor. Nu se lasă atraşi în circuitul unor " mode ", programe politice, partide - capcană, "celebrităţi" de conjunctură. Recuză jumătăţile de adevăr, absoluturile efemere, eternităţile de-o clipă. De aici enervarea, râca, ba chiar adversitatea cu care sunt înconjuraţi. Stau dovadă numeroasele articole, "studii" şi cărţi cu nemiluita (dar "miluite" băneşte din belşug!) aruncate neeconomicos pe piaţa "liberă"... o fi în aceasta o invitaţie vinovată la maculata renunţare la memorie? La o instituire a amneziei "planificate" ce se dispensează de responsabilitatea morală? Inclusiv faţă de morţii şi martirii Neamului şi ai Crucii?!?

Acest factor ideal al existenţei româneşti nu poate pieri, pentrucă reprezintă axa spirituală a poporului nostru. Alte curente (politice, sociale, culturale) se apropie eventual de această dreaptă orientativă, chiar de nu reuşesc a o înţelege deplin. Important este ca pe asemenea puncte de miră să se sprijine în practică viitorul încurajator al Tării. Salvarea visului cel realizabil, acesta e singurul imperativ!

Valeriu NEŞTIAN

Scrisoare deschisă lui Paul Everac

Camilian DEMETRESCU

Iţi mai aduci aminte, Paul Everac, era prin '64, '65. Practicam la "Contemporanul" lui Ivaşcu exerciţiul naiv şi oarecum riscant al scrierii printre rânduri. Şi eu şi tu. Ana Blandiana era încă publicabilă. Ecaterina Oproiu zbenguia cronici pentru micul ecran: eram doar la începutul epocii aurifere.

Intr'o zi ai venit în atelierul meu şi mi-ai propus să facem o revistă, noi doi. Aşa, pe genunchi. Cu ceva fonduri şi o aprobare care n'au venit niciodată. Nu prea aveai aer de disident, ba dimpotrivă, bătea la ochi vitala ta nevoie de consens, dar atunci mi s'a părut că mijea în tine o veleitate, un gust de a merge contra curentului. Te ştiam paradoxal, cu apetituri care mergeau dela elogiul virtuţii la practica abjecţiei (ştii la ce mă refer). Am înţeles că vroiai s'o încerci şi pe asta. N'ai apucat, pe urmă ţi-a trecut.

Te-ai realiniat la "Contemporanul". Tii minte "cartea poştală" a lui Eugen Barbu care persifla cu competenţă "kilometri de pânză fotografică ai lui Delacroix" dela Luvru? L-am întâlnit la Paris şi l-am întrebat dacă s'a specializat în istoria artei la şcoala de jandarmi. Culmea, s'a ofensat teribil, şi mai târziu m'a înjurat cu mult talent la Radio Bucureşti, pentru un articol publicat în Italia, la Centenarul Brâncuşi. Ca să vezi cum e viaţa: n'am putut face împreună foaia, să-i zicem disidentă. N'a fost să fie. Te-a răsplătit soarta cu foaia lui Barbu, care e şi ea disidentă, dar în raport cu bunul simţ. Cred că te simţi în ea ca la tine acasă.

Pe urmă a venit Praga, discursul lui Ceauşescu, etcetera, adică la loc comanda: tovul Husak devenise pretinul tovului, scuză-mă, preşedintelui. Ici - colo, câte un timid îndrăznea să se mire cu voce tare. Tu nu eşti un timid, de aceea nu te-am auzit. Piesele tale cu probleme existenţiale de partid trebuiau să fie jucate în continuare. Nu era de glumit. Pe urmă a trebuit să plec eu. Mă chemase Ivaşcu să-mi spună:"Mi-au reproşat că în textele D-tale nu pomeneşti niciodată cuvântul partid, Ceauşescu şi celelalte. Nu te mai pot publica". Şi m'am mutat dela "Contemporanul" la "Limitele" lui Virgil Ierunca. Fără azil politic, deocamdată. Gestul acesta reprobabil l-am făcut după ce am adus'o cu scandal, pe mama mea în Italia. Stiu că te-am decepţionat. Fiecare cu defectele lui.

Te-am mai văzut odată la Roma, am înţeles că erai pe drumul cel bun: când am zis ceva cam nelalocul lui despre "Idipendentul" nostru, te-ai ofensat patriotic şi m'ai privit cu milă. Şi deatunci, nu ne-am mai întâlnit.

Stiu că eşti un om realizat, curajos: vocaţia ta a fost şi este consensul. E o virtute importantă să fii în consens cu puterea, mai ales când îţi lasă gura apă. L-ai citit pe Ortega y Gasset? Iată ce scrie în "Tema timpului nostru": "Omul a cărui opinie coincide cu puterea... e ridicat în aer de consensul colectiv... viaţa lui nu e lupă ci o plutire..." Gasset nu ştia româneşte, dar cred că ar fi gustat completarea în limba lui Creangă: "o plutire... pe o baltă de c...t". Poţi s'o foloseşti într'una din piesele tale, nu e rea deloc! Cum vezi, nu m'am abţinut. Trebue să schimb vorba că prea miroase.

Aşadar, eu care n'am ştiut să introduc cuvintele cu pricina în "Contemporanul", mi-am luat lumea în cap şi am ajuns aşa de rău, că nu mai ştiu să disting răul de mai rău.

Ai avut o probă la ambasada română din Roma, în 1991, la conferinţa de presă a lui Iliescu. Te revedeam după mulţi ani. Te-am întrebat imediat: eşti fesenist? Mi-ai răspuns, arătând lumea din jur: toţi sunt fesenişti. Intr'adevăr, erai în suita oficială a preşedintelui, ca pe vremurile bune. Imi dau seama ce ai simţit când am citit în faţa presei occidentale discursul de mulţumire al lui Iliescu către mineri, şi l-am întrebat dacă e adevărat că a chemat minerii, cum spun unii... In pauză au tăbărât toţi ienicerii prezidenţiali pe mine. Noroc că Iliescu m'a luat de braţ şi m'a dus într'un separeu, unde m'a întrebat: "ce ai, dom'le, cu mine?" şi şi-a făcut cruce, jurând că minerii au venit de capul lor şi că teroriştii arestaţi în Decembrie '89 erau nevinovaţi. Mi-ai spus după aceea că Iliescu e omul cel mai cinstit pe care l-ai cunoscut, şi te-am crezut pentrucă ştiu pe cine frecventai înainte şi după plecarea mea.

Mi-ai reproşat că am venit la Bucureşti în Iunie '90 şi nu te-am căutat. De fapt te căutasem, cu privirea printre minerii securişti, unde ştiam că e locul tău, în "documentare" pentru piesele tale neaoş proletare. Nu ne-am nimerit, puhoiul era mare, chiar dacă tu, ca intelectual de bine, puteai fi pretutindeni. Ţi-am dedicat chiar mai demult un desen, ţie ca prototip, intitulat "intelectualul deschis": un Everac la o răscruce, cu poşetuţa şi maşina de scris, pe un fundal de steaguri ca la ONU, în aşteptare... Si clienţii nu întârzie, e doar cea mai veche şi mai sigură dintre meserii.

Si trebue să recunosc: ai învăţat aşa de bine meseria, încât nu e de mirare că într'o seară cu lună semiplină ţi-a picat un client prezidenţial, care ţi-a oferit garsoniera lui dela Televiziunea Română. Acum, - pentru cât timp? - n'ai să mai baţi trotuarul ca în tinereţea zvăpăiată, acum eşti fix. Te imaginez tolănit pe sofalele catodice, leneş şi ingenios, niţel îngrijorat de avalanşa de graţii în minigonă care se vor perinda prin sala tronului tău, în interes de servici. Si de, Everac, nu mai avem 50 de ani, ca în floarea bărbăţiei. Inţeleg, rolul tău e de coordonator, nu trebue să te implici personal; tu lucrezi cu monitor, ca Lenuţa, cu gaura cheii de avangardă electronică, panoramică. E un rai pentru tine (ştii că Televiziunea Italiană se cheamă RAI?) Si, totuşi, mă gândesc la tine ca la o cunoştinţă veche, nu cred că este exact ce-ţi trebuia ţie. Instituţia asta e niţel plicticoasă pentru un satiric ca tine (dela satir). Ai să vezi, morală, probleme de conştiinţă, educaţie, religie, crede-mă, nu e de tine.

Ai fost întotdeauna întreprinzător, ce-ar fi să te privatizezi? Nu aşa, deodată. La început, cu influenţa pe care o ai în cercurile influente, propune un bordel proprietate statală. Vine ca o mănuşă pentru tranziţie, e o branşă în care specialiştii nu ne lipsesc. Cu un manager ca tine, devenim o societate deschisă pilot. Il poţi coopta şi pe Nicu, are stofă, e de meserie. Crede-mă, e forma cea mai autentică de consens; nu degeaba Fourier visa falansterele utopiei socialiste ca bordeluri ale armoniei umane. Tu eşti deschizător de drum, urmează-ţi vocaţia, fii tu însuţi. Lasă modestia la o parte, am simţit întotdeauna că teatrul era pentru tine anticamera acestui vis.

Dacă treci prin Italia, nu uita, am un prieten la ambasada Franţei, care îţi va explica cum sunt organizate bordelurile în capitalism.

Cu aceleaşi sentimente şi păreri de rău, C.D.

HIENA

Alexandru NEMOIANU

Puţine creaturi sunt mai dezgustătoare şi mai dispreţuite decât hienele. Hiena este un animal prădalnic al cărui comportament surprinde şi dezgustă. Ca mamă, hiena contrazice parcă legea firească fiind părtinitoare şi dintre propriile progenituri persecută pe cele slabe şi favorizează pe cele puternice. La rândul lor, puii de hienă sunt singurele mamifere ce vin pe lume cu ochii larg deschişi, cu incisivii şi caninii dezvoltaţi şi a căror primă acţiune este încercarea de fratricid. In momentul când ies din pântecele mamei, ei îşi înfig colţii în grumazul fratelui mai slab şi cu ferocitate încearcă să i-l frângă. Viaţa hienelor este supusă legilor haitei. Hienele se hrănesc cu cadavre şi duc o existenţă semiparazitară în preajma animalelor mai puternice pe care le urăsc şi atacă atunci când acestea sunt rănite, bolnave şi izolate.

In ordinea creaţiei, hiena îşi are rostul ei, dar hidoşenia chipului şi a firii sale au făcut din ea simbol de urâciune şi ocară, atribuit celor mai decăzuţi oameni politici.

Hiena politică nu are convingeri, ea are doar interese. Hiena politică minte, înşeală şi ucide fără sovăială şi fără regrete căci aşa îi dictează firea ei perversă. Hiena politică se închină doar la ciolanul gras şi la plosca plină, iar suprema ei dorinţă este puterea absolută. Doar puterea absolută poate satisface gustul ei bolnav de a provoca suferinţă fără teamă de consecinţe.

Hiena politică se asociază cu cei de o fire şi de care o uneşte răul comis împreună. Hienele politice ştiu bine că una dintre cele mai puternice forţe unificatoare este solidaritatea în crimă. Cei care au participat la crime, toţi fără excepţie, cei care le-au ordonat şi executat până la cei care le-au organizat, sunt legaţi prin comuniunea în rău şi prin taina ororii. Fiecare participant la crimă se simte vinovat în conştiinţa sa, atât cât mai are, dar nu cutează să vorbească din teamă şi dezgust, căci ştie că cei care l-au fost părtaşi nu îl vor ierta şi cruţa exact pentrucă încearcă să rupă cercul fioros al răului.

Hienele politice din România de azi şi-au aflat conducător pe măsură. Acest individ este năbădăios, categoric, sigur. El nu are îndoieli şi impertinenţa îi ţine loc de tot: de logică, de gust şi mai ales de bun simţ şi decenţă. Cu nepăsare şi inconştienţă cinică el zburdă pe ecranul televizoarelor, vorbeşte greoi şi fără rost în adunări, complotează, insultă, emite sentinţe şi culmea, mai crede că şi raţionează. El îşi permite să lanseze judecăţi de valoare şi se opinteşte chiar în aprecieri teoretice. Rezultatele acestor zadarnice acţiuni, el le botează ba "democraţie originală", ba "model suedez", şi asta în vreme ce toţi oamenii de bine le-au recunoscut ca neghiobii crase.

Lăfăindu-se acolo unde cu siguranţă nu îi este locul, el crede că poate înlătura prin decret păreri, tradiţii şi valori recunoscute. El confundă funcţia ce o are cu inteligenţa şi greşeşte grav. In loc să se dezlănţuie şi să se limiteze în insulte, înjurături directe şi bătăi (domeniu în care are reale aptitudini) el asudă în discursuri şi se epuizează în sterile eforturi teoretice ce nu se potrivesc deloc şi nu sunt pe măsura naturii sale simple, necomplicată de jocul subtil al gândirii şi care este mult mai potrivită rotirii ciomagului şi pălitului cu bâta.

Hiena politică la care mă refer, şi care prezidează hienele politice din România de azi, are toate defectele unei bătrâneţi urâte. El este captiv unei memorii bolnave ce nu mai poate depăşi automatismele şi comportamentele învăţate în şcoli sovietice de unde s'a întors, la timpul său, nechezând: "Stalin şi poporul rus, libertate ne-au adus." (Pasiunea pentru atari versificări dubioase nu l-a părăsit nici astăzi, împreună cu alţi "ortaci" a zămislit fioroasele: "Nu ne vindem pe dolari" "Noi muncim, noi nu gândim" şi epocala, "Jos intelectualii".

Hiena politică la care mă refer urăşte cu pasiune tot ce este firesc şi intemeiat pe dragoste.

O ultimă similitudine dintre hiena africană şi hiena politică aflată în discuţie mi se pare semnificativă şi parcă predestinată.

Atunci când atacă animale rănite, izolate şi în imposibilitate de a se apăra, hienele emit un şir de sunete ce se aseamănă unui râs sinistru, iar figura le este împietrită într'un rânjet crud. La fel conducătorul hienelor politice din România de azi are faţa încremenită în jalnicul zâmbet al lipsei de gândire, iar în ochii lui alearga întunericul cu toate prăpăstiile sale.

Dar hiena politică nu are nici durată nici viitor. Ea este zămislirea unei clipe istorice tulburi pe care o dorim cât mai scurtă şi cât mai repede intrată în uitare.

PROCESUL

—Ștefan Theodor BASARAB—

Epoca actuală seamănă mai mult cu un haos decât cu o lume organizată. O lume în care nu mai există valori, cele "vechi" fiind contestate și călcate în picioare. Mai ales credința în Dumnezeu, în Neam și familie. Este firesc să ne întrebăm încotro se îndreaptă această lume? Comunismul care a constituit principala caracteristică a secolului XX și care a contribuit în mare măsură la această situație a fost abandonat chiar de cei care l-au introdus, deoarece el nu a adus soluții definitive celor care au sperat în el.

Simțim cu toții nevoia de ordine și necesitatea unui crez. De unde să le luăm? Ce forță "mondială" le-ar putea favoriza sau instala, așa cum a fost cazul comunismului? Occidentul a inventat și a instalat comunismul. S'au cheltuit sume incalculabile pentru "victoria" comunismului și apoi ca el să supraviețuiască. Nu s'a ținut seama de zecile de milioane de victime omenești căzute pradă celei mai inumane doctrine din istoria lumii. In prezent Occidentul continuă să plătească sume enorme de frică de a nu cădea el însuși victimă. Ce se poate opune unei forțe nucleare, minciunii și lipsei de scrupule?

Lumea civilizată este acum o lume de sclavi, bună de muncă, pentru ca urmașii comuniștilor să rămână la ei acasă. Funia de care pomenea Lenin că va fi pregătită de Occidentali pentru strangularea lor proprie ia în prezent aspectul unui tribut fără sfârșit. Recent, Ucraina cere și ea bani pentru a renunța la arsenalul ei atomic. Dacă se va satisface acest deziderat, în curând alte țări o vor imita. Lumea civilizată trebue să plătească dezamorsarea armamentului atomic - deoarece deținătorii lui nu au mijloacele necesare - și în plus pentru retrocedarea unor teritorii furate, pentru instalarea unei justiții echitabile, pentru respectarea drepturilor omului. Să mai amintim eforturile necesare pentru depoluarea atomică și chimică? Lumea a devenit o societate a șantajului acceptat și chiar încurajat.

S'a vorbit de un "proces al comunismului", așa cum a fost procesul dela Nürnberg. Acest proces nu a avut loc nicăieri, iar rarii comuniști care au fost condamnați au fost repede absolviți și eliberați. "Maeștrii" nu puteau să-și părăsească elevii. Dar de ce este vinovat comunismul? El a fost un instrument orb, ascuns în spatele unei ideologii de falsă echitate socială și pus în slujba celor care l-au instalat și întreținut. Mai important este un proces al acestora din urmă. Comunismul are vina de a fi fost un tovarăș de drum. El a încercat să distrugă persoana umană și bunul ei cel mai de preț: libertatea, liberul ei arbitru.

Problema acestui proces are două aspecte. Unul moral și pentru acesta este nevoie de o desolidarizare de autorii morali. Al doilea aspect este de ordin penal și privește pe criminalii și schingiuitorii care au fost în rândul comuniștilor. Aspectul moral este cel mai important. Acest proces ne-ar permite să fim crezuți și să avem șanse de reușită dacă vom întreprinde o refacere a societății noastre. O jurisprudență va trebui elaborată, există un precedent, excepțional de drept, procesul dela Nürnberg.

Privind lumea de azi nu poți să nu-ți amintești de povestea Ucenicului vrăjitor. Spre deosebire de poveste, aici, în lume, vrăjitorul nu mai poate reface ordinea. Vrăjitorul este depășit. Lumea nu este un mic laborator care poate fi condus cu o baghetă magică sau prin câteva aparate sau soluții colorate. In plus, vrăjitorul nu a ținut seama de lumea continentelor asiatic și african. Am putea conchide că "înțelepții", sau vrăjitorul, dacă vreți, au acționat mai mult din pasiune decât din rațiune. Se pare că astăzi ucenicii vrăjitorului, sau urmașii acestora, nu mai ascultă de maestrul lor.

Experiența arată că nu există situație care să nu aibă o rezolvare a ei. Rezolvarea, în situația actuală, trebue căutată mai sus. Creatorul celor văzute și celor nevăzute, Cel care a făcut Cerul și Pământul, va putea readuce ordinea. Rugăciunile noastre dar mai ales atitudinea noastră în viață sunt determinante. De ce să renunțe Dumnezeu la "retragerea Lui pedagogică" din lume, dacă nu Il chemăm și dacă comportarea noastră este contradictorie comandamentelor Lui? Respectul real al omului și al liberului său arbitru, nu formule demagogice, și respectul întregii creații sunt premisele necesare. Un proces este necesar, dar acest proces, cel mai important proces, este în interiorul nostru. Pe acest proces nimeni nu îl poate zădărnici.

O transformare reală a noastră, o adevărată metanoia pentru a deveni colaboratori ai lui Dumnezeu și a contribui la perfecționarea Cosmosului sau cum zic Sfinții Părinți la "îndumnezeirea" acestui cosmos. Sfântul Siluan Atonitul († 1938) zicea: "să știi că dacă o calamitate se abate peste un popor și dacă inima ta plânge pentru el înaintea lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu va avea milă de acest popor". Astăzi calamități fără de număr s'au abătut peste întreaga lume. Această metanoia a noastră, această schimbare a spiritului și a minții, începe în secret și în interiorul nostru și la început este invizibilă în ochii lumii. Ea ne recondiționează și ne reînnoiește. Rugăciunile noastre, din dragoste pentru om, vor cuprinde încet și pe ceilalți oameni și în final vor reintroduce în lume ordinea pe care vrăjitorul și ucenicii lui au distrus-o.

Din păcate, azi, în lume, încă nu se observă această schimbare. In ceea ce privește țara noastră, lucrurile stau și mai prost. Tara noastră încă nu își cinstește vizionarii și eroii. In România au apărut primii luptători anticomuniști din Europa. Ei aveau însă în crezul lor și dragostea de Dumnezeu, de Neam și familie. Era firesc ca vrăjitorul și comunismul să tabere asupra lor. Mai puțin firesc era ca regimurile politice "democrate" să militeze în același sens. A fost chiar o perioadă, "democrată", chipurile, când am asistat la amnistierea comuniștilor din închisori, dar nu a luptătorilor anticomuniști.

Astăzi, în țară, cât și în diaspora românească se constată o atitudine asemănătoare. Datorită dezinformării. Constantin Noica scria în 1940, cu indignare: "Citiți (adică informați-vă) dar citiți odată, nu mai vorbiți așa din auzite."

Acest îndemn este valabil și astăzi pentru țara românească și pentru diaspora ei.

Un strigăt de alarmă

CANCERUL NEAMULUI ROMÂNESC

—Anton CÂMPEANU—

In satul meu natal și al inegalabilului meu prieten Sergiu Grossu, era o familie de Tigani. Una singura. Se numea Rădiță. Capul familiei, adică Tiganul, era potcovar.

Câștiga bine. Avea casa lui. Vreau să spun că nu stătea în cort, așa cum le place unor Tigani, indiferent de anotimp.

Vara, mai poposea din când în când, la marginea satului, câte o turmă de Tigani (altfel nu pot să le zic pentrucă erau foarte mulți) și-și întindeau corturile de-a lungul râului Cubolta, mai jos de moara satului, proprietatea familiei Leonard.

Pentrucă în anul 1921 s'a făcut împroprietărirea celor care nu aveau încă pământ, a primit și Tiganul Rădiță șase hectare de teren arabil. Aceasta ca să fie în rând cu ceilalți locuitori ai satului care aveau dela șase hectare în sus. Numai lotul obligatoriu socotit pe județ era de șase hectare.

Ce-a făcut Rădiță? Să muncească la pământ? Aș! Eu n'am văzut în viața mea Tigani muncind pe lanuri, indiferent de natura culturii. De aceea, împroprietăritul potcovar, a vândut terenul agricol pe suma de 35.000 de lei.

Cu acești bani și-a cumpărat o iapă din cel mai vestit iarmaroc de cai din Nordul Basarabiei, dela Bălți. Din iarmaroc până acasă la Cubolta, Rădiță a ținut-o numai în galop. Cine era mai fericit ca el? Nimeni.

Cum a ajuns acasă, i-a pus iepei, frântă de oboseală și numai spume pe spinare, o traistă cu orz. O jumătate de oră după aceea, iapa s'a umflat și a crăpat.

Aceasta era tot ce știam despre Tigani până la stabilirea mea în București, după efectuarea stagiului militar.

Date extrem de interesante cu privire la această etnie, am aflat din gura unui publicist măsliniu, cu numele G. Lăzurică, în vara anului 1934.

Totuși, abia în anul 1967, făcând serviciu de mișcare într'o stație de cale ferată de pe secția Titan-Oltenița, mi-am dat seama de problematica ideii care mă frământa într'o măsură după întâlnirea cu G. Lăzurică, reprezentant al etniei despre care e vorba.

Văzând că, după ce-am cunoscut țara dela Nistru până la Tisa, cei mai mulți Tigani sunt pe direcția Titan-Oltenița, mi-am zis: "Aceștia formează schimbul de mâine al Românilor". Tot eu, către niște amici, am cutezat să spun: "România într'o zi, va fi o țară țigănească de limbă românească!"

Amicii m'au contrazis, dar evenimentele încep să confirme cele afirmate de mine în urmă cu aproape trei decenii. Deocamdată, forța economică este în mâna Tiganilor. Ei se plimbă în Mercedes-uri, călătoresc până în China, în Apusul Europei, în Turcia și pe unde vor.

Banul, se știe, este putere. Acesta le lipsește Tiganilor, până una alta. De aceea, îndrăznesc să vin cu un corectiv la cele ce-am afirmat spunând că România va fi o țară țigănească de limbă românească. Cine poate să garanteze că îndeplinindu-și scopul, aceste sălbăticiuni cu chip de om nu vor fi în stare să schimbe și limba oficială a României?!?

Simptomele acestor vremuri apocaliptice, pentru neamul românesc, au început să se arate.

Mai întâi, a apărut un așa-zis "rege" al Tiganilor de pretutindeni în persoana lui Ion Cioabă din Sibiu.

Tot din Sibiu a apărut și un "împărat" al Tiganilor din toată lumea, întrucât acesta a constatat că în România nu sunt numai două milioane și jumătate de așa-ziși "Romi", ci cu mult mai mulți, adică cum afirmă întunecimea sa, după culoare, ei ar atinge cifra de trei milioane și jumătate.

In treacăt fie vorba, un rege sau împărat ca să-și merite denumirea, are nevoie de supuși și înainte de orice, de un teritoriu pe raza caruia să-și exercite puterea. Vedeți, așadar, unde bat tuciurii!

Să dea Dumnezeu să rămân profet mincinos!

O soluție contra acestui pericol iminent ? Da. Ar fi. Mă gândesc la ceea ce îmi spunea odată un salariat din unitatea pe care o conduceau pe secția C.F.R. Titan-Oltenița. Avea un nepot care lucra la C.C. Intr'o zi l-a auzit pe Emil Bodnăraș punând problema Tiganilor chiar în comitetul executiv, pe vremea tiranului din Scornicești. Se preconiza o mișcare masivă de etnie țigănească către țara de origine: India. Jawaharlal Nehru era de acord să-i primească pe toți Tiganii din România. Discuțiile s'au purtat de-o parte și de alta până au dispărut cei doi protagoniști: mai întâi Nehru și mai apoi Bodnăraș. Odată cu ei a murit și ideea transferării acestei etnii sălbatice care la ora actuală formează cancerul neamului românesc prin proliferarea fără limită și a modului de viață în afara oricaror legi umane.

ÎNTÂMPLĂRI DIN BIATA ȚARĂ

"MINUNEA UNUI POZNAȘ"

—Radu ENESCU—

Poznașul? Dan, 23 de ani, gardian dela o morgă din România. Minunea? "Sculatul din morți" al unei tinere de 18 ani, Zamfira. Redau textul, original, așa cum mi-a parvenit dela Agenția "France Presse" din Madrid:

GLGL
EUA0426 4 G 0174
ROU/AFP-AD89

Roumanie - divers

Un nécrophile ramène sa victime à la vie.

BUCAREST, 2 Jan. (AFP) - Une jeune Roumaine déclarée morte cliniquement a repris connaissance lors de son viol par le gardien de la morgue où elle avait été placée dans l'attente d'une autopsie, rapporte mercredi la presse roumaine.

Selon le docteur P. Laszlo, cité par la presse, Zamfira, 18 ans, avait été retrouvée sans connaissance, apparemment à la suite d'une overdose d'alcool et de somnifères.

Les médecins de l'hôpital ayant diagnostiqué un décès par arrêt cardiaque, elle avait été placée en chambre froide avant de subir une autopsie qui devait être pratiquée le lendemain.

Victime de Dan, 23 ans, gardien de morgue et nécrophile, "la jeune fille a subitement repris connaissance", rapporte le docteur Laszlo.

Le violeur, surpris puis terrorisé, s'est tout aussi subitement évanoui, ce qui a favorisé son arrestation, précise le médecin.

Néanmoins, les parents de Zamfira ont demandé sa remise en liberté " car leur fille lui doit la vie".

mct/mnv
AFP 291819 GMT JAN 93

"Falnică" ispravă, într'adevăr. Original taumaturg. Ce învățătură putem trage? In primul rând o constatare. Apoi, poate și întrezărirea unei posibile soluții; a unui "leac".

Constatarea. Vai de spitalele noastre! Vrei, nu vrei, zdup la frigider.

Soluția? Poate că nu ne-ar prinde rău să avem cât mai mulți făcători de miracole, precum paznicul Dan, ca să ne mai dezmeticească puțin, după 45 de ani de letargie. Că nu prea văd altă "alegere".

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

INTERVIU

acordat de Dl. Christopher Smith, reprezentant în Congresul American pentru Statul New Jersey, D-lui Adrian Grigoropol, corespondentul pentru România și Statele Unite al ziarului "Cuvântul Românesc"

Adrian Grigoropol: Ne face o deosebită cinste prezența Dvs. în Alexandria, Statul Virginia, cu ocazia aniversării într'un cadru festiv al unuia dintre cele mai însemnate evenimente ale poporului român, UNIREA PRINCIPATELOR, care a avut loc la 24 Ianuarie 1859, când țara noastră, deși redusă prin unirea numai a Principatelor Moldova și Muntenia, a intrat pentru prima oară în concernul statelor europene. Ne permitem să vă întrebăm ce v'a determinat să veniți aici?

Christopher Smith: Ca membru al Partidului Republican și pentru a șaptea oară ales în Congres, și ca membru al Comitetului pentru Afaceri Străine al Camerei Reprezentanților, fiind implicat de multă vreme în chestiuni privind România, precum și pentrucă sunt de multă vreme un admirator al Preotului Calciu, parohul Bisericii Ortodoxe Române, "Sfânta Cruce", am răspuns din toată inima la invitația Consiliului parohial.

Încă cu 6-7 ani înainte de a se fi realizat în 1985 eliberarea Părintelui Calciu, am pledat susținut în favoarea sa. Este de neconceput prin ce a trecut acest om și din toate punctele de vedere, reprezintă exponentul victimelor regimului Ceaușescu, care nu permitea nici dreptul fundamental la credință al omului, persecutând și în această privință un popor credincios. După părerea mea Părintele Calciu este un gigant care i-a supraviețuit. De când a venit aici am devenit prieteni și consider, pentru mine, participarea la festivitatea dumneavoastră, un adevărat privilegiu.

DL. MARK SILJANDER

A.G.: Ați avut personal prilejul să cunoașteți România?

Ch.S.: În România am fost de mai multe ori. Ultima oară, la o lună după doborârea călăului. Am fost profund impresionat de tragedia copiilor din orfelinate. Conducătorii care au venit atunci la putere țineau țara într'o stare volatilă, ca și tranziția către democrație. Am fost bineînțeles la București, dar ca să-mi fac o idee mai largă și la Alexandria, pentru cunoașterea mediului rural și la Oradea, pentru a observa cum se conviețuiește cu minoritatea maghiară. Am cunoscut mulți Români din România ca și din afara ei. Majoritatea Românilor sunt doritori de o viață democratică cu libertățile și beneficiile ei, dar sunt marcați de asupriri istorice și contemporane. Am susținut și susțin să se dea poporului român ajutoare umanitare directe sectorului privat pentrucă statul n'a reprezentat și încă nu reprezintă o garanție.

A.G.: Deoarece a venit vorba de ajutoare, care este poziția D-voastră referitoare la acordarea Clauzei Națiunii celei mai Favorizate?

Ch.S.: Încă din 1985, împreună cu Frank Wolf, Mark Siljander, fost congresman, de origine română, prezent aici, precum și cu mulți alții, ajunsesem la concluzia că regimul lui Ceaușescu nu mai era de suportat și atunci am introdus amendamentul de suspendare a Clauzei. Ne-au trebuit trei ani până când amendamentul să fie aprobat de Camera Reprezentanților și de Senat. Preocuparea noastră era de a nu mai fi sprijinit un regim atât de opresiv ca al lui Ceaușescu, dar Opoziția noastră, nu a fost, nu este și nu va fi niciodată împotriva poporului român. Un popor opresat nu profită de Clauză. Aceasta întărește numai tirania acolo unde există. Noi nu avem menirea să întărim tiraniile. Ceaușescu a tratat suspendarea Clauzei cu atâta neseriozitate încât pentru a nu fi blamat extern și intern, a renunțat la ea. Atunci de ce a făcut atâtea presiuni pentru menținerea ei? Înfruntând tirania și unealta ei de represiune, Securitatea, Părintele Calciu a suferit enorm de mult. Acum guvernul actual trimite delegații peste delegații la Guvernul și Congresul American, plus presiunile unor lobiști de interese. În calitatea mea de fost implicat în problema acordării Clauzei și suspendării Clauzei, trebue să avertizez că nimeni nu trebue să creadă că această Clauză este o favoare nemeritată. Prin definiția și rațiunea care-i stă la bază, deși este o favoare, nu este acordată fără condiții. Se acordă acelor guverne care dau dovadă că nu vor duce o politică totalitară, nu numai să promită acest lucru solemn. Deoarece este o favoare pe care președintele o acordă cu o motivație precisă, se instituie și un Comitet de supraveghere a îndeplinirii condițiilor, așa că în acest fel Clauza este expusă permanent suspendării.

CONGRESMANUL CHRISTOPHER SMITH ȘI DL. ADRIAN GRIGOROPOL

A.G.: Considerați libere și corecte alegerile din toamna 1992 din România?

Ch.S.: După părerea mea, mesajele partidelor trebue să ajungă neobstrucționate și nedeformate la electorat. Opoziția să aibă același acces la toate mijloacele de comunicare ca și cei care sunt la putere. Ori acest lucru nu s'a realizat nici prin televiziune, nici prin egală pătrundere în teritoriu a presei, a propagandei Opoziției, mai ales în campania electorală. Privind din alt punct de vedere, alegerile au fost libere. Nu s'au observat intimidări în ziua alegerilor. Dar nu contează numai strict ziua alegerilor, ci și faptul că până atunci electoratul trebuia să fi primit în mod real mesajul partidelor, permițându-i în acest fel hotărârea opțiunilor, în condiții de obiectivitate, inclusiv în mediul rural. Au rămas o ciudățenie anularea unui milion și jumătate de voturi și navetismul votării. Ca să primești mesajul numai dela una din părți, în cazul acesta numai dela Iliescu și susținătorii săi nu este corect. Se știe că cine controlează audio-vizualul și mass-media controlează și rezultatul alegerilor. Noi sperăm ca Dl. Iliescu să scoată de sub controlul puterii toate aceste mijloace de comunicare care să fie independente și servite de oameni cu conștiință liberă. Populația să cunoască nedeformat realitățile, să nu i se ascundă ce este rău.

Noi, aici în Statele Unite, cercetăm tot timpul ceea ce se petrece spre a aduce totul la lumină. Un judecător dela Curtea noastră Supremă, a spus că cel mai puternic dezinfectant al răului, este lumina. Noi căutăm neabătut în politică să aducem lumină. Aceasta este o parte fundamentală a democrației și toate popoarele trebue să coexiste după această regulă.

A.G.: Cum festivitatea este gata să înceapă, permiteți-mi o ultimă întrebare. Tradițional, Statele Unite sunt guvernate pe alternativele numai a două partide. În țări tot de tradiție democratică, sunt mai multe partide și mai multe alternative. În România în perioada de tranziție este o inflație de 200 de partide. La recentele alegeri prezidențiale ale Statelor Unite din Noembrie 1992, a candidat ca independent Ross Perot și spre surpriza generală a obținut 19% din voturi. Este acesta un semn că se profilează apariția unui alt partid și a unei a treia alternative?

Ch.S.: Am să răspund succint. Este important să nu fie un singur partid. Politica nu se face de dragul politicii. Între multe altele, un partid trebue să aibă un program serios și susținători, pentrucă un partid este o aspirație la guvernare. Însă 200 de partide marchează o anarhie în gândirea politică. Ce înseamnă să ai în procesul legislativ un cuvânt sau două? Guvernarea se acordă unei majorități și când nici un partid n'o obține, procesul guvernativ și legislativ șchioapătă. Guvernele de uniune națională nu miros a bine. Acolo situația este gravă și planează dictatura. Prezența lui Ross Perot a dat multă culoare alegerilor prezidențiale, dar în cele pentru Congres nu este vorba de o singură persoană, eventual a unui partid, ci de persoane reprezentând partide serioase. Nu este nimic rău în apariția unui partid cu pondere în democrație.

A.G.: Pentru noi Românii confruntați cu reconstruirea democrației, ideile D-voastră sunt deosebit de valoroase. Personal și în numele cititorilor vă mulțumesc foarte mult.

Ch.S.: Aș fi bucuros să ajute la tranziția spre democrație. Poporul român merită să se bucure cât mai curând de binefacerile acesteia.

***

Corespondentul Adrian Grigoropol a avut o scurtă convorbire și cu Dl. Col. Lawrance Boyd Jr., prezent la aniversare. Ca viitor atașat militar al Statelor Unite în București, acesta și-a manifestat dorința de a cunoaște o comunitate românească și să culeagă impresii directe. A putut deci să constate practic ospitalitatea românească, inima caldă și deschisă, frățietatea și sentimentele profund religioase. Dl. Boyd consideră că exercitarea confesiunilor religioase în armată, precum și existența preoților în unitățile militare este un semn pozitiv pentru progresul spre democrație în România. După opinia sa, o armată care crede în Dumnezeu nu poate fi un instrument de opresiune în mâna unei puteri politice. În felul acesta o armată începe să înțeleagă rolul său de apărător împotriva oricărei agresiuni externe sau interne, pentrucă armata este un produs al poporului și nu al puterii politice.

Col. Frank Lawrance Boyd Jr. s'a adresat și participanților în acest sens și a declarat că va fi bucuros ca oricare din cei prezenți va veni la București să-i facă o vizită.

Impresia generală a fost că Dl. Col. Lawrance Boyd este un om foarte cumpătat, de o modestie naturală și pătruns de valorile morale ale religiei.

COL. FRANK-LOWRENCE BOYD JR.

CONVENŢIA DEMOCRATICĂ DIN ROMÂNIA

DECLARAŢIE CU PRIVIRE LA SITUAŢIA POLITICĂ

1. În precedenta noastră evaluare, subliniam că, la trei luni dela câştigarea alegerilor, partidul de guvernământ nu întreprinde nimic pentru a dovedi că a meritat voturile solicitate. A trecut încă o lună, şi - în afara unor declaraţii polemice - nu s'a întreprins nimic: şi economia, şi opinia publică, sunt într'o aşteptare încordată, situaţia se degradează cu fiecare zi, preţurile cresc, şi FDSN nu are nici o altă preocupare în afară de POSTURI. Se dovedeşte astfel că esenţa programului său este anexarea puterii în propriul beneficiu.

2. De trei ani de zile, FDSN participă la putere: nu are nevoie să se informeze acum, nu-şi face acum ucenicia politică. A promis refacerea economiei, a promis un milion de noi locuri de muncă, a promis protecţie socială. După ce s'a instalat, toate aceste promisiuni s'au dovedit vorbe goale. Indiferenţa totală faţă de situaţia ţării şi lipsa totală de răspundere politică, sfidarea tuturor aşteptărilor celor care i-au votat, nepăsarea faţă de oameni şi faţă de starea dramatică a ţării îi descalifică şi din punct de vedere politic, şi din punct de vedere moral.

3. Analiza operaţiilor de "rotire a cadrelor" dovedeşte fără putinţă de îndoială că FDSN şi aliaţii săi nu reprezintă un partid, adică un program de guvernare, ci o clientelă politică grupată în jurul unor mărunte interese personale pe care, indiferenţa la priorităţile naţiunii, le ridică acum la rangul de interes de stat. Guvernul era îndreptăţit să numească în posturi de miniştri sau prefecţi persoane din cercul propriu; nu era însă îndreptăţit să politizeze aparatul administraţiei centrale şi locale, să politizeze organisme tehnice, cum e Consiliul împuterniciţilor statului; avem temeiuri să ne temem că vor încerca să folosească şi alte mijloace - de pildă, contractul managerial - pentru a politiza şi conducerea economică. Aceste metode, de clară tradiţie a "cuceririi puterii", afectează deopotrivă buna funcţionare a statului de drept şi evoluţia normală a societăţii civile, pe care tind să o subordoneze în mod nedemocratic unor interese partizane. Atragem în modul cel mai serios atenţia asupra pericolului repolitizării şi re-etatizării administraţiei şi economiei, care pune în cumpănă însuşi procesul democratic început în Decembrie 1989.

4. Într'un mare număr de cazuri, persoanele promovate de această politică de cadre a FDSN fac parte din nomenclatura ceauşistă. Persoane nu doar active, ci şi compromise în fostul regim, ocupă posturi importante, vădind că stagnarea impusă de FDSN este parte integrantă a restauraţiei: nici măcar a restauraţiei comuniste, ci a restauraţiei ceauşiste. Exemplul cel mai flagrant este acela al eforturilor importante pe care FDSN le-a depus pentru a include apologeţi ai dictaturii de notorietate internă şi internaţională în delegaţia care reprezintă România pe lângă organismele Comunităţii Europene. Această sfidare făţişă a sentimentului public şi chiar a propriilor poziţii exprimate de voci autorizate din FDSN pune din nou într'o situaţie penibilă ţara în întregul ei, aducând deservicii enorme prestigiului României. Se dovedeşte astfel că FDSN intră tot mai flagrant în rândul partidelor nostalgice, şi că participarea forţelor pe care le reprezintă la procesul politic din ultimii trei ani are drept obiectiv nu democraţia, ci ceauşismul fără Ceauşescu. Consecinţa directă a refuzului FDSN şi al preşedintelui ţării de a-şi delimita poziţia faţă de partidele naţional-comuniste, această "monstruoasă coaliţie" între cei care îl regretă pe Ceauşescu şi cei care l-au împuşcat, poate duce ţara către dezastrul economic şi politic.

5. Incapabilă să asume răspunderea acestui dezastru, incapabilă să accepte principiul democratic al pluripartidismului, puterea exprimă făţiş şi constant o duşmănie agresivă faţă de Convenţia Democratică, pe care, neizbutind să o fărâmiţeze, încearcă acum să o discrediteze prin acţiuni nechibzuite. Gestul chemării în justiţie a D-nei DOINA CORNEA este astfel o provocare, a cărei eficienţă în compromiterea Opoziţiei este cu mult mai mică decât eficienţa ei în compromiterea ţării. E probabil că această eroare e doar începutul unui şir de atacuri la adresa opoziţiei democratice. Avertizăm puterea că, în felul acesta, nu pune în primejdie doar mecanismele democraţiei, ci şi propria sa poziţie în cadrul acesteia. Ori este vorba de o sfidătoare incompetenţă de guvernare, ori de o provocare menită să declanşeze o criză internă. Opoziţia are destulă maturitate pentru a nu ceda unor asemenea provocări, a căror gravă răspundere revine în exclusivitate coaliţiei aflate la putere.

6. Însumate, toate aceste acţiuni au drept rezultat accentuarea crizei economice, politice şi de credibilitate a României. Avertizăm asupra acestui grav pericol, subliniind încă odată că izolarea ţării este pernicioasă nu doar pentru prezent, ci şi pentru viitorul României. În contextul creat de criza iugoslavă, această izolare este cu atât mai periculoasă, făcând jocul acelor forţe externe ostile României şi interesate în a o transforma într'un ghetou al stagnării şi al haosului, oricând în primejdie de a fi anexată unor interese străine vocaţiei sale europene.

Convenţia Democratică a cerut partidului de guvernământ să nu prelungească termenele reformei; reforma nu a redemarat. A cerut un program legislativ coerent cu priorităţile reformei; acesta e doar anunţat, nu început efectiv. A cerut transparenţa alocării fondurilor şi publicarea proiectului de buget pentru anul în curs; nimic nu s'a publicat. A cerut ca FDSN şi preşedinţia să se distanţeze de partidele extremiste; FDSN a accentuat masiv colaborarea sa cu aceste forţe. Această atitudine iresponsabilă, absenţa unei voinţe politice democratice din partea factorilor de putere, ne obligă să folosim toate mijloacele politice şi parlamentare legale şi legitime pentru a obliga partidul de guvernământ să îndeplinească mandatul cu care naţiunea l-a investit.

PREŞEDINTE C.D.R.
Emil Constantinescu

INTERFERENŢE

— Magda BROŞTEANU —

Mă gândeam, în ceasurile de tăcere, că nu putem trăi fără întrebări, atunci când raportăm concretul la ideal. Este şi aceasta o formă modernă de competenţă care produce adevăruri. Pentru fiecare. Gânduri răzleţe duc spre două silabe scurte: de ce? Încerc să aflu adevărata valoare. Substitui cuvintelor imaginea discrepanţei între ceea ce credem noi şi ceea ce lăsăm să se vadă.

Guvernul Văcăroiu a fost validat de către Parlament. "Nu este de factură politică, nu angajează în mod explicit şi univoc... are caracterul unui guvern de tehnicieni" (Dl. Ion Diaconescu, vicepreşedinte al P.N.T.C.D.). Este criza starea normală pentru a penetra societatea? "Cred că ne îndreptăm spre o logică a confruntării şi a crizei" (Dl. Stelian Tănase, vicepreşedinte al P.A.C.). Dintr'un total de 481 de parlamentari au votat 463, dintre care 260 pentru şi 203 împotrivă. Realitatea cere pragmatism. Validitatea afirmării existenţiale cere dezvoltare în condiţii de restricţii economice. Există un paradox între aceste două concepte. Depăşirea acestui impas fără gesturi care să se potrivească cu prezentul este doar o speculaţie.

Viaţa nu este nici veselă, nici tristă. Merge, oricum, înainte. Nu ar trebui să-i aplicăm, iarăşi, o grilă. Mă plimb dela şcoală acasă şi îmi pun întrebări abrupte. "Europa şi-a deschis porţile ca să ne spună că la noi este libertate... dar a fi liber nu înseamnă numai a putea vorbi, ci şi a putea înfăptui" (Mircea Ciobanu). Trăim în condiţii impuse. Decalajul de posibilităţi este enorm. Norocul ne-a ocolit, dar nu mă plâng. Mă încurcă doar faptul că m'am născut în America, aici fiind în dificultate de a alege din mulţimea invitaţiilor platonice de participare la consfătuiri internaţionale! Este o problemă dificilă afirmarea spiritului universitar ca spirit liber - fără legi specifice şi fără bani, deocamdată nu înseamnă capital. Societatea are nevoie să fie într'o continuă schimbare. Dezvoltarea economiei depinde şi de talentul în mişcare al intelectualilor, de privirea lor educată, fără o dependenţă economică apăsătoare.

Mediul modelează viaţa oamenilor. Întâmplările le oferă o suprafaţă de contact. Fiecare se încumetă, pătrunde cum poate, cum ştie. O statură morală foarte ridicată are ceva din solemnitatea unei catedrale imaginare care odată intrată în cotidian se transformă în rutină. Totul pare mult prea abstract în realizarea individului ca personalitate. Dorinţa de a călători vine din nevoia cognitivă de frumos şi de cultură. "Dincolo de realitate există ceva care ne ajută să fim noi înşine" (Goethe). Avem nevoie de noi înşine căci binele general este o utopie pentru care nu suntem pregătiţi. Este dificil să rezolvi numai din pasiune aceste coordonate. Time is money and money means business. Acesta este mecanismul.

Exerciţiile costă. Nu a existat o premisă, dar am constatat că nu am avut nimic din altă parte. Dialogul este o calitate pe care unii o au, alţii nu. Falsă cordialitate, realitate dureroasă şi indiferentă. Nu mi-am dat seama că în mine există o parte care suferă. Cred că trebue să ne ascultăm unii pe alţii până când cuvintele se vor transforma în fapte. "In Odiseea se spune că zeii dau oamenilor necazuri pentru ca generaţiile următoare să aibă ce cânta" (Octavian Paler). La atâtea întrebări abrupte şi cântecul tăcerii este un răspuns.

Niciodată nu este prea devreme să spui cuiva că poate avea speranţă.

ATACUL DIHORILOR

Este un lucru prea bine ştiut acum: doar din inimile câtorva a izvorât acel "Există Dumnezeu!", atunci în Decembrie 1989; alte voci l-au preluat ca pe o lozincă, conştiinţele lor au rămas maculate, încă, şi iată, azi, până şi'n asociaţiile celor ce-au luptat atunci, fermentează aluatul Mammonei. Unii, şi din nefericire sunt mulţi, au pactizat şi pactizează cu puterea filo-bolşevică sau sunt gata a trăda pe oricine, oricând, doar-doar îşi vor mai adăuga un strat de osânză şi vor auzi mai des clinchet prin buzunare. Aceştia au alergat - trup şi suflet - la pomana oferită de Emanaţia Kremlineză, pomană numită Legea 42 (care oferă "Decembriştilor" fideli comunismului de şcoală nouă o medalie de tinichea, o diplomă, prioritate la distribuirea de spaţii comerciale, locuinţe şi 10 hectare de pământ). Mai mult, ei au devenit cozi de topor şi sunt unii din artizanii campaniilor de calomniere la adresa acelora care se străduiesc a construi adevărata democraţie în România.

S'a scris despre acele conştiinţe de închiriat numite Lorin Fortuna, Claudiu Iordache, Stefan Ivan, Costel Balint şi Ion Marcu, acestea din spaţiul timişan.

In seara de Joi, 4 Februarie a.c., în sala mare a Prefecturii din Timişoara, a avut loc întâlnirea reprezentanţilor asociaţiilor revoluţionarilor din Decembrie '89. Au fost invitaţi reprezentanţi ai sindicatelor şi mass-mediei. Pretextul a fost discutarea "drepturilor celor ce-au luptat", dar foarte repede a ieşit la iveală adevăratul scop al adunării: calomnierea primarului Timişoarei, membru al Partidului Alianţa Civică. "Revoluţionarul" Tudorin Burlacu, un schizoid admirator al lui Lorin Fortuna, s'a lansat în acuzaţii fanteziste la adresa primarului Viorel Oancea. Motivul real? Faptul că nu i s'a repartizat un apartament cu patru camere, aşa cum dorea, deşi nu îndeplinea condiţiile. A fost secondat de acel fost politruc şi securistoid col.(r) Traian Cismaşu.

Reprezentanţii sindicatelor au părăsit sala scârbiţi.

Dl. arh. Pompiliu Alămoreanu, membru al Fundaţiei Naţionale a Revoluţiei, a declarat mai târziu: "In condiţiile Legii nr.42 s'a încercat introducerea unor persoane care să ne discrediteze, să arunce o umbră asupra a tot ceea ce s'a întâmplat atunci, în Decembrie. Dl. Burlacu este controlat de putere şi are sarcini precise".

PE CINE (MAI) PERSECUTĂ CEAUŞESCU?

In magazinul cultural "Contrapunct" (Nr. 3, 12-25 Februarie a.c.), într'un interviu, ei cine credeţi că declară "Ceauşescu mă ura de moarte!"?

Aud?

Hadrian Pavonis ot Bârca? Nuuuuu! Cornutius Vadimovici? Niet! Jozsef Costache Drăgan-Scorillo? Nix!

Să vă ajut: Eminentul Rabin-şef Moses Rozen!!!

Da, chiar aşa. Moses Rozen, acelaşi care "făcea imagine bună", în alte vremi, de-a lungul Occidentului şi de-a latul Orientului, lui Nicolache ot Scorniceşti.

Din partea mea : deie-i Y.H.W.H. zile! Deie-mi şi mie Domnul zile, să-l aud pe Eminentul Moses Rozen declarând: "Iliescu mă ura de moarte!"

DIN CAIETUL UNUI GOLAN, SAU TENTAŢIA LITERATURII

In Timişoara, după '89 două sunt locurile în care îmi place să intru, dar nu prea des, pentru a nu împinge totul în profan.

Primul: la "Hamburger Plus" (patron: un fost inginer chimist, Gheorghe Vinge), pe strada Vasile Alecsandri; nu (doar) pentru cele 14-15 sortimente de hamburger, ci (şi) pentru aspectul de farmacie curată şi un sentiment care mă cuprinde numai aici, un sentiment încercat doar în unele vise din care n'aş fi dorit să mă trezesc. Cine a citit "Poarta verde" (parcă acesta e titlul) de H.G. Wells va înţelege ceea ce vreau să spun.

Al doilea: farmacia particulară "Daphne" (str. Alba-Iulia), farmacie pusă în slujba celor ce apelează la medicina din alte vremi, a celor ce caută înainte de toate cele duhovniceşti; un statornic aer mistic întâlneşti în această farmacie.

***

Căpitanul şi-a purtat crucea fără a şovăi. Căpitanul şi-a purtat crucea cu dragoste.

Dela "Cărticica şefului de cuib", la "Pentru legionari", apoi "Insemnări dela Jilava", iată un drum crucial, un drum de nemoarte.

Căpitanul a dorit Mişcarea Legionară o alcătuire vie, o cale care sfârşeşte în cer; idealul Mişcării Legionare se află undeva în Veşnicie.

Azi, în ţară şi aiurea, se fac auziţi nişte lăutari care vor să înmormânteze Mişcarea în dogme.

Dan Emilian ROŞCA

Istorie de știut

DESPRE ACTUALITATEA ÎN POLITICA EXTERNĂ ROMÂNEASCĂ

Mihail Fotin ENESCU

Îndepărtarea lui Titulescu n'a adus schimbări substanțiale în politica externă a României. Spiritul dela Versailles a continuat, doar cu nuanțe atenuate.

Dar dispariția nimbului titulescian, lăsa profilul politicii externe românești în lumina neprefăcută a realității. Pe tabloul regrupării de forțe europene în vederea evenimentelor ce se prevedeau pe continent poziția României apărea cu atât mai precară.

În primul rând se dovedea că spiritul rector al politicii de stat care servea la pregătirea psihologică și tehnică a noilor generații, la formarea aptitudinii de conservare a suveranității naționale și a capacității de dezvoltare europeană, era fundamental opus condițiilor de existență a României în libertate.

Pentru a fi pe placul conventului genevez, România, din exces de zel, se manifesta ca cel mai silitor discipol al pacifismului idealist. Se crease astfel un fals climat de securitate și încredere în puterea morală a Societății Națiunilor de a impune lumii o pace perpetuă. "Înarmarea morală" era corespondentul idealist al dezarmării materiale, "Violoncelul" briandist avea înlesniri în România mai mult ca oriunde să-și prelungească ecourile lenifiante până în cele mai active sectoare prin misiune, cum este apărarea națională. În timp ce Polonia, Cehoslovacia, Iugoslavia, pentru a nu vorbi decât de copărtașii la același sistem, întrețineau cu grijă un potențial militar la înălțimea nevoilor impuse de poziția lor în Europa. România abandonase în cea mai mare parte preocupările de conservare a unei armate eficace. Generalul Samsonovici, timp îndelungat Șeful Marelui Stat Major, părea c'a înscris ca lozincă pe peretele cabinetului său din strada Știrbei Vodă: "Sub mine nu va fi război". Când prima condiție a unui stat major, prin formulă adevărat laborator de idei și de sforțări pozitive este pregătirea, măcar în principiu, a unei stări de spirit în corpul ofițeresc și trupă ca și cum războiul ar fi o virtualitate pe punctul de a deveni oricând o realitate, o asemenea lozincă arăta mai bine decât orice până unde ajunsese carența politicii de stat.

Dacă Șeful Marelui Stat Major Român era animat de aceeași stare de spirit și întrebuința același limbaj ca un adventist, nu era de mirare ca apărarea națională să fie ultima preocupare a guvernului dela București. Puterea armată a României coborâse la un nivel atât de scăzut, încât la Conferința dela Geneva, în 1932, s'a constatat că România urmează să se înarmeze intens timp de 15 ani, cheltuind anual zeci de miliarde, pentru a ajunge numai cota minimă de dezarmare: adică 15 ani de înarmare pentru a atinge idealul de dezarmare!

Desigur, urmașii Generalului Samsonovici la șefia Marelui Stat Major, ca adevărați militari crescuți în spiritul real al Armatei Române, au făcut toate sforțările să îndrepte situația, dar spiritul regimului era prea sclerozat pentru a mai fi posibilă, la timp, o refacere. Criza din 1940 ne-a găsit cam în același hal de nepregătire, încât evacuarea Basarabiei s'a înscris ca unul din episoadele cele mai triste din istoria noastră: numai marșul eroic până la Volga a șters din sensibilitatea românească acest dureros complex de neputință.

Dar ca o stranie contradicție cu încrederea în eficiența idealismului pacifist, politica externă românească difuza în opinia publică complexul primejdiei revizioniste. O primejdie revizionistă desigur că există, dar recunoașterea ei infirma tocmai spiritul de abandon pe scena securității colective și condamna flagrant lipsa de pregătire a forțelor armate și a unui curent de opinie virilă. Apoi, accentul cădea în direcția de unde tocmai amenințarea se arăta infinit mai puțin primejdioasă. Toate manifestările oficiale și oficioase indicau ca singură primejdie iminentă revizionismul maghiar. Majoritatea Românilor, cu simț comun, se întrebau ce primejdie poate să prezinte pentru România Mare, cu 20 de milioane de locuitori, o Ungarie cu 8 milioane de locuitori, dezarmată prin tratatul dela Trianon, ajutată chiar de Bulgaria cu 5 milioane de locuitori, supravegheată prin tratatul dela Neully!

Zgomotul permanent în jurul revizionismului maghiar era cu atât mai de neînțeles cu cât se făcea mai mare caz de puterea Micii Înțelegeri.

Cum adică, trei țări învingătoare cu 20 de milioane și respectiv câte 15 milioane de locuitori, adică un bloc de 50 de milioane de oameni, să se sperie de o mică țară învinsă, cu 8 milioane de locuitori.

Desigur, ca un răspuns în surdină la aceste nedumeriri, se grefa primejdia revizionismului maghiar pe primatul primejdiei germane și în subsidiar pe politica de revendicări italiană. Ca și cum era o fatalitate ca expansionismul german și italian să sprijine revizionismul maghiar! Cât de justă a fost această motivare tacită a primejdiei revizioniste maghiare vom arăta ceva mai departe.

Dar insistența numai asupra primejdiei maghiare putea avea ca urmare să fixeze atenția opiniei publice exclusiv asupra ipoteticei amenințări dela Vest, scăpând astfel din vedere adevărata primejdie: cea dela Est. Fiindcă adevărata primejdie revizionistă nu venea dela Vest din partea unui mic popor ale cărui revendicări nu puteau câștiga o forță operantă decât în cadrul unei coaliții amenințătoare pentru România numai în anumite împrejurări și numai în cazul unor flagrante greșeli de politică externă.

Adevărata primejdie nu numai revizionistă, dar anexionistă, totală, desființătoare, venea dela Est, din partea Rusiei Sovietice, care singură cu masa celor 200 de milioane de oameni se putea prăvăli peste Europa, ștergând din drum România. Or, politica externă românească acoperea cu o tăcere constantă această primejdie reală. Contrastul izbitor dintre zgomotul în jurul primejdiei aleatorii dela Vest și tăcerea în jurul primejdiei reale dela Est, provoca o dezorientare a opiniei românești, care se putea crede în siguranță pe o frontieră veșnic pândită și în mare primejdie pe o frontieră amenințată mai mult de lamentările unor magnați.

O națiune dezorientată așteptând cu fața spre o primejdie relativă și întorcând spatele unei primejdii absolute este condamnată cu siguranță la o catastrofă când realitatea se descoperă pe neașteptate. *Exagerarea primejdiei dela Vest acoperind primejdia dela Est este fără îndoială viciul cel mai tulburător al politicii externe românești dintre cele două războaie.*

Dar toate aceste contratimpuri ale diplomației românești și am putea spune chiar ale celei occidentale, nu sunt decât consecințele firești ale unei viziuni funciar deformată a problemelor europene și mondiale. Un concept întârziat domina încă în tratarea acestor probleme. Și orice întârziere în felul de a vedea, aduce după sine caducitatea pricipiilor dela baza unei politici exterioare. Așa se explică de ce o personalitate înzestrată ca Titulescu, s'a rătăcit în calculele sale asupra situației internaționale și în combinațiile de politică externă. Istoria e plină de precedente care arată cum minți strălucite s'au fixat la un anumit moment fără să mai poată să-l depășească. Acest gen de fixare atrage după sine în politică totdeauna înfrângeri. Realismul în politică este "simțul orei exacte". Titulescu putea să prevadă cu inteligența sa, anumite evenimente. Dar oprit și el la un anumit moment, nu mai putea să le descifreze sensul. Ca multe personalități superior dotate, dar în aceeași stare de fixare, Titulescu nu mai poseda problematica modernă în politica internațională. Același lucru se întâmplă și azi cu personalități notorii în lume sau în emigrația românească. Fascinate de culmile epocii văzute în perioada lor de ascensiune, aceste personalități devin captive ale propriului lor trecut.

Apogeul diplomației românești de stat a fost atins în perioada 1914-1919, când România învingând toate greutățile și-a împlinit programul maximal. La această epocă s'a fixat și viziunea politică a lui Nicolae Titulescu. În concepția lui, misiunea diplomației românești, cum mărturisește și Dl. Coste în articolul D-sale din "Românul", era să facă o colecție de garanții cât mai sigure din partea puterilor care vor juca un rol hotărâtor la așezarea păcii; Anglia, Franța, Statele Unite și Rusia Sovietică, adică "marile puteri" cu care România s'a aliat în 1916, Franța, Anglia și Rusia și marile puteri care au învins în 1918, Franța, Anglia și Statele Unite.

Nu noi vom desconsidera garanțiile în politica internațională. Desigur, o misiune a diplomației unui stat este să adune cât mai multe garanții și cât mai sigure. Stipulațiile juridice cât mai clare sunt indispensabile și au o importanță pe care n'o subprețuim: cândva pot servi la ceva. Dar nu numai această creație de perfecte stări juridice consfințite de acte "en bonne et due forme", constituie misiunea unei diplomații; în primul rând misiunea unei diplomații este evitarea unei stări defavorabile statului pe care-l servește; apoi să contribuie la structurarea unui sistem favorabil acestui stat. Diplomația trebue să observe cu o rigurozitate *științifică* justul echilibru între *realismul imediat* "simțul orei exacte" și înaltul realism, adică viziunea justă a cursului istoric.

UNICA FÂNTÂNĂ DIN "DEALUL CRUCII"

Ghe. BODNARU

Spre șesurile întinse ale Bucovinei, acolo unde se coace grâul și se făurește viitorul, se află orașul Rădăuți (județul Suceava).

Pe șoseaua Rădăuți-Dornești la kilometrul 2 Suceava, pe dreapta și pe stânga se află unicul și cel mai înalt deal numit: "Dealul Crucii".

Oamenii credincioși care se sprijină mai mult pe puterea lui Dumnezeu decât pe a lor proprie, sunt veșnic porniți să facă bine, așa după cum un grup de Români binefăcători și-au pus în gând să găurească pământul. Prin anul 1934, au început lucrările de săpare de către echipa lui Cazacu și echipa lui Draghinda, ajutați de cetățenii satului Grănicești, care au cărat piatră cu căruțele.

Fiind adâncă de cca. 25 m, s'a folosit un cofrag special pentru a preîntâmpina prăbușirea pereților și s'a zidit cu piatră de carieră, din comuna Calafindești, în formă circulară.

La terminare, a fost înzestrată cu ghizdele din beton, pe care era fixat un acoperiș lucrat artistic în patru ape și prevăzut cu roată și lanț, cu două găleți din stejar.

În jurul ei, ca măsură de igienă, era turnat un planșeu striat de beton.

În spatele fântânii, la 2 m distanță, se ridica o cruce albă, vizibilă din depărtări, statornică, veșnică, ridicată de credincioși convinși că crucea este arma cu care Mântuitorul lumii a biruit pe diavol. Ea trebue păstrată de creștini la loc de cinste cu toată sfințenia. Cu sfânta cruce se sfințesc toate, cu ea binecuvântăm, cu ea ne apărăm de cel rău, biruim pe diavol, vindecăm pe cei bolnavi.

După o muncă intensă de 2 ani, în 1936 fântâna și crucea s'au sfințit în prezența Generalului Cantacuzino-Gheorghe Grănicerul (1869-1937), eroul dela Colți și Oituz, unde și-a pierdut vederea (un ochi, în războiul din 1914-1918).

Azi, crucea a dispărut, cu ajutorul celor fără de cruce, iar fântâna nu se poate folosi datorită faptului că este acoperită cu o placă de beton, tot din dorința de a șterge acele urme din binefacerile și zelul constructiv, ca expresie a dragostei și a devotamentului față de patrie a Mișcării Legionare.

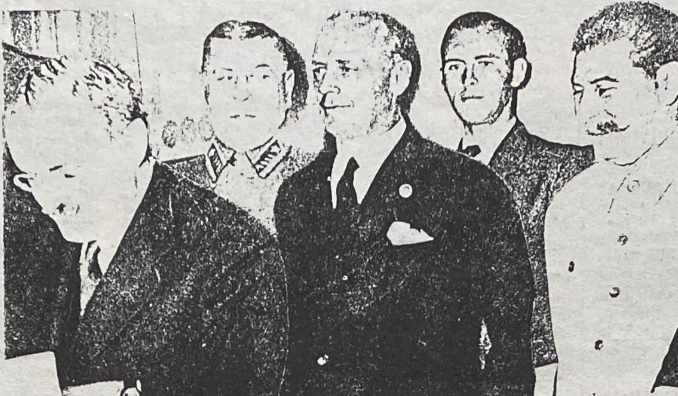
Luând în considerație că terenul pe care este amplasată această fântână se găsește în zona orașului Rădăuți, ar constitui un gest de umanitarism, dacă Primăria orașului Rădăuți s'ar gândi să redea funcționării această fântână care, indiferent de cine e făcută, ar servi pe trecători cu o cană de apă rece, izvorând dela 25 m, sub pământ.

Așa să ne ajute Dumnezeu.

PARALELE INEGALE

-II-

Adrian GRIGOROPOL

MOLOTOV, MAREŞALUL SPASNIKOV, RIBBENTROP ŞI STALIN

In suplimentul ziarului Libertatea din 11/12 Aprilie 1992, am scris "Aberanța ideologică și consecințele politice". In continuare, am deschis un mini-serial în Cuvântul Românesc sub titlul "Paralele inegale", prezentând pe cât se poate de scurt cum în numele ideologiei comuniste, Uniunea Sovietică, începând dela Revoluția Bolșevică din 1917, s'a angajat în suprimarea în masă, în principal a propriei sale populații, de o manieră care nu se încadrează nici în noțiunea, nici în definiția dată genocidului de ONU; deoarece motivația actelor criminale era îndreptată împotriva "dușmanilor poporului" fără deosebire de naționalitate, etnicitate ori rasă, iar în domeniul social excluzând numai proletariatul, la rândul lui necruțat, în măsura în care se interfera luptei de clasă. In acest context a realizat un oribil record, depășindu-l pe Hitler, a cărui paralelă cu Stalin, inegală, va face obiectul rândurilor de față.

Ideologiile extremiste se consideră "încarnarea principiului răului"; diabolice și între ele, în mod reciproc operează "legea contrastelor", așa că dela început a apărut "anti-comunismul" considerat în mod greșit un război de distrugere din partea naționalismului extremist de dreapta. Care este centrul între stânga și dreapta, este greu de stabilit, partajul fiind oarecum didactic. Nu de mult Președintele Reagan, definea Uniunea Sovietică drept "imperiul diavolului", iar recent, Președintele Bush, cu ocazia dezintegrării respectivului imperiu, declara: "capitalismul a învins comunismul". Afirmația sa nu era prea întemeiată, pentru faptul că, mai întâi, capitalismul nu este o ideologie ci un sistem politic concretizat în democrație, iar comunismul, în al doilea rând, s'a prăbușit mai ales pentrucă era construit pe nisip.

Național-socialismul a apărut ca o reacție "anti-comunistă", însă, în realitate, destul de repede și-a asumat o altă viziune, aceea a rasismului, considerând bolșevismul doar ca "cel mai înalt stagiu al Iudaismului".Ideologia nazistă a plecat dela naționalism, deoarece, lucru ce li se părea incredibil, fuseseră învinși în Primul Război Mondial și mai mult, umiliți prin Tratatul dela Versailles. Așa s'a născut spiritul de revanșă care, speculat politic, a crescut repede într'un puternic curent naționalist care, intrat sub cârma unui complexat paranoic, Hitler, a alunecat în rasism, ceea ce nu a fost prea greu, datorită aserțiunii că rana resimțită de poporul german, s'a datorat înjunghierii în spate de inamici politici, în special Evrei.

Odată diagnosticul pus în acest fel, s'a găsit și medicația vindecării traumei, constând dintr'o intensă revitalizare colectivă. Hitler, în 1920, a scris în Mein Kampf: "Oricine vrea să vindece această eră, care este lăuntric bolnavă și putredă, trebue mai întâi să adune tot curajul pentru a se clarifica adevărata cauză a bolii." Tintindu-se miezul lucrurilor, s'a conchis că aceste cauze sunt biologice și rasiale. Luând de bază că rasa superioară, cea ariană, a cărei puritate este deținută de Germani și care este și "creatoare de cultură", iar aceea iudaică "distrugătoare de cultură" (!), tratamentul maladiei nu putea fi altul decât eliminarea Evreilor ca bacterie infecțioasă.

Pusă în practică, această viziune era mai puțin biologică și mai mult bio-medicală. Această ideologie ridicată la poziția dominantă a poporului german, partidul nazist și statul au devenit forțele motrice care să-l ducă la împlinirea acestei misiuni, în condițiile unui substrat mistic, totalitarian, aberativ. Devenind deci aberantă, ideologia socialistă a adus drept consecința criminalitatea, genocidală în ce i-a privit pe Evrei și pe Țigani și democidală când motivația i-a fost anti-comunismul, cum a fost cazul în războiul cu Uniunea Sovietică și cu "Euthanasia", terminarea bolnavilor mentali și irecuperabili ca act umanitar de milă, pentru o viață care nu merită să fie trăită. Dispensarea de existență.

Până în Septembrie 1939, Hitler a măturat Austria și Cehoslovacia, fără rezistență, intuind cu luciditate slăbiciunea reticentă a Angliei și Franței, aceasta din urmă subminată de o lungă guvernare a Frontului Popular, însă pe hârtie puterea militară a Germaniei Naziste și a Uniunii Sovietice erau considerate la egalitate, dacă nu chiar în avantajul Sovieticilor. Deși în vremea aceea doctrina militară condiționa reușita unui atac la o proporție de 3:1, Stalin știa ce știa și se temea ca de moarte de un război cu Hitler. Resimțea greșelile sale mortale de a fi decimat în 1937 - 1938 elita armatei sub învinuiri imaginare de trădare și spionaj, sub obsesia permanentă că se complotează răsturnarea sa și astfel rămăseseră la conducerea armatei grosul celor care scăpaseră tocmai pentru incapacitatea lor. Ce încredere putea avea în asemenea armată trâmbițată de propaganda comunistă ca fără egal în lume?

Totodată, era conștient că popoarele Uniunii erau în realitate captive, că fiecare pândea să se desprindă la primul prilej și că circumstanțele incidentale istorice ale unor apropieri între Rusia și Germania nu puteau fi luate în considerare. Si cum în lumea ferocității, exista sindromul fricii de ferocitate, desigur reflectase și la "Noaptea cuțitelor lungi" din 30 Iunie/1 Iulie 1934, când Hitler ucisese cu brutalitate extremă vreo două sute din suprastructura Partidului Nazist.

Deși este greu de crezut că Stalin nu citise prea mult în afara dascălilor comunismului, trebue să fi cunoscut pasajul din anticipatul testament din 1924 al lui Hitler, care scrisese: "Dacă este de dorit un pământ în Europa, acesta poate fi obținut cel mai larg pe seama Rusiei și aceasta înseamnă că Noul Reich să fie așezat pe vechiul drum al Cavalerilor Teutoni, cu sabia germană să fie obținută țarina pentru plugul german și pâinea zilnică." Si în aceeași măsură, el, Stalin, nutrea exportarea Revoluției Bolșevice, așa că cele două ideologii ireconciliabile erau sortite ca una s'o distrugă pe cealaltă, dacă nu, să se distrugă reciproc.

In ce privește securitatea internațională, Liga Națiunilor Unite dela Geneva la care Uniunea Sovietică fusese admisă în 1934, nu conta din cauza ineficienței sale. Ea n'a făcut decât un serviciu de înregistrare a violărilor consecutive ale Germaniei, a tuturor restricțiilor ce i se impuseseră prin tratate ca țară învinsă, culminând la 7 Martie 1937 cu ocuparea Rheinlandului, care se afla chiar sub protecția Ligii. Iar cu un an înainte cele două ideologii erau deja încleștate în războiul civil din Spania pe care comuniștii aveau să-l piardă. Drept urmare, spusele lui Hitler au putut fi auzite de o audiență de 150.000 de naziști înflăcărați, strânși pe stadionul din Nürnberg, dar și de Moscova și de întreaga lume, "Dacă aș avea munții Urali cu incalculabilele depozite de comori și materii prime, Siberia cu pădurile ei și Ucarina cu vastele câmpuri de grâne, Germania și conducerea Partidului National Socialist, ar înnota în belșug".

Uniunea Sovietică se afla într'o capcană și dilema de a ieși din ea având deasupra capului și sabia Pactului Anticomintern, ca în caz de război să lupte pe două fronturi, deci și cu Japonia, îi era teribilă.

Când aceste perspective îl turmentau pe Stalin, adversarul său Hitler împlinise mari părți din primele două faze ale strategiei concepute, prima fiind purificarea poporului german prin eliminarea Evreilor, a doua unificarea Germanilor din alte teritorii într'o Germanie Mare, prin anexarea Austriei și luarea sub protecție a Cehoslovaciei mai rămânând să rezolve și problema Poloniei, pentru ca în faza finală să cucerească noi teritorii, predominant în Est și colonii în care Germanii să se bucure de superioritatea rasei, asigurându-i-se o pace pentru o mie de ani.

In Mein Kampf considera că "sfârșitul dominației evreiești în Rusia echivala și cu sfârșitul acesteia și colosalul imperiu era copt pentru asemenea disoluție" (Ceea ce sub alt aspect s'a întâmplat cu șapte decenii mai târziu). Nu întrevedea prea serios un război cu Anglia și Franța (cu puterile capitaliste), care s'a întâmplat din eroare, să nu fi crezut că acestea își vor onora garanțiile date Poloniei.

Așa că odată cu anul 1939, balanța instabilă între cele două puteri politice și militare antagoniste ajunsese la momentul critic al jocului care angrena în mare măsură soarta omenirii.

De aici începe vechiul drum al Cavalerilor Teutoni spre Est cu "Imbrățișarea mortală", cum au denumit doi autori americani, Pactul de Neagresiune Ribbentrop - Molotov. Cel mai fals din toată istoria, semnat și pecetluit de doi îngeri ai morții.

In timp ce Hitler se gândea să facă din Polonia un complice pentru obținerea Ucrainei, bazându-se pe ura Polonezilor față de Ruși, Stalin medita la o stratagemă pentru deturnarea intențiilor de cucerire a "spațiului vital" pe socoteala Uniunii Sovietice, să-i ofere lui Hitler jumătate din Polonia, adică s'o împartă frățește! (?) Situația era ca într'o partidă de șah politic. Partenerii aveau culori diferite, naziștii cu cămășile negre, Sovieticii cu roșul sângelui vărsat și care avea să se mai verse. Piesele principale de pe tabla de șah, începând dela Nord, Finlanda, cele trei Țări Baltice, Polonia și România. Naziștii voiau victorie cu orice preț, Sovieticii se mulțumeau și cu o remiză. Ca în orice partidă, piesele principale trebuiau blocate sau capturate. Poziția de regină o avea Polonia.

Această țară care suferise trei împărțiri anterioare, ultima în 1772 între Rusia, Austria și Prusia, fusese restabilită după al Doilea Război Mondial într'o configurație extrem de vulnerabilă, cu un coridor de ieșire la Marea Baltică, despărțind Germania de Prusia Orientală, cu portul Danzig (Gdansk) în hinterlandul polonez, ca port liber, cu populație exclusiv germană. Se avusese în vedere crearea unui stat tampon între două state potențial periculoase prin antagonism istoric. In acest context, Polonia încheiase tratate de neagresiune cu ambele vecine. Cu Germania în 1934 pe 10 ani și cu Uniunea Sovietică pe 5 ani.

Deschiderea a avut-o Hitler cu convorbiri preliminare informative, invitând la Berghoflanga Berchtesgarden, un excentric și inaccesibil bârlog al acestuia, pe ministrul de Externe polonez, colonelul Iosif Beck. Imbrăcând pentru ocazie blana de vulpe, i-a propus invitatului cu gânduri ascunse că dacă-l captivează ulterior să-i vasalizeze țara în "Lebenraum"-ul german, un pachet de oferte, care de care mai tentante. Danzingul să rămână în comunitatea politică germană și economic Germaniei și interesele acesteia deplin protejate, considerând absurd ca să nu aibă o ieșire la mare; și cum aceasta a avut în toată istoria ei lupte pentru o parte din Ucraina, de ce n'ar fi împărțit-o între ei, plus oferta Ruteniei Subcarpatice, luată dela Cehi sub protecție, lărgindu-și astfel frontiera comună cu Ungaria și care să se adauge la ținutul Teschen, pe care i-l acordase la invazia Cehiei. Toate acestea și alte eventuale, cu condiția ca să se alăture Pactului Comintern și să atace împreună Uniunea Sovietică. Numai că vulpea a avut în față un catâr. Col. Beck a refuzat tot, deși era deplin conștient că momentul era decisiv în relațiile polono - germane.

Scrupulele politice nu sunt niciodată greu de depășit. Cu toate că o antantă germano - sovietică nici nu era de conceput, nu strica niciodată să încerci marea cu degetul. Oferind ulterior și Slovacia, Polonia a rămas nestrămutată ideii de echilibru. Cum, între altele, Hitler avea stringentă nevoie de materii prime pentru dezvoltarea la maximum a industriei înarmării, nu strica să le obțină chiar dela potențialul adversar. De partea cealaltă, Stalin era profund jignit că Anglia și Franța nu-l invitaseră la München și conchisese să treacă la acorduri cu vecinii săi spre a-și realiza mai multă stabilitate.

La 30 Ianuarie 1939, celebrând a șasea aniversare a ascensiunii sale la putere, Hitler, pentru prima dată nu a atacat pe comuniști, ceea ce reprezenta clar o uvertură spre o înțelegere. Rezultatul a fost nu numai că Ungaria și Bulgaria s'au alăturat Pactului Anticomintern, dar toate Tările Balcanice, spre a se proteja de cunoscutul "Drang nach Osten", printre care și România, au trecut progresiv la mai strânse relații economice. Nici țările vestice nu s'au lăsat mai prejos în această privință. Ca leit-motiv permanent, Uniunea Sovietică emitea același semnal că "Politica externă, clar și explicit, este pentru pace și afaceri economice cu toată lumea". Stalin personal declarase: "Să fim prevăzători și să nu permitem ca țara noastră să fie târâtă în conflicte de către ațâțătorii la război, care sunt obișnuiți ca alții să scoată pentru ei castanele din foc."

Deci Hitler avea deschisă dacă nu o poartă, cel puțin o portiță. Pe la finele lui Martie 1939, teama de agresivitatea Germaniei Naziste ținea Anglia și Franța în cumpănă, iar țările dintre aceasta și Uniunea Sovietică sub spectrul efectului dominoului. O încercare de ținere a unei conferințe între Anglia, Franța, Uniunea Sovietică, Polonia și România, cu insistența Sovieticilor să se țină la București, a eșuat. Când toți credeau că următoarea victimă va fi România, în ziua în care aceasta semna un important acord economic cu Germania, Hitler personal, debarcând în portul Memel, fost german dar inclus în Lituania, relua în posesie orașul. Acesta era indubitabil o săgeată înfiptă în coasta Uniunii Sovietice și o manevră de învăluire la Nord a Poloniei.

Uniunea Sovietică a reacționat cu o notă de avertizare Letoniei și Estoniei, că nu va tolera nici o concesie din partea lor față de Germania, ceea ce echivala cu situația când un adult bate un copil și tu atenționezi alți doi copii care privesc, să nu se lase și ei bătuți. In schimb reacția colonelului Beck a fost că asemenea procedeu poate însemna război. Hitler, înțelegând că nu este nici o speranță cu Polonia, a ordonat imediat generalului Brauchitsch să prepare planurile pentru invazia Poloniei sub denumirea codificată "Operațiunea Albă".

La 31 Martie, Anglia a oferit garanții nelimitate Poloniei, iar la 7 Aprilie, împreună cu Franța, României și Greciei. Acestea nu erau decât gaz peste focul din cale afară de temperamental al lui Hitler. La 1 Aprilie, în Wilhelmshaven, la lansarea cuirasatului Tirpiz, a amenințat puterile vestice că nimeni și nimic nu-l va opri din drumul său și pe Stalin că cine scoate din foc castanele pentru acele puteri, își va arde degetele. Preparativele de înlăturare a Poloniei prin distrugere rapidă, ca obstacol pe drumul vechi al Cavalerilor Teutoni, trebuiau să fie gata începând dela 1 Septembrie 1939.

Dar până la acea dată, sub tic-tacul unui metronom necruțător pentru omenire, a avut loc încheierea Pactului de Neagresiune Ribbentrop-Molotov, care, având un codicil secret necunoscut, a tăiat respirația lumii.

Fenomenul Steinhardt

Constantin MACRI

"Jurnalul Fericirii" este în fond o carte de teologie christică, de aplicaţii practice, în străduinţa cotidiană de a te apropia de Dumnezeu Iisus.

Ea poate fi citită cu folos în toate seminariile şi facultăţile de profil din lume, indiferent de rit, dar înţeleasă exact, profund, cuprinzător şi cutremurător, numai din perspectiva geografiei şi istoriei Tragediei Româneşti.

N. Steinhardt este un fenomen nu în sensul aparenţelor cauzale busserliene, ci în sensul unicităţii absolute a dramei lui spirituale. Si această dramă specifică unei anume epoci istorice (dictatura comunistă) se inserează în geografia şi istoria Tragediei Româneşti, prin "intuitu personae" a marelui eseist.

Pe pământul României s'au născut, în timp, o serie de intelectuali evrei care au fost seduşi de frumuseţea peisajului românesc, de armonia şi sonorităţile limbii, de blândeţea, în adevăr christică, a poporului, de incapacitatea lui funciară de a urî. Este una din caracteristicile sufletului românesc, a imposibilităţii lui de a se mobiliza şi menţine prin ură.

Intrat în cercul acestor magnifice valori vitale (sesizate excepţional de Eminescu în articolele şi poeziile sale), toţi cei care ne-au contactat, au sfârşit prin a ne iubi. Si N. Steinhardt este unul din cei mai recenţi şi mai străluciţi.

Plecat dintr'o familie de intelectuali şi burghezi evrei înstăriţi, participă cu un ochi lucid la întâmplările politice şi sociale din deceniile interbelice. Se interpătrunde cu marea generaţie a anilor 30-40 şi se lasă, poate chiar involuntar, furat de marele val al renaşterii româneşti care avea atâta ambiţie metafizică şi o mare doză de lirism mistic şi romantic, încât învăluie tineretul epocii într'o mantie de luptă şi eroism cavaleresc, de cea mai pură extracţie morală.

N. Steinhardt a acceptat formula cu riscul de a fi repudiat de ai săi, iar mai târziu, sub comunişti, cu riscul de a fi zdrobit. Intre timp, el dobândise cheia neclintirii şi duratei: Credinţa şi Dragostea faţă de Iisus ca o pavăză de nepătruns împotriva tuturor corupţiilor şi degradărilor. De atunci, nimic nu l-a mai putut umili sau contraria.

Pluteşte peste întreg peisajul românesc "dela Nistru până la Tisa" un aer de eternitate, transmis din veac în veac prin dangătul clopotelor dela Putna, prin urmele podului lui Traian dela Drobeta, prin glasul şi portul maramureşenilor, prin falnicul chip al vrâncenilor. N. Steinhardt şi le-a însuşit pe toate acestea cu o afecţiune imperisabilă. Si s'a mântuit prin Credinţa în Iisus şi prin dragoste faţă de neamul şi ţara românească. Alţii, ca el, au făcut altfel şi s'au prăbuşit în hăurile mizeriei morale pe un pat de spital.

N. Steinhardt este un fenomen pentrucă a mers până la capăt în dobândirea unui adevăr de viaţă care să-i întărească convingerea că viaţa lui are un sens. Odată dobândită, această convingere, cu toate opreliştile morale, intelectuale, politice, sociale, a stat dârz şi a mărturisit ritos că în minciună şi duplicitate nu merită să trăieşti. Dar şi aici, a făcut-o pe "stil românesc", fără fanatism şi agresivitate. Umorul poporului român este dovada înaltei şi permanentei lui perspective istorice. Si N. Steinhardt a fost cucerit de fibra umoristică şi relativizantă a caracterului românesc. Dar ar fi şi o mare eroare să se creadă - şi "Jurnalul Fericirii" o semnalează deseori -, că zeflemeaua, "bancul", este ultimul cuvânt al poporului român. Când istoria îl confruntă cu mari injustiţii, el atinge un punct de ebuliţie ce se revarsă în mari tornade ca aceea din 6 August 1917 sau 21-22 Decembrie 1989. Cei o mie de morţi şi două mii de răniţi sunt expresia sentimentului naţional că s'a ajuns la un punct unde nu se mai poate glumi sau amâna. Suieratul protestului a fost unanim. Dar, atunci, alegerile din 20 Mai 1990 sau cele din 27 Septembrie 1992? Rezultatele lor sunt expresia unei inaderenţe la o alternativă limfatică sau senilă. Mai corect spus, la nici o alternativă. O schimbare fără contur credibil şi o speranţă rostită debil. Fără detalii concrete, fără trepte intermediare şi mai ales fără suflu electoral, politic, răscolitor. Replica Opoziţiei a fost academizantă şi fără suport în realităţile psihologice ale satului de azi, după 40 de ani de colectivizare, sau ale păturilor majoritare ale oraşelor după 45 de ani de scheme şi repartiţii. Discursul politic al Opoziţiei a fost de fiecare dată nepertinent, neconcludent şi mai ales teribil de depăşit.

Parcă presimţind atari evoluţii, "Jurnalul Fericirii" subliniază deseori necesitatea stării de exaltare, euforia credinţei într'un ideal politic care să se fundeze, după o dreaptă socoteală, pe valorile perene ale umanismului creştin. Evangheliile cuprind un program permanent pentru a atinge fericirea. Citite, recitite, meditate, explicate, proiectate în visare la condiţia umană, ele dau scriitorului şi gânditorului politic o bază de nezdruncinat a eternei şi temeinicei speranţe.

Textul "Jurnalului Fericirii" nu face propagandă religioasă, ci învederează fapte de viaţă care ne împing spre credinţă. Si aceasta ca o supremă împăcare în faţa contrarietăţilor cotidiene, care ni le serveşte din plin viaţa. A fi pur, a fi deplin transparent, în intenţionalităţile tale profunde de viaţă a te mărturisi cu bună credinţă, a dărui, mai ales a da, este a stabili un climat de viaţă socială menit a resorbi toate marile antagonisme care ne otrăvesc viaţa.

Puşcăriile comuniste au săvârşit, fără ca torţionarii să-şi dea seama, acele minuni de preschimbare a unor suflete, din căzături, în mucenici şi arhangheli. Starea de a nu-ţi mai fi frică, a iradiat dincolo de zidurile închisorilor şi a inoculat pe eroii din Decembrie 1989.

Documentarul unic care este "Jurnalul Fericirii" constă în inegalabila luciditate a autorului. Ca un bisturiu, el pătrunde în putregaiul societăţii româneşti interbelice, demascând fanfaronada unor politicieni abjecţi, grupaţi sub pulpana unui rege nemernic care lua şperţ la contracte de înarmare; în putregaiul unei stări de istovire morală şi criză de încredere care au lăsat nepăzite porţile prin care aveau să intre biruitoare tancurile bolşevice, având în furgoanele lor pe Ana Pauker, Emil Bodnăraş, Iosif Chişinevschi şi pe alţii.

Prima prioritate stabilită de regimul sovietic stabilit la 6 Martie 1945 a fost distrugerea satului românesc, păstrătorul de veacuri al tezaurului valorilor naţionale, prin colectivizare şi spargerea unităţii familiale, prin plecarea bărbatului "în navetă" pe şantier. Acestea au fost pârghiile prin care s'au distrus aşezări şi moravuri statornicite de ierarhizare prin bună-cuviinţă şi onestitate reciprocă.

Al doilea obiectiv vizat de "marele vecin dela Răsărit", prin instrumentele sale băştinaşe a fost distrugerea intelectualităţii, adică decapitarea spirituală a unui popor. Eminescu a fost epurat. Istoria Românilor a devenit "Istoria României" scrisă de Roller, un oarecare de care nu auzise nimeni. "Sunt" a devenit "Sînt" tot sub îndrumarea unui Graur de pripas. Gheorghe Călinescu, cu tot oportunismul lui, a fost scos dela catedră şi înlocuit cu un dentist ce-şi luase numele de morar. Si Hegel a fost pus la index. Pe baza operei lui capitale ("Fenomenologia Spiritului"), opt intelectuali de seamă au fost trimişi la ocnă. Printre care şi N. Steinhardt.

Acum şi aici începe marea şi tragica experienţă a autorului. Spiritul lui lucid prinde, ca într'o lupă, oameni şi destine supuse acestei chinuitoare ispăşiri.

Si de ce toate astea? Cui a servit să martirizezi intelectualitatea unui popor? Cine şi ce trebuia reprimat şi îmbibat? Gândirea liberă şi critică? Dar aceste realităţi erau vizibile cu ochiul liber şi nu-ţi trebuia o pregătire superioară ca să observi tendinţa de standardizare, de aplatizare a umanului din om. Anularea dreptului la diferenţă. In fond, blocarea progresului, cum s'a şi dovedit. Dreptul la critică şi corectură, proscris. "Centrul" şi "Seful" ştie ce face. Si are întotdeauna dreptate pentrucă apără interesele de partid (pe vremea aceea se scria cu P mare) şi deci interesele clasei muncitoare, clasă hegemonă în stat.

Si astfel se constată încet, încet, că nimeni nu are dreptul la fericire decât în conformitate cu normele "eticii şi echităţii socialiste". Faţă de acest imens absurd înconjurător, era imposibil să nu te îndrepţi către Iisus, care cu două mii de ani înainte propovăduise dragostea, iertarea şi comprehensiunea.

Dacă aveai credinţă, cât un bob de muştar, şi munţii puteai să-i muţi din loc. De aceea N. Steinhardt are această primordială şi fundamentală rugăciune: "Doamne ajută necredinţei mele". Toţi suntem conştienţi de îndoielile noastre. Suntem "trestii gânditoare" şi din fericire, profund simţitoare, şi chemaţi mereu înapoi de amintiri. Există un ciclu, există o anume dialectică sacră, există ceva intangibil şi neputrezibil în noi: sufletul, spiritul, conştiinţa noastră despre noi înşine şi despre Univers.

Armonia şi ritmicitatea naturii se revarsă în armonia din noi şi în contrapunctul permanent însoţitor al unui destin. Fiind siguri de "eterna reîntoarcere" şi de permanenta dăruire a duhului sfânt din noi, devenim invulnerabili la tortură, la umilinţă, la minciună şi înşelătorie. Ne aparţinem. Iată, în pură esenţă, teologia autofăurită pentru uzul sufletului de N. Steinhardt.

El demască filistinismul, ca principal duşman al caracterului uman al omului. Gândirea la foloase, altele decât cele de înălţare şi întărire spirituală. Aceasta înseamnă a radia lumină pentru semenii tăi. Lumină şi încredere în oameni şi viaţă. Din sinteza afectivă a acestor elemente, naşte Credinta.

Convertirea din "Jurnalul Fericirii" are o forţă persuasivă extraordinară, se realizează în trepte până la suprema apoteoză, care este în acelaşi timp a omului din geografia şi istoria neamului românesc.

CUVIOSUL PĂRINTE BARTOLOMEU, NOUL VLĂDICĂ AL CLUJULUI

George DRAGU

După moartea I.P.S. Teofil, Episcop al Clujului, în loc să fie ales P.S. Vicar Irineu, a fost preferat Părintele Arhimandrit Bartolomeu Anania. Motivul că s'a "uitat" tradiţia e că I.P.S. Irineu ar fi dat prea multă importanţă "Fenomenului Pucioasa - Glodeni", despre care I.P.S. Nicolae al Banatului spune: "Nu trebue să-i dăm acestui caz o amploare mai mare decât o are el însuşi" şi-l compară cu "cazul dela Maglavit" al lui Petrache Lupu.

I.P.S. Bartolomeu este cunoscut credincioşilor din Statele Unite. El a fost trimis, cu învoiala guvernului, la Episcopia Misionară Ortodoxă Română din America pentru a îndupleca pe credincioşii dela Vatră să treacă sub ascultarea Patriarhiei din Bucureşti, fapt care nu s' a realizat.

Si prietenii şi cei mai puţin prieteni sunt totuşi de acord:

I.P.S. Bartolomeu este un om de o vastă cultură, autor etc. şi cum succesul unui autor este întotdeauna legat de ultima sa operă, reamintim două din "operele" I.P.S. post revoluţionare:

A organizat binecunoscutul "Grup de reflecţii pentru înnoirea Bisericii", a iniţiat imediat introducerea religiei în şcoli, apoi a avut curajul (Ni se pare c'a fost singurul) să se opună renunţării la demisie a Prea Fericitului Patriarh Teoctist.

Acum I.P.S. Bartolomeu, cel care printr'o sentinţă judecătorească fusese expulzat din Cluj pentrucă luase parte la greva studenţilor din 1946, se întoarce în Capitala Transilvaniei în haine arhiereşti.

Aşa, împlinindu-se voia Celui de Sus.

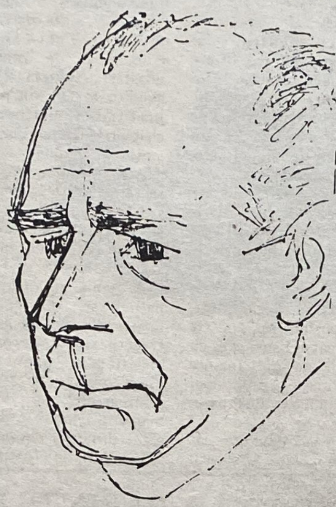
I.P.S. Bartolomeu are acum misiune nouă: de a întinde ramura de măslin fraţilor greco-catolici care se întorc din catacombe.

Lucian Blaga

(9 Mai 1895, Lancrăm, Jud. Alba - 6 Mai 1961, Cluj)

" TRISTEȚE METAFIZICĂ"

Gheorghe RĂDULESCU

Lucian Blaga

Desen de CIK DAMADIAN

Pentru Blaga esența existenței, a credinței și a creației constă în forța ADEVĂRULUI ABSOLUT, în DUMNEZEU.

Lucian Blaga, poet, dramaturg, filosof și profesor, nu știm care dintre aceste calități și profesii i se potrivesc mai bine.

Credem că două dintre ele sunt pe măsura lui: - Poezia și Filosofia. Poezia lui Lucian Blaga vine de departe, din "Spațiul Mioritic", din "Satul românesc unde s'a născut Veșnicia", căci poezia este îngerească, e cântec de harpă, cântec pe care Blaga l-a modelat și l-a înălțat printre monade, dând "Poemelor lumină", urmărind "Pașii profetului", "In marea trecere", spre "Lauda somnului".

Si îngândurat de atâta tristețe, poetul s'a oprit "La cumpăna apelor", a bătut "La curțile dorului" și-a pornit mai departe pe "Nebănuitele trepte" pentru a rămâne în veșnicie să binecuvânteze pământul românesc și să semene "Mirabila sămânță" pentru îndestularea spirituală, liniștea și credința neamului său.

Apoi a doua îndeletnicire a lui Blaga a fost Filosofia, neliniștitoarea filosofie, mereu veche și nouă din îndepărtarea ei până astăzi, rămânând doar treapta supremă de așezare întru Cristos, deoarece El i-a oprit gânditorului neliniștile, căile lui zbuciumate și triste și i-a deschis cerul spre meditație și profunzime creștinească. Inițiat de timpuriu în tainele creștinismului, tatăl său Isidor Blaga, fiind preot ortodox, iar din partea mamei Ana Moga, se numără o serie de preoți și un episcop, dar chiar și fiul Lucian (al nouălea copil și ultimul al Preotului Blaga) urmează întâi Teologia la Sibiu, apoi Filosofia la Viena, încât aceste facultăți i-au dat posibilitatea să-și găsească drumul sigur și stabil în creștinism. Studiile aprofundate în teologie și filosofie, apoi în indianistică cât și însușirea artei plastice și a literaturii expresionismului german, l-au îndreptat spre creația poetică modern-expresionistă, având totuși drept bază tradiționalismul creator românesc, după cum este lesne de constatat mai cu seamă în "Poemele luminii", în "Pașii profetului", "In marea trecere", dar chiar și în celelalte cicluri ale poetului.

Referitor la expresionism, la originea acestui curent german se află pictura olandeză a lui Van Gogh, a Belgianului James Ensor și a Norvegianului Edvard Munch. Expresionismul se bazează în primul rând pe exteriorizarea stărilor sufletești, pe accentuarea lor până la limita expresiei și mai puțin pe speculația plastică. Printre pictorii germani expresioniști îi amintim pe: Fritz Bleyl, Erich Heckel, Ernst - Ludwig Kirchner, Karl Schmidt - Rottluff, cât și pe Max Pechstein, Otto Müler și Emil Nolde. Un rol deosebit l-a jucat însă gruparea "Blaue Reiter" dela München, mai mult decât expresioniștii din Berlin, Dresda ori Viena și anume Vassily Kandinski (care din anul 1910 adoptă pictura abstractă) și Alexej Jawlensky (tot din anul 1910 se îndreaptă spre fovism, fără să excludă schematismul). In literatură, expresionismul este în exclusivitate german și s'a manifestat printr'o atitudine de protest împotriva structurii sociale și culturale din timpul lui Wilhelm al II-lea, iar în Austria împotriva Imperiului Austro - Ungar și a Primului Război Mondial,în artă, împotriva lipsei de inițiativă, a decadentismului care luase forme dezagreabile, prin urmare acest curent era ca o replică dată aspectului de stagnare și oboseală din literatura germană din acea vreme. Expresionismul urmărea să evidențieze starea de spirit a omului, să dea glas ideii ce sălășluiește în străfundurile sufletului. Artistul trebue să se servească de faptele autentice, numai în măsura în care acestea îi pot deschide perspective imaginației sale creatoare. Din întregul curent se desprind două laturi distincte și anume:

1. Prima dintre aceste laturi pune bază pe trăirea interioară a artistului, pe experimentarea sentimentului până la sensibilizarea excesivă, excluzând orice aspect politic, pe retragerea artistului în universul lui individualizat, pentru căutarea de noi forme de expresie.

2. A doua caracteristică a celei de a doua laturi solicită o anumită raționalitate, o luptă susținut-politică în vederea unei modificări totale a societății, fără însă a exclude premisele interiorizării intelectualiste și coborârea în adâncurile sufletului.

In existența expresionismului se pot distinge trei perioade esențiale, noi însă vom aminti numai de prima perioadă care durează până la începerea ostilităților din 1914 și care se poate caracteriza printr'o profundă gândire metafizică ce poate merge până la drama suprimării existenței. Din această perioadă fac parte scriitorii: Th. Daubler, G. Heym, R.J. Sorge, precum și poetul expresionist austriac Georg Trakl. Tot aici am putea să-l încadrăm și pe Lucian Blaga. Atracția poetului român va fi însă cum am mai relatat și altă dată, pentru pictura explozivă a lui Van Gogh, pentru teatrul mistic simbolist al lui Paul Claudel, apoi pentru teatrul expresionist cu deschideri abstract-absurde al lui Strindberg, Georg Kaiser, ori Wedekind (fiind atras de plastica expresionistă a lui Feininger ori Kokoschka). Lucian Blaga va adopta însă mai mult partea formală a curentului expresionist și apoi unele probleme de fond, ca: introspecția, adâncirea în sine, expresia mergând până la extaz ori extatism, iar în ce privește metafizica, ea se va cupla cu gândirea profundă, penetrantă românească, atingând spiritualismul mistic național.

De fapt există un misticism în ființa poporului român, în așa fel, încât Blaga răscolește filogeneza acestui pământ sacru, descoperă sensurile ancestrale ale neamului său și se adâncește în metafizică, în tristețea și gândirea fără de sfârșit a eternității.

Prin urmare, pentru Blaga esența existenței, a credinței și a creației constă în forța ADEVARULUI ABSOLUT, în DUMNEZEU.

Iar dacă poezia lui și-a însușit în multe privințe conceptele și forma expresionismului, așa cum poezia lui Eminescu, Vigny ori Holderlin și-a însușit pe acelea ale romantismului, poezia lui Bacovia, Mallarmé ori Stefan Georg pe acelea ale simbolismului, în ceea ce privește poezia lui Blaga, în ea descoperim în primul rând trăirea intensă metafizică și mistică pe care a moștenit-o prin ereditate creștinească ortodoxă din generație în generație, formând baza creației sale poetice. A-l considera pe Lucian Blaga un exponent de fond al expresionismului, un poet care a adoptat întru totul conceptele și forma acestui curent modernist german, înseamnă a-i reduce considerabil structura spirituală românească, cu care scriitorul și filosoful s'a născut. Blaga este de fapt poetul modern cu profunde ecouri național-tradiționaliste, care în linie directă este în ascensiunea poeziei Transilvaniei, urmând șirul creației lui Coșbuc, Goga și Cotruș, unindu-se în transcendență cu Eminescu și Arghezi.

S'a spus de multe ori despre Lucian Blaga că poezia lui nu are nimic comun cu filosofia pe care o practica fiind profesor la Universitate, ori- ca teoretician. Desigur sunt două noțiuni distincte, dar Blaga era un filosof și încă un creator de sisteme filosofice, gândirea și cultura lui profundă îi orienta, îi grada și îi nuanța creația poetică, în așa fel încât talentul, inspirația și imaginația puteau fi cu ușurință manevrate, iar cuvântul era stilizat, potrivit și orânduit în context după cum îi dicta imperativul cugetării lui creatoare, ca și lui Eminescu. Cuvântul poetic blagian este simplu, o simplitate prin care sunt exprimate cele mai profunde și complicate probleme metafizice, spre deosebire de alți moderniști, în special de unii simboliști care își căutau cuvintele, creând o adevărată recuzită verbală în concordanță cu radicalismele, neologismele ori barbarismele simbolisto-instrumentaliste. O, și cât univers, cât orizont despică viziunea poetului, cât zbucium și tristețe se desprind în drumul lui chinuit spre cuprinderea depărtărilor, pe care creatorul vrea să le parcurgă: "In porturi deschise spre taina marilor ape/ am cântat cu pescarii, umbre înalte pe maluri,/ visând corăbii încărcate/ de miracol străin./ Alături de lucrătorii încinși în zale cănite/ am ridicat poduri de oțel/ peste râuri albe, peste zborul pasărei curate,/ peste păduri adânci,/ și orice pod se arcuia/ trecându-ne parcă pe un tărâm de legendă cu el."

Lung și prăpăstios e drumul poetului, fără sfârșit și adâncit este, ca și credința neamului, ca și folclorul lui și peste tot poetul întârzie prin spații întunecoase și îndepărtate, fiind un căutător de mistere și lumină, spre izbândirea cunoașterii. Si cu cei mai simpli dintre cei simpli, poetul se apleacă și se roagă spre lumina cerească, spre ivirea harului divin, dar tristețea și plânsul le află pretutindeni pe acest pământ al durerii, pe această "stea" pe care viețuim și ne purtăm crucea: "Am zăbovit îndelung între stânci/ lângă sfinți bătrâni ca ghicitorile țării,/ și-am așteptat să se deschidă/ o fereastră de scăpare/ prin puternice spații de seară/ Cu toți și cu toate/ m'am zvârcolit pe drumuri, țărmuri,/ între mașini și'n biserici./ Lângă fântâni fără fund/ mi-am deschis ochiul cunoașterii./ M'am rugat cu muncitorii în zdrențe,/ am visat lângă oi cu ciobanii/ și-am așteptat în prăpăstii cu sfinții./ Acum mă aplec în lumină/ și plâng în târziile rămășițe/ ale stelei pe care umblăm." Indurerat și întristat, poetul își dezvăluie rănile sufletului, așteptând parcă o minune să fie, să se împlinească, pentru liniștea și împăcarea conștiinței, căci dovadă este că tot ce există, dela Dumnezeu este, deci numai prin El putem izbândi și descoperi totul: "Cu toată creatura/ mi-am ridicat în vânturi rănile/ și-am așteptat: oh, nici o minune nu se'mplinește./ Nu se'mplinește, nu se'mplinește!/ Si totuși cu cuvinte simple ca ale noastre/ s'au făcut lumea, stihiile, ziua și focul./ Cu picioare ca ale noastre/ Iisus a umblat peste ape."

Dacă unii scriitori își găsesc repede factura "creației" lor, a așa zisei "creații", Blaga, ca și Eminescu (care metaforiza astfel în "Odă" (în metru antic) "De-al meu propriu vis, mistuit mă vaiet,/ Pe-al meu propriu rug, mă topesc în flăcări.../ Pot să mai re'nviu luminos din el ca/ Pasărea Phoenix ?") se chinuia și suferea pentru a da la iveală adevărata creație. Pentru el creația este o ființă divină care deschide căile lumii spre lumină și adevăr, este puterea pe care Dumnezeu o așează în om pentru a parcurge spațiile de dincolo de noi, devenind VESNICIE. Poezia lui Lucian Blaga, cu cât o cercetezi și o aprofundezi mai mult, cu atât mai ușor îi descifrezi misterele și miturile, cu atât descoperi în ea noi valențe de gândire și creație, căci înăuntrul ei există o sursă inepuizabilă de idei și semnificații, de simboluri, care urcă în transcendența spiritualității.

Si pe acest mare creator al culturii române, regimul criminal comunist, de tristă și îndoliată memorie a găsit cu cale să-l izgonească dela Academia Română, dela Universitatea din Cluj, să-l închidă și-apoi să-i îngrădească din nou libertatea prin domiciliu forțat, pentrucă așa au ordonat mai marii zilei, ca valorile acestui popor să nu mai existe, dar faptele s'au întâmplat exact contrar, în văzul și hula întregii lumi. Reîntors după 6 Mai 1961 dela Cluj la Lancrăm pentru înmormântare, în locul de unde a pornit, Lucian Blaga rămâne o luminoasă forță creatoare a neamului românesc, fiind în poezie alături de Eminescu, Arghezi, V. Voiculescu, Ion Barbu, Crainic ori Gyr, iar în filosofie alături de Mircea Eliade, Nae Ionescu ori Constantin Noica. Poporul român are cu ce se mândri, cu valori inestimabile care stau alături de cele mai prestigioase nume din cultura universală. Prin urmare, oricât au încercat și încearcă și astăzi denigratorii să distrugă INALTIMILE, cu atât aceștia se vor prăbuși, pulverizându-se în neant.

MORMÂNTUL LUI LUCIAN BLAGA DIN CURTEA BISERICII DIN COMUNA LANCRĂM, JUD. ALBA

Evocare

VLADIMIR STREINU

—— Petre PASCU ——

In prefața cărții mele de memorialistică "Aproape de ei", scriam: "Un apropiat prin dese întrevederi, discuții literare, binevoitoare aprecieri în epoca debutului meu, nu a intrat în volum. Vina cade pe evocator, dar cuceritorul om, marele critic, singularul poet Vladimir Streinu, i-a stat toată vremea la inimă."

Iată că acum, mai ales la aniversarea a 90 de ani dela naștere, sărbătorit în presă, mă voi strădui să evoc personalitatea lui Vladimir Streinu. Pentru asta trebue să mă afund în negura anilor. Redactor la "Tribuna Română", cotidian din Arad, în 1943 mi-a apărut volumul de poeme "Plaiuri". Debut. Cu prilejul apariției, cum fac toți autorii, am trimis cartea unor scriitori de seamă din București. Pe atunci era crispanță între provincie și Capitală. M'am gândit să trimit cartea, printre cei dintâi, lui Vladimir Streinu, ca mare admirator al lui. Am trimis-o pe adresa redacției "Kalende", unde Streinu se număra între cei câțiva inițiatori ai apariției acelei reviste. Din numeroșii destinatari, puțini au confirmat de primire, excepție fiind Ion Lupaș sau Dumitru Stăniloae, amândoi profesori în Sibiu. Lor, tot spre imensa mea bucurie, li s'a adăugat Vladimir Streinu.

In scurt timp, la redacția "Tribuna Română", a sosit "Kalende". Emoția nu mi-a fost mică, să citesc o prezentare semnată Apollonius, pseudonim al pseudonimului Vladimir Streinu. Iată ce conținea acel comentariu: "Versuri din Arad. Dl. Petre Pascu ne trimite un volum de poeme care se cheamă 'Plaiuri'. N'am stat să-l cercetăm cu de-amănuntul, dar s'a deschis cartea la poezia 'Rugă pentru morții țării' și am citit versurile:

Că dacă-aș fi o frunză prin aer să mă porți,
Eu aș cădea cu Tine pre frunțile de morți.

Că dacă-aș fi un ram pândit de vânt hain,
Deasupra crucii lor aș vrea să mă înclin.

Sau de ar fi în praf, în ploi să mă strămut,
Din curcubeul țării le-aș face câte-un scut.

Ci în grădina Ta cu raiuri înverzite,
Să crească rugi înalți din rănile primite.

In simplitatea acestor versuri, se poate citi și se poate învăța. Le propunem tinerilor care, din sentimente foarte nobile pentru țară, scot adeseori o proză fără nici o virtute. Dl. Petre Pascu a emis dela Arad, o notă justă."

Apollonius.

Kalende, 1943,

an II, Nr.6-7.

Atenția arătată unui debutant, și încă provincial, constituia pentru mine încurajare și îndemn la muncă.

In anii dela aceste binevoitoare cuvinte am citit lucrări de-ale lui Vladimir Streinu, cu deosebire "Sburătorul", poezii elogiate de E. Lovinescu. S'au mai întâmplat atâtea alte lucruri. De pildă, Vladimir Streinu, pe nume familial Nicolae Iordache, să ajungă parlamentar. Activa în cadrul Partidului Național Țărănesc, filiala Teiu, comună din Argeș, unde Streinu s'a născut în 1902. In prezent, abundă în presă numele Iordache. Dar, atunci, un poet ca Vladimir Streinu, nu putea suporta o nominalizare banală. Si-a luat pseudonimul Vladimir Streinu.

Anii depărtați ai lui Nicolae Iordache... deputat ... mi-amintesc un articol pe prima pagină a revistei "România Literară" (1933-1934), condusă de Liviu Rebreanu. Semna acel articol, mai bine zis cursiv, Octav Suluțiu, intitulat: "Vladimir Streinu, nu ți-e rușine că nu mai ești poet?" O filipică asemeni unui antecedent, când Eugen Lovinescu îl muștruluia pe Octavian Goga, deputat sau ministru, coleg al unui oarecare avocățel din provincie. Când, peste foarte mulți ani, l-am cunoscut personal pe Streinu, mi-am îngăduit să-i împrospătez drastica observație a lui Suluțiu... "Da, îmi amintesc", zise, scoțând rotocoale de fum din țigară.

***

Iar au trecut anii, droaie. După vremuri de gazetărie, când la cotidianul "Tribuna Română", când la "Patria" din Cluj, ajunsesem redactor la "Dreptatea"! Făceam, pe lângă marele gazetar N. Carandino, figură de caracudist, ca alți colegi tineri. Păstrez amintiri din toate acele vremuri. Sper să le scriu. Să le public. M'ar tenta mai ales acel nu lung, din nefericire, stagiu la "Dreptatea", București, Str. Gabriel Péry. Venea acolo zi de zi Serban Cioculescu, totdeauna cu Vladimir Streinu. Redactori de frunte imediat după Carandino. Cu nespuse admirații, priveam cuplul celebru.

Bine mi-amintesc, că fără a lucra la ziar, precum noi, venea la redacție poetul Constantin Tonegaru, nume strălucit, cu testimoniu dela E. Lovinescu, dela Vladimir Streinu. Atunci, acesta m'a somat și pus față în față cu Tonegaru, căruia i-a spus: "Iți prezint pe Domnul Petre Pascu. Stii că în "Kalende" vi-l dădeam exemplu vouă, mai tineri, ca pe un poet realizat." Tonegaru m'a privit îndelung, rostind câteva vorbe oarecum reci. Deh! Lupta între generații. Ar trebui să deschid o paranteză. In vremea detenției mele, nu știu pe care șantier, poate la Onești, săpam cot la cot cu Tonegaru. Ne împrietenisem. Doi necăjiți.

Vladimir Streinu avea să sufere și el detenții. Din motive fanteziste proprii comunismului. Ani grei după eliberare. Frecventa Biblioteca Academiei. Citea, scria acolo. Eu, tot cu admirații spre locul său din bănci. In pauzele ce și le permitea, ieșea să fumeze, cu mâinile proptite pe balustradă, având privirea undeva, departe. Ipostaza aceasta, odată, i-am deranjat-o. Cum aveam la mine volumul "Pagini de critică literară" (1938), l-am rugat să-mi ofere un autograf. S'a executat cu plăcere: "Domnului Petre Pascu, cu bucuria amintirilor ceasurilor comune de bibliotecă și în dorința de a mi se întoarce pe o carte a sa, această dedicație amicală, deși târzie. Vladimir Streinu." 21.VIII. 1964, Academie.

***

Au ajuns, apoi, anii să i se facă dreptate lui Vladimir Streinu. Să fie, precum merita din plin, numit profesor universitar la catedra de poezie nou înființată. Concomitent, director la Editura Universală. Mă ocupam, atunci, cu traduceri, mai ales din lirica ungară. Pregăteam un volum din opera lui Kassak Lajos, precum Ady Endre, prieten al problematicii românești. Colabora la "Contimporanul" lui Ion Vinea. Aveam de gând să tipăresc un volum. L-am căutat pe Vladimir Streinu, la editură. Era o zi de Luni. Secretara îmi informa absența, deoarece nu se "simte bine". Să vin altă dată. Joi dimineața, brusc, Vladimir Streinu a încetat din viață. Unanimă consternare. Serban Cioculescu plângea ca un copil.

VLADIMIR STREINU CATAFALCAT LA CASA SCRIITORILOR

Inmormântat la Bellu, petrecut de toată obștea scriitoricească - în plâns amar soția, Elena Iordache - Streinu, romancieră - de fiica Ileana; de toată familia.

VLADIMIR STREINU

(Colecția Petre PASCU)

Luni, când nu l-am găsit la editură, precum spuneam, îi lăsasem o scrisoare. Dorința editării lui Kassak. După înmormântare, Joi, ducându-mă din nou, am găsit pe biroul său scrisoarea mea, cu plicul tăiat. Semn că a citit-o.

Planul meu s'a spulberat. Sigur eram, sunt și acum, că Vladimir Streinu mi-ar fi îndeplinit dorința. Astfel, după mulți ani, în dictatură, marginalizat, nepublicat, cu greu, tare greu, am apărut la "Dacia" în 1980. Un volum selectat din poezia lui Kassak.

***

A urmat aniversarea la Teiu, a lui Vladimir Streinu, 1972. Mare sărbătoare. Serban Cioculescu vorbea "teienilor".

Cer scuze, rog a fi primite, să consemnez și participarea mea, citind în fața numerosului public, poezia:

Adonis ucis, Venere il prefăcu într'o floare (Mitologie).

Carara, cât de rece, de căldură
Vibra, din dure fibre de brumar.
- Ca moale lut în mână de olar -
Imaginea să-i fie cât mai pură.

Venere vie, de un gând amar
Își clatină superba ei făptură,
Simțind că tot mai mult, mai greu îndură,
De zeii nemiloși prescris calvar.

Adonis, el, Adonis i-a fost dat
Să-i fie gândul, gând de ne'ndurat,
Plecând pe vânt de toamnă grea, târzie.

De-atunci, Venere tot il vrea, il vrea,
Și-l va avea o albă floare, vie,

În vârf cu niciodată stinsă stea.

La comemorare, s'a făcut inaugurarea Casei memoriale Vladimir Streinu. Am avut ce să admirăm! Din caietele mele cu inedite, transcriu poezia:

TEIU

Teiu: din belșug miresme'n stare
Să preschimbe totu'n elixir.
Iată, pentru ce e astăzi mare,
Și a fost, Streinu Vladimir.

Teiu: neam robust, de piatră, care
Scoate aur și a scos din glii.
Iată, pentru ce a fost, e mare
Vladimir Streinu. Și va fi.

Teiu: din străfunduri seculare
Stat cu soarele pe frunte mir.
Iată, pentru ce e astăzi mare,
Și va fi Streinu Vladimir.

Teiu: graiul tău e legănare
Ca din Argeș unde argintii.
Iată, pentru ce e astăzi mare
Vladimir Streinu. Și va fi.

Pururi mare, pururi viu va fi.

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

N.STEINHARDT

DĂRUIND VEI DOBÂNDI

Scara dimensională a omului, cum bine observa un cugetător creştin, nu este între înger şi animal, ci între supremul Fiinţei, Cel-ce-este-a-fost-și-va-fi, adică Dumnezeu şi opusul meontic, distrugătorul fiinţialităţii din fiinţă, adică diavolul.

Structura fiinţialităţii este cuvântul. Zicând cuvânt, nu mă refer la vorbă. Cuvântul pentru matematician este cifra, pentru arhitect - linia, pentru pictor - surprinderea culorilor într'un armonic logic şi aşa mai departe. Tot universul e format din cuvinte create. Omul creşte spre Om, prin cuvânt. Omul în sine este un cuvânt al lui Dumnezeu. Fiul Său care s'a întrupat ca om, s'a numit Cuvântul lui Dumnezeu.

Thomas Merton a scris nenumărate cărţi în care vorbeşte de neputinţa omului de a fi singur, despre sentimentul de nesingularitate.

Că omul este cuvânt spre Cuvânt o vedem chiar "gramatical". Martin Buber şi Dumitru Stăniloae găsesc că eul este în căutarea lui tu, eu şi tu în căutarea lui el, iar eu şi tu şi el devenim noi. Buber chiar scrie o carte intitulată "I-Thou".

Gabriel Marcel vorbea de pericolul ce ameninţă pe om de a ieşi din creativul cuvântului, care firesc tinde spre "I-Thou", prin obiectivizare, domeniu unde Berdyaev se simte acasă, în special prin cartea "Freedom and Slavery". Marcel, vorbind despre "participare", aduce teoria lui "avec", adică prepoziţia "cu", puntea de legătură între cuvinte dela eu-tu-el.

Scriitorul şi cugetătorul francez îşi închipuia o situaţie ca exemplificare a lui "avec". Să zicem, bunăoară, că mă urc într'un tren. E noapte. Intru în compartiment şi nu văd pe nimeni. Nu am cu cine să vorbesc. Să comunic. Oare pot spune, când am coborât din tren, că am călătorit "avec" cutare? Si are dreptate. Nefiind vorba de comunicare el nu poate spune că a călătorit cu persoane, ci cu "obiecte" umane.

Un schimb de cuvinte ar fi creat un dialog, iar prin dialog, putinţa ca fiecare să se reveleze ca persoană.

Ce este persoana? O realitate paradoxală asemănătoare dragostei. Titlul cărţii lui N. Steinhardt "Dăruind vei dobândi" spune exact ce este persoana ca vatră a logosului în care arde focul dragostei pentru oameni, iar prin aceştia, personalizând în fiinţa noastră "chipul şi asemănarea" lui Dumnezeu.

Cartea este un florilegiu de eseuri creştine pe care Monahul Nicolae Delarohia le numeşte "Cuvinte de credinţă". Când citeam scrierile lui Hrisostom, mă gândeam cum ar trebui să vorbească un Hrisostom în secolul XX. Si nu e o întrebare minoră. Protestantismul a închis uşile la altar şi a ieşit în stradă. Tot hieraticul, maiestuosul, tainele au rămas înlăuntru. Ca în poeziile lui Rilke, Dumnezeu a rămas "dincolo" de zidul raţiunii, dar şi dincolo de uşa închisă a altarului. Bultman şi întreaga şcoală a demitologizării au renunţat tocmai la esenţă. S'au îmbrăcat în cuvintele străzii să-l aducă pe Hristos printre păcătoşi. Iniţiativa pare excelentă, dar pentru ca păcătoşii să nu fie ofensaţi de dumnezeire l-au făcut şi pe Hristos unul de al lor. E drept, nu păcătos, ci un om oarecare, cenzurând din evanghelii tot ce este minune, miracol, taină. Rezultatul - o evanghelie cum numai Mefisto putea să o scrie. De aici nu a fost decât un pas până la "teologia" morţii lui Dumnezeu.

Metoda folosită de Steinhardt, e cea de şoc, de "satori" zenist. "Jurnalul fericirii"? Este jurnalul suferinţelor de-a lungul închisorilor. Cititorul rămâne uluit, dacă nu a citit cartea. Normal să se întrebe: cine poate fi fericit suferind? Si răspunsul este: cel care poate crede până la sfârşit! Cum a făcut Iov. Cum a făcut Avraam. Aşa cum face femeia suferind nouă luni de zile până la naşterea pruncului. Suferinţa omului este o taină ascunsă omului - drum spre împărăţia cerurilor, sau spre fundul iadului. Icoana suferinţei o găsim pe Golgota. Trei răstigniţi. Unul suferă pentru păcatele oamenilor dela primul Adam până la ultimul. Cei doi sunt răstigniţi pentru crimele lor. La mijloc Cuvântul. Toţi, am putea zice, au aceeaşi suferinţă fizică. Cel din mijloc, fiind Cuvântul, răscumpără lumea din moarte. Cei doi prin cuvânt îşi folosesc suferinţa în scopuri diferite. Unul se revoltă împotriva lui Dumnezeu murdărind cu un umor de prost gust pe confratele de suferinţă, Iisus. Dacă Acesta a zis că e Fiul lui Dumnezeu, chiar dacă nu crezi în afirmaţia Lui, pe care o susţinea cu răstignirea Lui, nimeni nu-ţi dă dreptul să urăşti până la ultima suflare de viaţă. Intre păcătoşi există o lege nescrisă de solidaritate între ei. "A tunat şi i-a adunat", zice Românul. Un desfrânat niciodată nu o să-şi bată joc de un desfrânat. La fel beţivii. La fel criminalii. Ce l-a făcut pe acest tâlhar să calce codul de tagmă? Suferinţa. Si mândria. "Singularitatea" de care scrie Merton.

Si celălalt tâlhar suferă. La fel. Răstignirea pentru el era un fel de metanoie. Canonul dat pentru păcate. Prin suferinţă îl află pe Dumnezeu. Dumnezeu întotdeauna suferă pe cruce între răstigniţi. Pe toate crucile bolilor şi suferinţelor.

Pe Golgota aflăm un răspuns al suferinţei şi o definiţie a cuvântului.

"Dăruind vei dobândi" e un titlu de o brâncuşiană simplitate, la prima vedere. Cum am putea să-l spunem în alte cuvinte? Poate "Dând vei câştiga"? Nici pe departe. Verbul "a da" este circumscris în "a dărui", adică persoana ce dăruieşte "dă un dar" cuiva. Aluzia titlului ne duce la abisul paradoxal din afirmaţia evangheliei că acel ce are i se va mai dărui, iar cel ce nu are chiar şi ceea ce i se pare că are i se va lua. Dăruind dragoste vei dobândi dragoste. Dăruind credinţă vei dobândi credinţă.

Românul zice că "dar din dar se face raiul". Cum adică? La primul nivel e vorba de dragostea dintre oameni, la al doilea dragostea pentru Dumnezeu. Când cineva dăruieşte, o face ca o expresie a dragostei. Nu "Dă" dintr'un surplus de care nu mai are nevoie, ci "sacrifică" din ceea ce are mai scump. Sf. Ioan ne spune că aşa de mult a iubit Dumnezeu lumea, că pe unicul lui Fiu l-a dăruit lumii, pentru ca lumea să-l cunoască pe Dumnezeu ca Supremă Iubire.

"A dobândi" este cercul mare care circumscrie pe "a câştiga". Câştigul e ceva neprevăzut, oarecum un joc al norocului, al sorţii, al timpului. Dobânda, în primul sens, se acordă la sfârşitul unui timp. In al doilea sens implică noţiunea de luptă, de război şi se identifică prin victorie în luptă: "A dobândit războiul". Cel care "dobândea" războiul îşi lua şi "dobânzile", în alte cuvinte jefuind pe cel cucerit de tot ce avea mai valoros.

N. Steinhardt nu întâmplător a ales cele două gerunzii din titlu. Pe muchiile de diamant ale lor stră-luceşte, în jocuri de lumini, istoria omului dela Geneză la Apocalips.

Dacă pentru Geneză ne mulţumim cu săgeţile de stea ale naşterii (univers, stele, soare, pământ, crearea lumii ca Pom de Crăciun aşezat în mijlocul raiului), dacă pentru noua Geneză ne mulţumim cu steaua magilor deasupra Betleemului, pentru Apocalips, capitol, totuşi, din istoria omenirii, încercăm sentimentul de frică. Apocaliptic, după dicţionarul românesc, însemnând ceva îngrozitor, înspăimântător. In dicţionarele celor mai multe limbi, "apocalipsis" e tradus prin ceea ce înseamnă "revelaţie", "descoperire".

In binomul "Dăruind vei dobândi" al lui N. Steinhardt este cuprins sensul cuvântului ca om, sau cuvântul spre cuvânt, sau mai simplu, omul ca un cuvânt al Creatorului, având deopotrivă amprenta de "genesis" a Creatorului şi amprenta de "apocalipsis" ca o con-creaţie cu Creatorul.

"Sfârşitul" lumii este "săvârşirea" ei, ducerea a ceva la un bun sfârşit, a termina cu bine ceva. Expresia de pe cruce a Mântuitorului "sfârşitu-s'a" sau "săvârşitu-s'a" este expresia folosită în Orient de regele învingător anunţând triumfător la reîntoarcerea în cetate că războiul "s'a săvârşit", adică a fost câştigat.

Omul rosteşte săvârşindu-se prin cuvânt. Nu e de mirare că Steinhardt îşi începe "Prolegomena Verbis" cu "Ce-i datorez eu lui Hristos". Săvârşire creativă spre desăvârşire. E o întreagă gamă a modurilor de transfigurare. Nicodim este o treaptă. "Vocaţia monahală" şi "Nunta dela Cana Galileii" încă o treaptă. La fel "Timpul smochinelor", "Femeia hananeancă". "Infricoşătoarea Judecată" este nota supremă din această gamă. Suprema "Descoperire" sau "revelaţie" ca "săvârşire".

Dumitru ICHIM

JURĂMÂNTUL UNUI CRUCIAT

Arhanghele, strateg nebiruit,
Ce pe Satan l-ai doborât în chin,
De tine mă apropiu azi smerit,
Cu sufletul ca un potir de crin.

Pe spada-ţi făcătoare de minuni,
Imi reazim fruntea grea de vis şi gând.
Jur: neamul să mi-l scap de căpcăuni
Si să-i ridic altare noi cântând!

Neghina veneticului mârşav
Să piară dela munte, dela şes;
Să piară lacomul balaur slav,
In beznele din care a purces!

Si, strălucind, un nou Ierusalim
Să lumineze cele patru zări
Si robii nimănui să nu mai fim,
Sub soarele bogatei noastre ţări.

Iar dacă'n lupte grele voi cădea,
Cu sângele-mi învolburat de Dac,
Tu, binecuvântează jertfa mea
Si fă-o să rodească peste veac.

Sub scutul tău neprihănit de glod,
Pe care ard lumini şi strălucesc,
Să-şi pârguie aroma sfântul rod
Al harului bogat, dumnezeiesc.

Să crească ţara nouă ca'n poveşti,
Aici, la ţărmul Dunării de Jos
Si'n ea să-şi plimbe paşii moi, cereşti,
Ca-ntr'o biserică Iisus Hristos.

Si fi-voi fericit că am căzut
Pentru împărătescul ei destin.
Jur şi oţelul spadei ţi-l sărut
Cu zelul unui cruciat, Amin!

Ionel ZEANA

EVANGHELIA EXILULUI (MARTIE 1993)

SEMNIFICAŢIA BUNEI VESTIRI

—Sergiu GROSSU—

Vestirea naşterii lui Iisus, de către îngerul Gavril, reprezintă începutul răscumpărării noastre, preludiul întemeierii unei Împărăţii care nu va avea sfârşit. Fecioarei Maria, din cetatea Nazaretului, "logodită cu un bărbat, numit Iosif", i se aduce la cunoştinţă - mai bine zis i se descoperă - că a căpătat "îndurare înaintea lui Dumnezeu", că va rămâne însărcinată şi va naşte un fiu, căruia îi va "pune numele Iisus. El va fi mare şi va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; şi Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David..." (LUCA, 1.26-32).

De altfel, persoana lui Iisus, ca Mesia, o găsim în nenumărate profeţii din Sfânta Scriptură. Să urmărim împreună ceea ce profeţiile au anunţat în legătură cu El şi felul în care s'au realizat în Noul Testament.

În Psalmul 2, versetele 7-8, ni se vorbeşte de FIUL CEL VEŞNIC AL LUI DUMNEZEU: "Domnul mi-a zis: Tu eşti Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi şi-Ţi voi da neamurile de moştenire, şi marginile pământului în stăpânire!" Iar în cartea proorocului Isaia citim: "Apropiaţi-vă de Mine şi ascultaţi! Dela început, n'am vorbit în ascuns, dela obârşia acestor lucruri, am fost de faţă. Şi acum, Domnul Dumnezeu M'a trimis cu Duhul Său" (ISAIA, 48.16).

Naşterea Mesiei este proorocită aşa: "Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un fiu şi-i va pune numele Emanuel" (ISAIA, 7-14). Cuvinte asemănătoare cu cuvintele rostite în plecăciunea îngerului Gavril, căruia Maica Domnului îi mărturiseşte nedumerirea: "Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu ştiu de bărbat?" Şi îngerul i-a răspuns: "Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine şi puterea Celui Prea Înalt te va umbri" (LUCA, 1.34-35). Părinţi şi împăraţi vor veni să I se închine cu daruri, "locuitorii pustiei îşi vor pleca genunchii înaintea Lui", ne avertizează Solomon (Psalmul 72, 8-11). Întocmai magilor despre care raportează Evanghelia că "au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s'au aruncat cu faţa la pământ şi I s'au închinat; apoi şi-au deschis vistieriile şi I-au adus daruri: aur, tămâie şi smirnă" (MATEI, 2-11).

Vechiul Testament ne atrage atenţia că Mesia trebue să fie anunţat de către un înainte-mergător: "Un glas strigă: Pregătiţi în pustie calea Domnului" (ISAIA, 40.3). Sau: "Iată, voi trimite pe solul Meu, şi el va pregăti calea înaintea Mea..." (MALEAHI, 3.1). Iar în Evanghelia după Ioan citim: "Ioan a mărturisit despre El când a strigat: El este Acela despre care ziceam eu: Cel ce vine după mine, este înaintea mea, pentrucă era înainte de mine. (...) Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: Neteziţi calea Domnului, cum a zis proorocul Isaia" (IOAN, 1.15,23).

Toată opera de slujire a Domnului şi Mântuitorului Iisus Hristos este profeţia în Vechiul Testament:

- Opera de mântuire de izbăvire: "Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire (...), ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor..." (ISAIA, 42. 6-7).

- Opera de vindecare a durerilor şi suferinţelor omeneşti: "Totuşi, El suferinţele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra Lui..." (ISAIA, 53.4). În acelaşi prooroc: "Spuneţi celor slabi de inimă: Fiţi tari şi nu vă temeţi! Iată Dumnezeul vostru... El însuşi va veni şi vă va mântui. Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci şchiopul va sări ca un cerb şi limba mutului va cânta de bucurie..." (ISAIA, 35. 4-6).

- Întrebarea publică şi triumfală în Ierusalim: "Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine. El este neprihănit şi biruitor, smerit şi călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgăriţe" (ZAHARIA, 9.9).

- Sacrificiul lui Iisus: "Dar Eu eram ca un miel blând pe care-l duci la măcelărie..." (IEREMIA, 11.19). Un sacrificiu voluntar, acceptat : "El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi" (ISAIA, 53.5).

- Condamnarea la moarte este astfel descrisă: "Atunci preoţii şi proorocii au vorbit căpeteniilor şi întregului popor: Omul acesta este vinovat de pedeapsa cu moartea..." (IEREMIA, 26.11). Răbdarea şi tăcerea păstrată de Iisus înaintea persecutorilor Săi reies din aceste versete biblice: "Când a fost chinuit şi asuprit, n'a deschis gura deloc..." (ISAIA, 53.7). Profetul Zaharia vorbeşte despre mâinile pironite: "Şi dacă-L va întreba cineva: De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini? El va răspunde: În casa celor ce Mă iubeau le-am primit" (ZAHARIA, 13.6). Iar Psalmistul adaugă la aceasta şi tragerea la sorţi a cămăşii Celui răstignit: "O ceată de nelegiuţi dau târcoale împrejurul Meu, Mi-au străpuns mâinile şi picioarele: toate oasele aş putea să mi le număr. Ei, însă, pândesc şi mă privesc; îşi împart hainele Mele între ei şi trag la sorţi pentru cămaşa Mea" (PSALMISTUL 22. 16-17).

- Amănuntele răstignirii. Acelaşi psalmist va prooroci un fapt ce a avut loc pe măgura Golgotei, când notează: "Toate oasele I le păzeşte, ca nici unul din ele să nu I se sfărâme" (34.20). Diferite alte aspecte le găsim menţionate tot în psalmi şi anume: "Ei Îmi pun fiere în mâncare şi, când Mi-e sete, Îmi dau să beau oţet" (PSALMUL 69.21), sau strigătul sfârşitului: "În mâinele Tale Îmi încredinţez duhul..." (PSALMUL 31.5). Nu se neglijează nici locul înmormântării: "Groapa Lui a fost pusă între cei răi, şi mormântul Lui la un loc cu cel bogat..." (ISAIA, 53.9).

- Învierea: "Căci nu vei lăsa sufletul Meu în locuinţa morţilor, nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea" (PSALMUL 16.10).

* * *

Din toate aceste profeţii biblice reiese cu claritate că Iisus Hristos este Mesia cel făgăduit din vechime; că El este Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul nostru; că în El trebue să credem şi Lui I se cuvine închinăciunea noastră de fiece clipă, ca unii care am fost chemaţi de El şi am găsit în El "calea, adevărul şi viaţa".

De Iisus trebue să ascultăm, chiar dacă Exilul continuă, dintr'o cauză pe care o cunoaştem cu toţii. Pe Iisus trebue să-L urmăm, chiar dacă suntem prinşi în mrejele unor ideologii politice inconsistente şi fără nici un orizont de redresare naţională. Cu Iisus trebue să fim şi la bine şi la rău, aşa cum le spunea ucenicilor, în preajma arestării: "Voi sunteţi aceia care aţi rămas necontenit cu Mine, în încercările Mele" (LUCA, 22.28). Fiindcă numai **CU IISUS,** viaţa noastră de bejenie îşi află rostul şi plenitudinea.

PĂRINTELE OCTAVIAN MOISIN, MĂRTURISITOR AL CREDINŢEI

—Prof. Dr. A. MOISIN—

In Noembrie 1942 tânărul inginer chimist Octavian Moisin, ofiţer pe frontul dela Don-Stalingrad, a scăpat ca prin minune din încercuirea sovietică. Atunci i-a promis lui Dumnezeu că se va preoţi. La 1 Decembrie 1948, Biserica Română Unită (Greco-Catolică) a fost desfiinţată prin samavolnicul decret 358. Inginerul Octavian Moisin tocmai terminase studiile teologice. La 8 Decembrie 1948 a fost hirotonit în secret la Bucureşti, împreună cu teologii George Guţiu (azi Episcop) şi Liviu Chifor, de către Arhiepiscopul Al. Cisar. Octavian Moisin era atunci inginer la Rafinăria Câmpina. În anul 1952 a fost forţat să se mute la Combinatul Chimic Victoria (jud. Braşov).

De atunci au trecut 40 de ani. Oraşul Victoria a fost întemeiat în perioada când Preotul Octavian Moisin s'a mutat aici. Era un oraş construit de comunişti, primul de acest gen şi de aceea i-au zis Victoria, adică victoria comunismului, pe care ei o credeau definitivă. Mai mult, socoteau aceasta şi o victorie a ateismului, de aceea nici nu au permis construirea unei biserici în oraş. Conducătorul comunist Gh. Gheorghiu-Dej i-a şi declarat răspicat unui locuitor al oraşului care a abordat această problemă: "Nimeni nu va aproba niciodată construirea unei biserici în Victoria, cât timp comuniştii vor fi la putere!" Preotul Moisin, care slujea în secret şi-a continuat aici slujirea, într'o "catacombă". Securitatea a aflat şi a început persecuţia. Era urmărit pas cu pas. Casa i-a fost percheziţionată, dar în faţa uşii capelei în care slujea, securiştii s'au întors. Au voit să-l aresteze direct dela servici dar au renunţat. Preotul avea alături de el familia sa, anume soţia Maria şi şapte copii. A fost întrebat dacă va ceda, renunţând la credinţa sa, în cazul în care copiii - despre care Securitatea ştia prea bine că Pr. Moisin îi iubea până la sacrificiu - îi vor fi reprimaţi. A răspuns: "Chiar dacă vor fi omorâţi toţi, nu renunţ la credinţă!" La servici, în combinatul chimic, a fost prigonit fără milă, dar Dumnezeu l-a ajutat să reziste. Era socotit cel mai capabil inginer, rezolvând peste 100 de teme de cercetare grele, într'un mod care a arătat ajutorul lui Dumnezeu. O călugăriţă i-a prezis când începuse prigoana: "Nu vei fi arestat, dar vei suferi mult". Aşa a şi fost. A avut sprijin moral în soţia sa, care a fost neclintită lângă el şi a muncit ca o eroină pentru a-şi creşte copiii dintr'un singur salariu modest. Toţi copiii au învăţat serios şi toţi au urmat facultăţi (unii chiar două sau trei, precum şi doctorate). Dumnezeu i-a ajutat pe toţi, pentrucă tatăl lor a fost gata să-i ofere lui Dumnezeu, ca Avram pe fiul său.

De 40 de ani Pr. Octavian Moisin slujeşte Sf. Liturghie în catacomba sa. Comuniştii au fost învinşi în oraşul-simbol al lor, Victoria.

De ce, cucernicilor preoţi?

—Dr. Ing. Mircea IONESCU—

De ce să nu vă întoarceţi în ţară, cucernicilor preoţi tineri, trimişi cu misiuni sau fără misiuni, de către partidul comunist român, în ţările capitaliste?

Care sunt motivele de nu mai doriţi să mergeţi în satele şi oraşele româneşti pe unde aţi slujit? Poporul român vă aşteaptă şi în special pătura ţărănească, muncitorimea şi în general tot tineretul nostru eroic. Credeţi oare că numai au nevoie de D-voastră? Din contră, ceva mai mult decât credeţi. Ei vă doresc ca pe o mană cerească. Chiar şi răuvoitorii, care nu sunt aşa de mulţi la număr, au şi ei nevoie de D-voastră.

Cine doriţi să le scoată din suflete ura şi minciuna care le-au fost injectate timp de 45 de ani de către oameni fără scrupule şi fără Dumnezeu? Această doctrină comunistă merge pe diagramă către zero cu mare viteză, chiar dacă mai întâmpină mici rezistenţe inerente. Oare nu v'aţi pus şi această întrebare? Cine sunt luminătorii unui popor, ca educaţie şi credinţă? Cine se îngrijeşte de sufletul poporului român? Oare nu D-voastră, cucernicilor preoţi? Da! D-voastră, învăţătorii şi scriitorii.

De ce atunci îi părăsiţi fără remuşcare?

Nu materialul material, ci materialul sufletesc şi iubirea de ţară, trebuesc prelucrate de D-voastră, prea sfinţiile voastre. Rugaţi-vă în faţa altarelor, ca Dumnezeu să vă dea puterea de reîntoarcere în ţara care încă mai sângerează.

Luaţi exemplul Cucernicilor preoţi dela unul dintre miile de martiri ai Neamului nostru, "Nicu Pâslaru", preot, doctor în teologie care a stat în puşcăriile fostului Rege Carol al II-lea, Wolf Lupescu, ale generalului Ion Antonescu şi ale comuniştilor. A putrezit în puşcării, din 1938, băgat de de sfânta democraţie regală română, până în 1965, când dictatura proletariatului l-a scos afară din închisoare ca să moară în libertate aşa cum s'a şi întâmplat, căci doar după o lună de zile şi-a dat sufletul în curtea bisericii pe care a slujit-o.

Sunt martorul cazului preotului Nicu Pâslaru, prin fostul comisar-şef, Gheorghiu şi agentul Cotea, care locuiau lângă noi pe aceeaşi stradă şi prin care un unchi al meu îi trimitea mâncare şi îmbrăcăminte la Prefectura Poliţiei Capitalei, în ale cărei subterane acest preot îşi măcina plămânii.

Iată expunerea cazului petrecut în subteranele măreţului edificiu de pe Calea Victoriei, patronat de generalul Gavrilă Marinescu.

In anul 1938, când monarhul cel însângerat îşi pune în aplicare ultima sa domnie sângeroasă, a arestat, printre alte mii de Români şi pe preotul Nicu Pâslaru şi l-a dus la Prefectura de Poliţie a Capitalei, unde l-a băgat într'unul din subsoluri, că avea slavă Domnului, destule. La un moment dat, a fost scos din celula în care zăcea şi dus în camera de tortură unde un agent al Siguranţei, o brută de om, începe să-l lovească cu un baston de cauciuc. Impricinatul era un om voinic şi cum era încă îmbrăcat în hainele-i preoţeşti, după câteva lovituri îl îmbrânceşte pe călău, strigându-i:

- Aşteaptă, şi nu mai lovi, că straiele pe care le atingi sunt haine sfinţite!... Dezbrăcându-se, rămânând în pielea goală, invită pe agentul stăpânirii să-şi continue misiunea. Acesta însă, rămase câteva momente împietrit şi revenindu-şi în fire îl conduse pe deţinut la celula sa după care se duse la biroul comisarului, expunându-i cele întâmplate.

Cazul acesta, se spune că a făcut impresie atât între deţinuţi, cât şi între membrii aparatului de stat.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele <u>Basarabia</u> e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

75 de ani dela Unirea Basarabiei cu Patria-Mamă

Numele Basarabiei

In vechime, partea de Sud a Basarabiei, Bugeacul, era denumită "Pustiul Geţilor", după spusele lui Strabon (geograf din sec. I a.Cr.). Acest teritoriu a căpătat mai târziu numele de BASARABIA sau "Tara Basarabilor dela Basarab I, Intemeetorul Munteniei, care a anexat Bugeacul la Muntenia după ce a bătut şi alungat pe Tătarii năvălitori, (1345-1350). In amintirea acelor invazii, Bugeacul se mai numea şi "Părţile Tătăreşti".

Pe timpul Muşatinilor, înrudiţi cu Basarabii, partea Bugeaculului dinspre Mare împreună cu Cetatea Albă a aparţinut Moldovei. Roman Muşat, domn al Moldovei între 1392-1394, se întitula: "Marele singur stăpânitorul domn Io Roman Voevod al Tării Moldovei dela munţi până la ţărmul mării", iar pe timpul lui Alexandru cel Bun (1400-1432), Bugeacul întreg împreună cu cetăţile Chilia şi Cetatea Albă fac parte din Moldova. Chilia fusese luată dela Munteni după moartea lui Mircea cel Bătrân.

Când Ruşii ne răpesc teritoriul moldovenesc dintre Prut, Nistru şi Mare, la 1812, îl denumesc BASARABIA, extinzând astfel numele regiunii de Sud, adică "Tara Basarabilor", asupra întregii provincii moldoveneşti dintre Prut şi Nistru, până la Noua Suliţă şi Hotin.

In ziarul "Timpul" dela 3 Martie 1878, Mihail Eminescu spunea despre Basarabia: "Acest nume singur este istorie", şi adăoga: "A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti.

Maria GAZDARU,
în "Ţara de departe"

ACTUL UNIRII

VOTAT DE SFATUL ŢĂRII
LA 27 MARTIE ST. V. 1918

În numele poporului Basarabiei, Sfatul Ţării declară Republica Democratică Moldovenească (Basarabia) în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea Neagră şi vechile granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută şi mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric şi dreptului de neam pe baza principiului că noroadele singure să-şi hotărască soarta lor, de azi înainte şi pentru totdeauna se uneşte cu mama sa România.

Trăiască Unirea Basarabiei cu România de-a pururi şi totdeauna!

Preşedintele Sfatului Ţării,

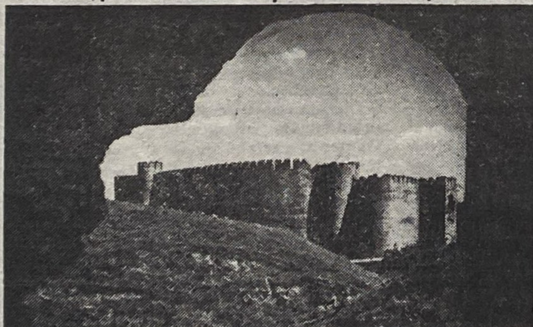
Ion Inculeţ

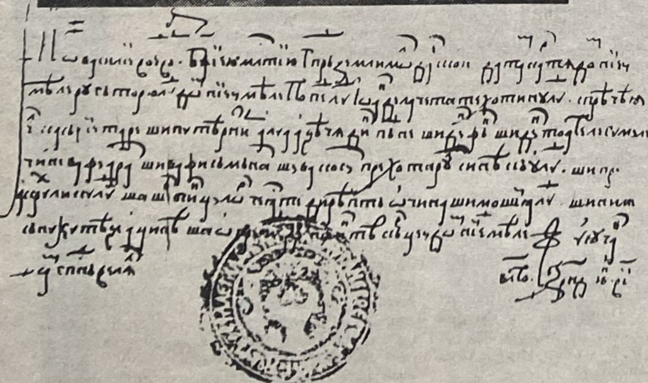

Pan Halippa

Cetatea Hotinului

In coasta oraşului se inalţă in toată măreţia ei, infruntând veacuri, cetatea Hotinului, bine păstrată. Cam puţine se intâlnesc la fel in Europa intreagă. O vezi intreagă dinspre răsărit, împrejmuită cu valuri de pamânt, in cuprinsul cărora se ridica şi minaretul incă svelt, din cerdacul căruia preotul turcesc chema la rugăciune pe credincioşii taberei, când Hotinul era o raia turcească importantă. Din cazărmile şi geamia ienicerilor n'au rămas de cât temeliile, pe când cetatea se inalţă ca dintr'o bucată, pe malul Nistrului.

Cartea lui VASILE LUPU VOEVOD prin care împuterniceşte pe popa Ion dela Cetatea Hotinului să ia de a zecea dela locuitorii satului Sinicăul, din ţinutul Hotinului.

Anul 1646, Iunie 12.

> **"A rosti numele BASARABIA e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti. Numele BASARABIA şi BASARABENI exista cu mult înaintea vremii în care acest pământ devenise românesc; acest nume singur este o istorie întreagă."**
>
> **M.EMINESCU**
> ***(Timpul, 3 Martie 1878)***

Actul de întregire

FERDINAND I,

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională, Rege al României,

La toţi de faţă şi viitori, sănătate:

Sfatul Tărei din Basarabia, în şedinţa lui dela 27 Martie (9 Aprilie) 1918, votând, prin 86 voturi pentru contra 3, fiind şi 36 abţineri, următoarea rezoluţiune:

"In numele Poporului Basarabiei Sfatul Tărei declară:

"Republica Democratică Moldovenească (Basarabia) în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea-Neagră şi vechile graniţe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută şi mai bine de ani din trupul vechei Moldove, în puterea dreptului istoric şi dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să'şi hotărască soarta lor, de azi înainte şi pentru totd'auna Se uneşte cu Mama Sa România".

Si Prezidentul Consiliului Nostru de Miniştri declarând că:

"In numele Poporului Român şi al Regelui Lui M. S. Ferdinand I al României ia act de acest vot quasi unanim şi declară la rândul Lui Basarabia unită cu România de veci una şi indivisibilă."

Promulgăm acest vot şi această declaraţie şi ordonăm să fie învestit cu sigiliul Statului şi publicat în Monitorul Oficial.

(L. S. St.) FERDINAND

Preşedintele Consiliului de Miniştri
A. Marghiloman

Ministru de Justiţie
D. Dobrescu

DIN NOU DESPRE BASARABIA ŞI TRANSNISTRIA

Prestigioasa revistă britanică "Jane's Intelligence Review", a publicat în ediţia sa din Noembrie 1992, un interesant articol intitulat "The Crisis in Moldova" ("Criza din Moldova"), semnat de Profesorul Steve Bowers dela Universitatea James Madison din statul Virginia. Domnul Bowers, care este un prieten al Românilor şi totodată al compatriotului nostru Nicolae Dima, ne-a acordat următorul interviu pe tema articolului său din "Jane's Intelligence Review" şi a situaţiei actuale din Basarabia.

Nicolae Dima: Domnule Profesor Bowers, recent aţi publicat un interesant articol despre Moldova de dincolo de Prut în prestigioasa revistă britanică "Jane's Intelligence Review". Ce reprezintă această revistă? Cine o publică şi cui i se adresează în general?

Steve Bowers: Revista "Jane's Intelligence" este publicată de un grup particular de editori din Londra, un concern care studiază probleme internaţionale. Ea examinează toate problemele economice, politice şi militare care afectează securitatea internaţională. După părerea mea, revista este citită de specialişti şi e urmărită cu interes de guvernele ţărilor prinse în diferite crize.

ND: Vreau să subliniez că în limba română numele revistei este puţin curios... În traducere liberă poate însemna... informaţii, contra-informaţii, materiale secrete etc. Este într'adevăr o revistă de contra-informaţii?

SB: Cred că scopul primordial urmărit de revistă este să publice informaţii şi analize strategice în sensul general al cuvântului; să prezinte evenimente politice la ordinea zilei din diferite ţări şi să analizeze implicaţiile strategice, internaţionale, ale crizelor de pe diverse meridiane ale lumii.

ND: D-le Profesor Bowers, titlul articolului Dumneavoastră este "Criza din Moldova". De ce aţi ales acest subiect şi la ce criză vă referiţi?

SB: Am ales acest subiect pentrucă cunosc relativ bine Moldova şi problemele ei şi pentrucă am vizitat de mai multe ori în ultimii ani atât România cât şi Moldova de dincolo de Prut. În al doilea rând, pentrucă actuala criză din Moldova, şi ma refer în special la regiunea dela Nistru a Moldovei, reprezintă un bun caz de studiere a rolului forţelor armate sovietice, în prezent ruseşti.. o ilustrare a noului rol al acestor trupe din Sud-Vestul fostei Uniuni Sovietice şi dela frontiera cu România şi Europa de Sud-Est.

ND: Vă referiţi desigur la Armata a 14-a şi la aşa-zisa Republică Nistreană. Credeţi că rolul acestei armate este intern, neutru, limitat la asigurarea păcii în regiune, ori este vorba de un rol strategic?

SB: Rolul Armatei a 14-a rusă a fost un rol de participant activ în criza militară din Moldova. Dacă analizezi, de exemplu, bătălia de astă vară pentru Tighina, îţi dai seama că Armata a 14-a a acţionat independent de Moscova; că a luat activ partea forţelor para-militare ruse locale şi prin aceasta a dovedit că de fapt răspunde vechiului comandament militar din Moscova...

ND: Ce credeţi despre Republica Nistreană? Aţi vizitat această regiune? Mai există şi alte asemenea entităţi pseudo-statale în noua comunitate de state foste sovietice?

SB: Am vizitat ultima oară regiunea în vara aceasta când încă se dădeau lupte între forţele gardiste şi unităţile de cazaci, pe de o parte, şi unităţile de poliţie ale Moldovei, pe de alta. Am făcut, de asemenea, multe fotografii, din care unele le-am publicat în articolul din "Jane's Intelligence Review". Cred în primul rând că această Republică Nistreană este unul din ultimele bastioane ale comunismului dogmatic, marxist-leninist, din fosta Uniune Sovietică. Apoi, este vorba de o nouă formă de imperialism rus. Dacă examinezi politica acestei regiuni din ultimii, să zicem 50 de ani, observi o tendinţă continuă şi intensă de rusificare. În ultimul timp, comuniştii ruşi din Tiraspol au adoptat din nou alfabetul cirilic şi încearcă intens să reintroducă măsuri de rusificare. Iţi dai seama că aceştia vor de fapt să recreeze Uniunea Sovietică aşa cum era probabil sub Leonid Brejnev.

ND: Ce credeţi despre echilibrul militar din regiune? Mă refer la forţele militare ale Chişinăului, cele din Transnistria şi chiar la alte forţe din regiune?

SB: Este evident că echilibrul de putere inclină în favoarea forţelor nistrene, care sunt sprijinite de Armata a14-a. De altfel, între unităţile acestei armate şi Gărzile Transnistriei există nu numai o bună cooperare şi coordonare, ci şi un transfer continuu de militari. Mulţi ofiţeri din Armata a 14-a s'au şi transferat de altfel la aceste gărzi. Aceste forţe militare combinate sunt foarte bine dotate, sunt coezive şi îşi coordonează obiectivele strategice.

ND: În acest context istoric recent, în ce măsură situaţia este totuşi diferită de trecut şi cum credeţi că vor evolua evenimentele?

SB: Caracteristica situaţiei actuale este o instabilitate extraordinară însoţită de un naţionalism crescând atât al diferitelor grupuri etnice locale cât şi al cadrelor armatei ruse. Dacă te referi, de exemplu, la regiunea munţilor Caucaz, la Abhazia ori la cele două Republici Osetine, observi că unităţile ruse locale au intervenit în primul rând pentru consolidarea şi promovarea intereselor naţionale şi geopolitice ale Rusiei. Din punct de vedere rus, se observă, deci, o tranziţie dela internaţionalism sovietic la naţionalism tradiţional, iar din punct de vedere al naţionalităţilor este clar că ele tind spre afirmare etnică, spre suveranitate şi chiar spre independenţa totală.

ND: Şi cum ar putea evolua în general situaţia în viitor?

SB: Prăbuşirea fostei Uniuni Sovietice în 1991 a creat condiţii favorabile declarării independenţei de Moscova a majorităţii fostelor republici unionale şi desfiinţării vechilor structuri federative. În viitor ar fi posibilă o prăbuşire a însăşi Federaţiei Ruse. Prăbuşirea Rusiei propriu-zise ar putea duce la mari schimbări şi la noi tulburări. Ce se întâmplă de fapt în prezent, în partea de Nord a munţilor Caucaz mă face să cred că într'adevăr viitorul Federaţiei Ruse se află sub semnul întrebării. Forţele militare ruse însă, atât din Caucaz, cât şi din Asia Centrală şi în cazul articolului meu forţele militare ruse din Moldova, se cramponează de trecut şi vor încerca probabil să menţină prin orice mijloace vechiul Imperiu Rus ori sovietic. Intr'adevăr situaţia din Transnistria ilustrează pe deplin poziţia Rusiei şi a Moscovei. Mă îndoiesc că Ruşii vor mai reuşi să-şi menţină vechiul imperiu şi sper totodată că provinciile româneşti acaparate de Ruşi vor reveni în cele din urmă înapoi la România.

• • •

ND: D-le Profesor sunteţi specializat în studii Est-Europene şi aţi dovedit un interes deosebit faţă de România şi Republica Moldova. De altfel, în 1991 aţi fost invitat la conferinţa internaţională Ribbentrop-Molotov care s'a desfăşurat la Chişinău şi aţi luat cuvântul în Parlamentul Moldovei. Sunteţi la curent cu ultimele evenimente şi ştiţi că recent profesorul Alexandru Moşanu, preşedintele Parlamentului, scriitorul Ion Hadarca, vice-preşedintele Parlamentului şi istoricul Valeriu Matei, preşedintele comisiei Parlamentului pentru relaţii cu străinătatea, au demisionat din funcţii. Şi-au înaintat, de asemenea, demisiile alţi doi Români proeminenţi din conducerea Parlamentului moldovean, Vasile Nedelciuc şi Paul Gusak, dar Parlamentul le-a respins cererile. Cum interpretaţi, deci, demisiile?

SB: Cei ce urmăresc evoluţia societăţilor post-comuniste, trebue să fie alarmaţi de pierderea unor lideri ca Alexandru Moşanu, Valeriu Matei şi ceilalţi, care şi-au înaintat demisiile. Personal, sunt îngrijorat pentrucă ei reprezentau o alternativă democratică, pentrucă aveau un important rol să ajute această parte a Europei de Răsărit să treacă dela sistemul comunist la o nouă ordine post-comunistă. Este de asemenea alarmant, pentrucă evenimentul reprezintă o nouă fragmentare a guvernului Moldovei într'o perioadă când era nevoie disperată de unitate şi de ralierea populaţiei în jurul unei conduceri unite.

Cazaci pe malul stâng al Nistrului

ND: În această situaţie, D-le profesor, ce scenarii posibile vedeţi în viitorul apropiat al Moldovei? Ce se poate întâmpla?

SB: Scenariile posibile gravitează în jurul chestiunii referendumului cu privire la unirea cu România. Organizarea referendumului în aceste condiţii reprezintă un semn de întrebare şi este inoportună deoarece i-ar lipsi pe oameni de posibilitatea de a-şi găsi identitatea în noua eră post-comunistă; de posibilitatea de a-şi reînvăţa propria istorie care le-a fost răpită atâţia ani; de a-şi examina singuri legăturile sufleteşti cu România, ţara de origine. Momentul ales pentru un asemenea referendum este nefericit şi deschide câteva perspective:

ND: Puteţi prezenta şi caracteriza pe scurt aceste perspective?

SB: Sigur că da. Cea mai gravă perspectiva ar fi un rezultat al votului care să împingă Moldova din nou în braţele Rusiei şi în sânul noii comunităţi de state foste sovietice. Acest lucru înseamnă integrarea Moldovei într'o formaţiune politică destinată prăbuşirii. Altă alternativă ar fi păstrarea status quo-ului actual. Moldova ar putea în acest caz să încerce să-şi menţină independenţa, ceea ce i-ar oferi mai mult timp să-şi re-examineze situaţia. Un al treilea scenariu este însă şi mai important. Este vorba de natura democraţiei Republicii Moldova, indiferent dacă va rămâne stat independent ori se va reuni cu România. Pierderea lui Alexandru Moşanu la conducerea Parlamentului şi a celorlalţi deputaţi care au demisionat, slăbeşte foarte mult speranţa într'o nouă ordine democratică.

ND: Deci, D-le Dr. Bowers nu ar fi vorba numai de perspectiva reunificării cu România, ci de însăşi supravieţuirea democraţiei.

SB: Exact. Atât viitorul reformelor economice cât şi al procesului de democratizare politică vor avea de suferit. Şi eu cred că referendumul, dacă va fi ţinut, ar putea fi folosit drept un punct de cotitură. Este o situaţie delicată. Noi, în Occident, ştim că consultările electorale îndeplinesc un anume rol, dar uneori rolul unor asemenea consultări nu este constructiv. Alegerile pot crea şi disensiuni. În acest caz, un referendum poate împiedica procesul examinării atente a opţiunilor. În prezent, consolidarea reformelor este mult mai importantă decât organizarea unui referendum. În conjunctura actuală referendumul va putea scinda şi dezbina poporul, va putea exacerba sentimentele de frustrare, va putea răni simţămintele naţionale, va putea declanşa noi antagonisme în această frământată regiune românească. Şi toate acestea fără să garanteze poziţiile de lungă durată ale celor ce vor să-l organizeze.

Cazaci pe străzile Tighinei

"BUCOVINA CU MÂNĂSTIRI ŞI BRAZI..."

Din istoria Bucovinei

BUCOVINA ÎN VARA FIERBINTE A ANULUI 1940

-V-

Partea a II-a

—Prof. Nicolae CIACHIR—

La 24 Iunie 1940, Ribbentrop, se prezintă la Hitler şi îi prezintă protocolul adiţional, anexat la tratatul secret sovieto-german, unde la punctul 3 integral se arată: "In privinţa Europei sud-estice, partea sovietică subliniază interesul pe care-l manifestă pentru Basarabia. Partea germană îşi declară totalul dezinteres politic, faţă de acest teritoriu". Punctul 4: "Acest protocol va fi considerat de ambele părţi ca strict secret". Moscova, 23 August 1939 şi iscăliturile lui Ribbentrop şi Molotov. Hitler cere explicaţii şi Ribbentrop dă următoarele amănunte. Sovieticii au accentuat interesul pentru Basarabia, iar el şi-a declarat dezinteresul verbal. In protocol, formulările sunt trecute vag, datorită posibilităţii vreunei indiscreţii, în plus relaţiile germano-sovietice nu erau suficient de cristalizate. Ribbentrop îi aduce aminte Fuhrerului, că la plecarea spre Moscova, l-a autorizat să declare dezinteresul Germaniei faţă de teritoriile din Sud-Estul Europei şi dacă era necesar, chiar până la Constantinopol şi Strâmtori, dacă problema era abordată. Deci în problema Bucovinei nu s'a făcut nici un aranjament.

La 25 Iunie 1940, la orele 6 p.m. Ministerul de Externe german, transmite telefonic lui Schulenburg: de făcut imediat o vizită la Molotov şi declarat:

1. Germania, conform înţelegerii dela Moscova, nu manifestă interes pentru Basarabia, deşi trăiesc acolo 100.000 de Germani. Este convinsă că viitorul lor va fi asigurat.

2. Revendicarea Bucovinei este o noutate. Bucovina a fost în trecut o provincie a coroanei austriece şi este dens populată cu Germani. Germania este în mod deosebit interesată de soarta acestor Volksdeutsche.

3. In restul României, Germania are interese economice deosebit de importante, de aceea nu doreşte să izbucnească un război.

La 26 Iunie, telegramele respective au fost trimise Legaţiei germane dela Bucureşti, pentru informarea personală şi confidenţială a ambasadorului. Acesta, să nu promită absolut nimic Românilor.

La 26 Iunie 1940, ora 12.50, Fabricius, telegrafia din Bucureşti către Ministerul de Externe la Berlin, că primul ministru român i-a declarat că nu cedează, sunt hotărâţi să lupte. Basarabia are 3 milioane de locuitori, din care 2 milioane Români, 80.000 Germani, câteva mii de Ucraineni, mulţi Evrei şi numai câţiva Ruşi. Se gândesc la un schimb de populaţie şi tărăgănează în speranţa sprijinului Germaniei.

Fabricius i-a comunicat verbal, primului ministru român, că Molotov i-a declarat lui Schulenburg, că trupele sovietice trec mâine dimineaţă graniţa României, dacă aceasta nu răspunde afirmativ la ultimatum.

Acceptarea este în interesul României, de-a primi fără rezerve condiţiile ruseşti (Arch. MFA, fond Cabinetul militar al lui I. Antonescu, pachet 179 dos. 12/2).

Telegramă foarte urgentă din Moscova la 26 Iunie ora 12.59 a.m., Schulenburg către Ribbentrop. A fost la Molotov, acesta şi-a exprimat mulţumirea pentru sprijinul pentru Basarabia, dar i-a mai spus că "Bucovina constituie ultima parte care mai lipseşte dintr'o Ucraină unificată". Populaţia germană va fi mulţumită, se va rezolva, în mod analog, cum a fost cu aranjamentul Nemţilor polonezi. URSS urmăreşte propriile sale interese şi nu are intenţia să încurajeze celelalte state, în pretenţiile lor, cum sunt Ungaria şi Bulgaria. Telegramă foarte urgentă, Schulenburg către Ministerul de Externe german, tot 26 Iunie 1940. Molotov l-a convocat din nou, azi după masă, şi având în vedere reţinerile Germaniei, l-a rugat să transmită, că guvernul sovietic îşi limitează cererile asupra părţii nordice a Bucovinei, inclusiv oraşul Cernăuţi. "La declaraţia mea, că s'ar putea ajunge la o soluţionare paşnică mult mai uşor, în cazul că guvernul sovietic ar înapoia rezerva de aur a Băncii Naţionale Româneşti, rezervă care a fost transferată pentru păstrare la Moscova, în cursul Primului Război Mondial, Molotov a răspuns că această problemă nici nu se mai pune, deoarece România a exploatat un timp destul de îndelungat Basarabia.

27 Iunie 1940 ora 10.30 a.m. Mesaj telefonic secret. Ribbentrop din trenul special către Ministerul de Externe german. Imediat telefonaţi lui Fabricius, la Bucureşti, să-l viziteze pe ministrul de Externe român şi să-i spună: Guvernul sovietic ne-a informat că a cerut cedarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord, dela guvernul român. Pentru a evita războiul între România şi URSS, noi nu putem decât să sfătuim guvernul român să cedeze în faţa cererii guvernului sovietic.

Fabricius către Ministerul de Externe german. Foarte urgent, Bucureşti, 27 Iunie 1940, ora 4.00 p.m. Regele m'a convocat la 10 a.m. Era primul ministru, cel de Externe şi Mareşalul Curţii, E. Urdăreanu. Mi-au citit ultimatum sovietic. Cer Basarabia răpită Ucrainei sovietice, când Rusia era slabă militar şi Nordul Bucovinei, ca o compensaţie pentru cei 22 de ani de ocupare ilegală a Basarabiei. Regele dezamăgit de poziţia Germaniei. Cum să cedeze, fără luptă, 1/3 din teritoriul ţării. România este decisă să se bată, dar roagă, Germania să ţină în frâu, Ungaria şi Bulgaria şi plus să le procure armament.

Fabricius către Ministerul de Externe german. Foarte urgent, telegramă din 27 Iunie 1940, orele 6.30 p.m. Regele a cerut sprijinul lui Hitler şi a lui Goering. Atmosfera în cadrul Consiliului de Coroană a fost demnă, ca şi atitudinea Regelui. Mobilizarea generală va începe astăzi.

Legaţia germană din România, către Ministerul de Externe german. Bucureşti, 28 Iunie 1940. Guvernul român acceptă necondiţionat ultimatumul sovietic, dar roagă ca noi să intervenim, ca Cernăuţiul să nu fie ocupat, mai ales că acolo locuiesc mulţi Germani.

Berlin, 28 Iunie din trenul special către Fabricius. Am transmis lui Schulenburg să raporteze, ca Sovieticii să extindă perioada de limitare pentru evacuarea Românilor şi să nu fie menţionat oraşul Cernăuţi.

Fabricius către Ministerul de Externe german. Telegramă foarte urgentă. Bucureşti, 28 Iunie 1940, orele 6.30 p.m. Recepţionată la 8.30 p.m. Am transmis ieri următoarele informaţii minorităţii germane din Basarabia şi Bucovina, anunţând în acelaşi timp, consulatele noastre din Galaţi şi Cernăuţi. Germanii care s'au evidenţiat în acţiuni antibolşevice şi cred că sunt pe listele GPU (ale Securităţii sovietice) şi au motive să se teamă să plece imediat spre Transilvania. Toţi ceilalţi, să rămână în gospodăriile lor, să ia contact cu forţele militare ruseşti, să se legitimeze ca Germani; li se va acorda protecţia, până când vor fi strămutaţi.

Să se apere împotriva eventualelor bande de jefuitori vagabonzi, iar cei din ferme izolate, să se mute în comunităţi compacte. Totodată registrele parohiilor de stare civilă ale comunităţilor germane, să fie imediat îngropate (Documents on German Foreign Policy. 1918-1945, X, London 1957, doc. 50).

In acele zile, a fost invitat în România von Killinger, care a avut convorbiri cu Generalul Moruzov, cu Ministrul Urdăreanu şi a fost primit de Rege, Vineri, 27 Iunie 1940, în cursul nopţii. Carol al II-lea i-a cerut să intervină la Ribbentrop şi Hitler, ca să fie ajutat. Ultimatumul Rusiei echivalează cu o răpire, dar el fiind un Hohenzollern, va lupta. Dar cere armament, căci el, Regele dă Germanilor petrol. In plus să-i asigure spatele, ca Ungaria şi Bulgaria să nu-l atace, iar pericolul bolşevizării Balcanilor este tot mai ameninţător. Killinger i-a răspuns că nu se îndoieşte de curajul soldaţilor români, dar fără echipament adecvat, colosul rus îi va zdrobi.

Până la urmă, România s'a decis să cedeze Basarabia şi Bucovina de Nord. La 28 Iunie 1940, Sovieticii ocupă capitala Bucovinei, Cernăuţiul şi provoacă grave incidente la Herţa, care nici nu figura să fie cedată lor, au ucis un căpitan, mai mulţi civili şi au trecut mai departe cu 11 km de linia de demarcaţie pretinsă de ei. Iar la 29 Iunie, diplomatul român Davidescu telegrafia, că a fost arestat Generalul Mitrea şi o serie de funcţionari CFR la Cernăuţi, în mod cu totul abuziv de către Sovietici (N. Ciachir, Basarabia sub stăpânire ţaristă 1812-1917, Bucureşti, 1992).

A doua zi, după ce trupele sovietice au pătruns în Basarabia şi Bucovina de Nord, adică la 29 Iunie 1940, Hitler îi trimitea o scrisoare Regelui Carol al II-lea. "Deduc că Majestatea Voastră se teme că ar fi vreo legătură între ce se întâmplă acuma în România şi vizita dela Berghof din 24 Noembrie 1938". Ii reproşează în continuare, ca România a făcut politica duşmanilor Germanilor şi numai în ultimul timp a încercat să se elibereze de tabăra potrivnică Reichului. Ar dori să ajute România "în măsura în care aceasta stă în puterea Germaniei".

In acest timp, Sovieticii încălcau în mod grosolan, acordul stabilit cu România, provocând grave incidente, dezarmând, capturând material de război, sechestrând trenuri de evacuare, dar lucrul cel mai grav, omorând militari români şi ocupând teritorii în plus.

In legătură cu zona Herţa, este cazul să dăm amănunţit situaţia. Astfel din judeţul Dorohoi, au ocupat, ilegal, un oraş nereşedinţă de judeţ, Herţa, format din cartierele: Herţa târg, Modorojeni, Mahala, Movila, Slobozia şi Tinteni. Dela oraşul nereşedinţă Mihăileni, cartierul Sinăuţi, plus 7 comune rurale, compuse din 26 de sate. Acestea erau:

1) Buda cu satele: Buda Mare, Buda-Mică, Mogoşeşti, Pasat.

2) Godineşti cu satele: Godineşti, Lucoviţa, Slobozia.

3) Horbova cu satele: Bănceni, Cotu-Boian, Horbova, Mamorniţa, Sinihău.

4) Hreaţca cu satele: Beceşti, Hreaţca, Fundoaia, Streanga, Văleni.

5) Lunca cu satele: Lunca, Molniţa, Pilipăuţi.

6) Târnauca cu satele: Probotesti, Târnauca.

7) Tureatca cu satele: Culiceni, Nicoveni, Puieni, Tureatca (Arh. St. Buc, Ministerul Justiţiei, Secţiunea judiciară, dos. 34 (1940), f. 13-14).

Dar Sovieticii nu se mulţumeau cu atâta, ci aţâţând pe Maghiari şi Bulgari, încercau practic să desfiinţeze statul român. Astfel ministrul Germaniei acreditat la Budapesta, raporta la 1 Iulie 1940, orele 2.05 a.m. printr'o telegramă Ministerului de Externe la Berlin următoarele. Că reprezentantul sovietic dela Budapesta, îi încuraja pe Unguri, să întreprindă imediat o acţiune armată împotriva României, făcându-se specificarea că Rusia manifestă dezinteres pentru Transilvania şi spaţiul carpatic. Czaky, le-a spus că forţele maghiare, cu cele române, sunt egale ca efective, dar moralul Ungurilor este mult mai ridicat. Nu se aşteaptă la o rezistenţă serioasă din partea Românilor; în caz de conflict, dar nu-şi pune mari speranţe într'un atac simultan bulgăresc, deoarece aceştia, sunt ţinuţi în şah de către Turci.

Intr'o altă telegramă, din Budapesta, la 5 Iulie, ora 11.55 aceeaşi sursă informa, că Molotov, care nu prea primeşte ambasadori, pe cel maghiar l-a primit de 2 ori, în 3 zile, din proprie iniţiativă. La început a respins propunerea Ungariei, ca 5 sate din Bucovina, însumând 12.000 de locuitori de origine maghiară să fie strămutaţi, apoi a declarat că le va satisface dorinţa. In plus consideră juste revendicările lor faţă de România şi a dat ordin ca navele maghiare aflate la Reni şi Ismail, să primească liber, ca cele germane.

Surse româneşti informau că Fabricius socoate că Reichul trebue să ajute cu asistenţă militară România, căci în circa 2-3 luni, dacă Ungurii şi Bulgarii nu vor ridica pretenţii teritoriale, ori ordinea internă nu va fi subminată, servindu-se de agenţii Internaţionalei a III-a, URSS va ridica noi pretenţii (Arh. MFA, M.St. M. dos. 725/1).

Fabricius făcând un sondaj printre Saşii din Transilvania, privind viitorul lor şi al provinciei în care locuiesc, a ajuns la următorul coeficient de 80% pentru menţinerea situaţiei actuale, adică administraţie românească, 15% pentru autonomia Ardealului, 5% pentru alipirea la Ungaria.

Faţă de revendicările Ungurilor, Saşii din Ardeal manifestă furie şi ură. Reichul este mulţumit de modul cum România îşi execută angajamentele economice, dar la Berlin există temerea, când armata germană va începe acţiunile decisive împotriva Angliei, Rusia va ridica noi pretenţii, cerând teritorii peste Prut şi Dunăre şi în Ucraina Subcarpatică (Arh. MFA, M. St. M., dos 725/1).

Părerile erau realiste, deoarece, Schulenburg, raporta la 21 Septembrie 1940 la Berlin, că Molotov i-a declarat (aşa cum îi declarase şi la 1 Septembrie 1940) că Sovieticii erau supăraţi, că n'au fost consultaţi cu arbitrajul dela Viena, din 30 August 1940, Germania violând articolul 3 al tratatului de neagresiune. In plus, "garantarea de către guvernul german a frontierei române, este un act îndreptat împotriva Uniunii Sovietice". De asemenea, limitarea pretenţiilor ruseşti numai la Nordul Bucovinei, s'a făcut la insistenţele Reichului. Molotov a concluzionat, că el "speră că guvernul german îi va acorda sprijinul pe viitor, când se va pune chestiunea Bucovinei de Sud".

Concluzionând, la 28 Iunie 1940, începeau pentru Românii din Bucovina de Nord, zile negre, zile de doliu. Intregul învăţământ românesc a fost lichidat, bunurile bisericilor confiscate şi mulţi preoţi închişi, lichidaţi ori trimişi în Siberia. Din prima zi, au fost naţionalizate: băncile, instituţiile de credit, mijloacele de transport, uzinele, tipografiile, hotelurile, farmaciile, teatrele, clădirile mai mari şi casele tuturor celor care au plecat etc., etc. In timp ce Românii, prin diferite tertipuri, erau duşi în Rusia, mii de Ucraineni şi Ruşi, se instalau în Bucovina.

Noroc, că acest calvar, a fost scurt, doar un an. Dar viitorul prezenta surprize.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ȘI PĂȚITE

George DONEV

EVREII ROMÂNI NU TREBUESC INSULTAȚI

Dl. Moses Rozen, Rabin şef, l-a susţinut pe Dl. Nicolae Ceauşescu pe motivul că el trebuia să-şi ocrotească oile credincioase de furia dictatorului antisemit.

Acum adresăm o rugăminte Rabinului şef, şi tot cu gândul de a ocroti, de data asta, demnitatea celor 18.000 de enoriaşi ce-i mai are în România, majoritatea oameni în vârstă, liniştiţi, educaţi ce fac cinste oricărei ţări de a-i avea ca cetăţeni. Regretul nostru e că Dl. Rabin şef insulta acest grup când afirmă că dacă nu i se face pe voia proprie--printre care şi un proiect de lege pe gustul D-lui Iliescu de a introduce cenzura--atunci el, Domnul Rabin şef, îşi ia Evreii lui şi umbla.

Noi considerăm această afirmaţie ca o insultă adusă comunităţii din România şi Evreilor în general.

Evreii nu-s oameni de şatră, ei nu-şi aruncă ţâncii şi nevestele în vârful căruţei ş o iau la drum pentrucă aşa le-a poruncit bulibaşa. (De data asta bulibaşa ar fi Dl. Rozen, N.R.) Ei sunt cetăţeni ce ştiu să-şi păstreze demnitatea, în plus ei nu savurează ''lebedă la frigare'' aşa cum o savurează Romii ajunşi prin metropolele Apusului....

Facem aceste observaţii fără nici o răutate şi-l felicităm pe Dl. Rozen care a trecut pragul celor opt decenii, urându-i din inimă viaţă lungă, sănătate şi înţelepciune.

singurul vinovat era doar EA, savanta de renume multilateral şi tovarăşoaica lui de viaţă, o femeie cu privire duşmănoasă şi cerul gurii negru care, spun martorii, te lovea cu'n miros de acreală, de-ţi scrântea nasul.

Pe cei îngrijoraţi de soarta ţării şi de teama că se va repeta istoria, îi asigurăm ca există o mare diferenţă între fostul regim al răposatului Ceauşescu şi actualul regim al D-lui Ion Iliescu:

Soţia D-lui Preşedinte Ion Iliescu nu-i certată cu săpunul!

TIMBRE ANIVERSARE SAU INSULTĂTOARE?

Regia Autonomă Poşta Română a hotărât să emită două timbre aniversare: unul cu chipul lui Iuliu Maniu, (120 de ani dela naştere) fost Prim-ministru şi unii din artizanii Marii Uniri, alături de învăţătorul din Topoloveni Ion Mihalache, (101 ani dela naştere) şef al Partidului Tărănesc care în 1925 s'a unit cu Partidul Naţional al lui I.M. şi-au fondat Partidul Naţional Tărănesc ce supravieţuieşte cu cinste şi astăzi.

Al doilea timbru e dedicat împlinirii a 100 de ani dela naşterea lui Armand Călinescu, mâna dreaptă şi stângă (mai mult stângă decât dreaptă) a Regelui Carol al II-lea.

Credem că ar fi mai nimerit ca aşa cum Maniu şi Mihalache, împletiţi în destin, sunt pe timbru cu chipurile alăturate, tot aşa şi fostul Prim-ministru Armand Călinescu să fie alături şi el de omul cu care şi-a împletit destinul: Regele Carol al II-lea, ambii sincronizaţi în caracter şi legaţi de soartă cu'n sfârşit asemănător: Călinescu a fost executat de legionari, iar Carol nr. 2 a fost alungat pe brânci din ţară, tot de legionari.

Ce mândri vor arăta pe timbre foştii ''măreţi'' pe vremea lor; unul: ''Omul de oţel!'' şi celălalt ''Regele fustelor nescrobite''.

(Notă: ideea de a comemora pe Iuliu Maniu, care a fost simbolul Democraţiei şi Ion Mihalache, omul integru, alături de un Armand Călinescu, călăul Regelui criminal Carol al II-lea, este o insultă premeditată ce se aduce celor doi martiri ce-au murit în închisorile comuniste).

"ȚAPA" ISPĂȘITOARE

Odată cu eliberarea liderilor din puşcării se încearcă şi reabilitarea regimului, găsindu-se "Ţapă" (care-i femininul dela ţap) ispăşitoare.

In Ianuarie, cu ocazia zilei de naştere a răposatului pus la zid, s'au dus la groapă ca să-l bocească vreo 200 de persoane ce au depus coroane de flori pe mormânt. Cine au fost plângăreţii care au venit cu limuzinele şi-au cheltuit bani întru memoria ''Fiului Prăpădit'', când în ţară luceşte sărăcia?

Am fi considerat pelerinajul ca o recunoştinţă post-mortem a unor tovarăşi care-şi plăteau o datorie pentru favourile obţinute, dar în acelaşi timp suntem asaltaţi cu difuzarea de noi mărturii că Ceauşescu a murit demn, că era bine intenţionat şi că unii soldaţi care s'au oferit voluntar ca să-l împuşte erau cu ochii înlăcrimaţi. Tot din aceeaşi sursă ni se dă a înţelege că marele vinovat de nenorocirile căzute pe capul Românului nu era EL, nu era nici regimul care întruchipa viitorul ştiinţific de fericire socialistă garantată, ci

FRUMUSEȚEA ARE DOUĂ REGINE

România şi-a ales dintr'un grup selectat de fete pe cea mai frumoasă fată pe care au numit-o "Miss România".

Acum şi Romii au ambiţia lor şi au ales pe ''Miss Piranda 1993'', Leliţa ''cu sânii ca de piatră.''

DIN SUFERINȚELE DEȚINUȚILOR POLITICI

MĂRTURISIRI ÎNTÂRZIATE

IARTĂ-MĂ NENE IOANE!

Gheorghe GORUNESCU

Era prin anul 1946, an de cruntă secetă, an de sărăcie, an de răscruce şi cumplite frământări sociale. An în care omul îşi lua traista la spinare şi fie că apuca drumul codrilor, fie că îşi cindea forţa braţelor pentru un ciur de mălai, să-şi salveze copiii de bicisnica teroare a foametei. In satul meu, Cerbureni, nu departe de oraşul legendar Curtea de Argeş, se mai găsea câte ceva de ale gurii, dar circula zvonul că va veni o foamete mare, care va mătura orice urmă de viaţă, aşa precum scrie în Apocalips. Oamenii se priveau speriaţi şi cum spaima nu ar fi fost de-ajuns, mai veneau şi alegerile. Ca din pământ se iviseră o serie de indivizi suspecţi care în numele guvernului Petre Groza promiteau marea cu sarea. Cel care îndrăznea să aibă o altă opinie decât cea oficială, era chemat la postul de jandarmi şi lămurit pe cale "pajnică" în cel mai fericit caz, cu două-trei duzini de ciomege. Dreptul la propagandă electorală nu-l avea decât Blocul Partidelor Democrate, care avea ca semn electoral "soarele". Restul partidelor erau păzite de dulăi bine hrăniţi şi plătiţi care nu aveau altă misiune decât să le studieze mişcările cu lupa şi să raporteze la centru. Deputat de Argeş era Constantin Doncea şi cei ce nu-l cunoşteau plăteau amarnic această nechibzuinţă. Nu-l întâlnisem niciodată, dar aveam să-l cunosc personal la o serbare şcolară, când am 'ost cu brutalitate dat deoparte ca să vorbească el. Venise în campanie electorală, cu două maşini de gorile ca pe vremea temutului gangster Al Capone. Dorind să ripostez, directorul şcolii primare m'a oprit speriat spunându-mi: Ce-ai înnebunit? Vrei să-mi pierd pâinea dela gura copiilor? Este Doncea şi până acum nimeni nu i-a stat în cale. Bagă-ţi minţile'n cap băiete, că nu-i de joacă. Si nu înţelegeam pe vremea aceea de ce era aşa de înfricoşat şi când am început să înţeleg, era mult prea târziu, încăpusem în ghearele Securităţii. Mai ora prin sat, pe vremea aceea un specimen: Nicu al lui Caraşo, un alcoolic notoriu, care devenise spaima liniştitului sat. Intr'o zi ieşind dintr'o cârciumă, beat mort, ameninţându-mă cu pistolul m'a pus să cânt cu el singurul cântec pe care-l ştia dela "partid": "Foaie verde foi de vrej, Trăiască Gheorghiu-Dej". Dându-mi seama de gradul de ebrietate în care se găsea, i-am dat un brânci şi am fugit. Dezechilibrat, pistolul i-a căzut din mână şi când a reuşit să reintre în posesia lui, eu căpătasem distanţă serioasă sub tălpi. In sat, deşi erau destui ţărănişti şi liberali nu îndrăznise nici unul să ia atitudine şi nu din laşitate ci din teama aceea animalică, ce ţi se strecoară ca un virus în subconştient. Intr'o noapte, împreună cu regretatul Protoereu de Argeş, pe atunci elev la seminarul teologic din Râmnicu Vâlcea, Dumitru Ţiţa, cu încă un coleg de liceu Cioclu Petre, astăzi plecat în Israel, am pus la cale o faptă, pe care tinereţea noastră o putea desăvârşi în toată frumuseţea ei. Am luat o găleată cu smoală (tatăl regretatului protoereu era cârciumar) şi o pensulă stufoasă plecând prin sat să facem cât de cât propagandă electorală în favoarea Partidului Naţional Tărănesc, cel mai persecutat la vremea aceea. Unde vedeam soarele afişat, pictam cu multă iscusinţă şi un ochi. Unde era scris "Trăiască Petre Groza", scriam şi noi "Trăiască Iuliu Maniu" şi tot aşa am ţinut-o toată noaptea. Ce era mai interesant în joaca aceasta, era că nici unul nu figura ca membru al vreunui partid istoric şi nici în organizaţiile de tineret. Când îngălbenit de colb se zărea vreun întârziat, se dădea repede alarma şi dispăream în porumbul înalt în care cu greu ne-ar fi putut depista cineva. A doua zi, însă mare fierbere în sat, nu se ştia cine făcuse isprava şi primii bănuiţi au fost ţărăniştii, care se jurau de mama focului că n'au făcut-o ei. Preotul Dinoiu era şi el în mare încurcătură. Mai tot gardul cimitirului era plin de însemnele electoratului ţărănist şi secretarul Partidului Muncitoresc îi tot reproşa de zor:

- Bine părinte, te apucaşi de prostii la vârsta aceasta? Ce-ai zice de-o excursie, să zicem la jandarmeria din Piteşti? Te-ai cuminţi, ai? Nici primarul comunei n'a scăpat mai ieftin, el trebuind să întocmească o listă cu toţi ţărăniştii şi liberalii din sat şi să indice gradul de periculozitate al fiecăruia. Ar mai fi fost legionarii, dar singurul exemplar care mai supravieţuise închisorilor Mareşalului Antonescu, dispăruse şi acela fără urmă undeva pe şantierele întinse ale României. In final, l-au chemat pe Ion Chiţoiu, cunoscut fruntaş ţărănist şi după o îndârjită anchetă, l-au pus să dea o declaraţie în care să specifice cum şi-a petrecut noaptea respectivă şi unde se găsea. Incriminatul era un bărbat brunet şi frumos, cu trăsături elinice, căsătorit, fiind şi tată a două fetiţe frumoase. Multă vreme fusese casier sau notar în comuna Valea Iaşului şi părea foarte dezgheţat la minte. Nu a negat că se situase printre fruntaşii Partidului Naţional Tărănesc, dar a contestat categoric amestecul său în aceea afacere, după el, oarecum

Continuare în pag.20

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

LIDERUL OPOZIŢIEI ROMÂNE, PROFESOR DR. EMIL CONSTANTINESCU ÎN LOS ANGELES

Profesor Dr. Emil Constantinescu, preşedintele Consiliului de rectori, preşedintele Convenţiei Democratice din România, a făcut o vizită în Los Angeles, timp de trei zile.

Domnia sa a sosit pe data de 18 Februarie 1993, la orele 11:40 p.m., pe aeroportul din Los Angeles. A fost întâmpinat de un grup de 20 de Români, ce aveau drapele româneşti şi o pancartă pe care era scris "Bine aţi venit D-le Preşedinte". Este demn de remarcat că au fost prezenţi Români ce au venit dela o distanţă de 400 de mile, pentru a-l întâlni la aeroport.

Pe data de 19 Februarie crt., la orele 11:30 a avut loc întrevederea cu Preşedintele Ronald Reagan, în biroul acestuia, în oraşul Century City. Din partea delegaţiei române au participat: Prof. Dr. Emil Constantinescu, Prof. Dr. Dan Moldovan, Arh. conductor Dan Cojocnean, Ing. Ioan Jarnea şi Asist. de cercetare în biologie moleculară Lucian Cruceanu. Discuţia a durat timp de 40 de minute. Preşedintele Reagan s'a dovedit a fi un om cu o deosebită căldură sufletească, deschis, înţelegător faţă de problemele socio-politice ale României. În ciuda faptului că întrevederea a fost fixată doar pentru 30 de minute, Preşedintele Reagan a extins-o, arătând deosebit interes faţă de problemele puse în discuţie de preşedintele Convenţiei Democratice, Prof. Dr. Emil Constantinescu.

Domnul Emil Constantinescu a oferit în dar Preşedintelui Reagan simbolul Revoluţiei române - drapelul românesc din care s'a decupat stema comunistă, drapel ce a fluturat pe tancurile din Bucureşti.

Întâlnirea a avut un caracter confidenţial şi nu s'a acceptat o conferinţă de presă.

La orele 1 p.m., D-nul Nestor Rateş, din partea postului de radio Europa Liberă, a luat un interviu D-lui Emil Constantinescu, interviu care s'a difuzat în România în cursul aceleiaşi zile.

La orele 4 p.m., la Biserica Sfântul Ioan Botezătorul, reprezentanţii comunităţii române a organizaţiilor din Los Angeles, s'au întâlnit cu Prof. Emil Constantinescu. Aici s'au stabilit legăturile pe viitor cu ţara şi atitudinea diasporei române din Los Angeles coroborată cu Opoziţia română. S'a organizat filiala Fundaţiei Române pentru Democraţie, ce îşi are sediul în Bucureşti. Prof. Dr. Dan Moldovan va coordona această activitate din exil.

La orele 7 p.m., la restaurantul "Mignon", Prof. Emil Constantinescu s'a întâlnit cu comunitatea română din Los Angeles, unde a făcut o expunere a actualei situaţii politice şi economice din România şi a răspuns întrebărilor puse.

Sâmbătă 20 Februarie, la ora 10 dimineaţa Dl. E. Constantinescu a fost intervievat de către un reprezentant al postului de radio B.B.C., iar la ora 11 de un reprezentant al postului de radio Vocea Americii.

Dând curs invitaţiei Preşedintelui Ronald Reagan, D-nul E. Constantinescu a vizitat biblioteca Ronald Reagan, bibliotecă ce va rămâne posterităţii.

În cursul serii, a avut loc o nouă întâlnire a reprezentanţilor comunităţii române cu D-nul Prof. Emil Constantinescu.

Duminică 21 Februarie, a fost zi rezervată vizitării bisericilor româneşti din Los Angeles şi împrejurimilor. Domnia sa a fost prezent la biserica din Verdugo până la orele 1:30 p.m. A stat la Biserica Ioan Botezătorul până la orele 4 p.m. La ora 5 p.m. a avut o conferinţă de presă cu presa americană din Orange County, apoi a acordat un interviu revistei "Clipa" şi dela orele 6:30 p.m. a fost prezent la Biserica penticostală din Anaheim. La biserici a expus actuala situaţie socio-politică din România şi a răspuns întrebărilor puse de către participanţi.

Popularitatea Domniei sale a crescut considerabil în cadrul comunităţii române din Los Angeles şi dacă înainte se mai ridicau voci împotriva sa, acum se bucură de deplin respect şi dragoste din partea noastră.

Convenţia Democratică din România a dat dovadă de maturitate politică, atunci când l-au ales pe D-nul Emil Constantinescu în funcţia de preşedinte.

Lucian CRUCEANU

În ziua de 20 August 1992 ora 9:15, a încetat din viaţă, la Bordeaux - Franţa, un mare fiu al neamului românesc: Inginerul agronom ALEXANDRU M. MURTAZA (15 Martie 1914 - 20 August 1992)

Fost director general al Agriculturii din Transnistria, inginer-şef la Centrocoop Bucureşti, decorat cu ordine şi medalii în ţară şi în străinătate, fost ministru al Agriculturii în guvernul condus de Iuliu Maniu (când voturile au fost furate de către comunişti, în 1946).

Urna cu cenuşa lui a fost trimisă în ţară şi îngropată la cimitirul Ghencea, alături de mormântul soţiei, conform dorinţei defunctului.

Dumnezeu să-l odihnească.

- CHICAGO -

ACTIVITATE CULTURALĂ

În ziua de 29 Ianuarie 1993, ora 7.30 p.m. s'a inaugurat "CERCUL CULTURAL MIHAI EMINESCU", cu sediul în Str. N. Paulina Nr.6350, în sala Bisericii "Naşterea Domnului" din oraşul Chicago.

Cu ocazia inaugurării cercului cultural, s'au aniversat, în aceeaşi seară, 143 de ani dela naşterea poetului nostru naţional Mihai Eminescu (15 Ianuarie 1850).

Programul a cuprins recitări din creaţia poetului, dramatizarea poemului "Scrisoarea a III-a", precum şi conferinţa "Eminescu în cadrul literaturii universale", ţinută de Prof. Dr. Gheorghe Rădulescu, preşedintele cercului cultural.

Şi-au dat concursul: Preot Protopop Simion Pavel (Parohul Bisericii "Naşterea Domnului"), Eugen Bârsan (Preşedintele comitetului Bisericii "Naşterea Domnului"), Lucia Pop, Jean Bukiu (Secretarul cercului cultural), Corina Ardelean şi Elena Lazăr.

Corespondent

FELICITĂRI

LUI MIKE IONESCU

Familia E.S.Ionescu felicită pe fiul lor, Mike Ionescu, cu ocazia absolvirii Institutului de Tehnologie "Devry", specialitatea "Associate Applied Science in Electronics", cu diploma de onoare.

HAMILTON - CANADA

La data de 4 Octombrie 1992, comunitatea Bisericii Române Unite cu Roma a sărbătorit, la Hamilton, împlinirea a 5 (cinci) ani de când Părintele Victor-Aurel Crişan, ce aparţine Mitropoliei Române Unite de Alba Iulia şi Făgăraş cu sediul la Blaj - România, a înfiinţat prima parohie românească greco-catolică din regiunea Ontario - Canada pentru toţi Canadienii de origine română, ce aparţin religiei romano şi/sau greco-catolice.

Cu această ocazie a avut loc alegerea Consiliului parohial, iar Părintele Victor-Aurel Crişan a comunicat participanţilor la aniversare că a înfiinţat "FUNDAŢIA FERICITUL IEREMIA ROMÂNUL" cu începere dela 4 Octombrie 1992, ca organizaţie greco-catolică "NON PROFIT" ce va funcţiona pe bază de statut propriu.

Corespondent

IARTĂ-MĂ NENE IOANE!

Urmare din pag.19

ciudată. Pe vremea aceea mai era puţină libertate şi oamenii se cunoşteau între ei. A venit însă anul 1948, an în care România a fost îngenuncheată pentru 45 de ani, dându-se înapoi cu un secol faţă de restul Europei. Oamenii erau prinşi, arestaţi, torturaţi pentru imaginare culpe sau pentrucă îndrăzniseră cândva să aibă un trecut politic, în care se încrâncenau să nu scuipe. Târât şi eu prin închisori şi colonii de muncă forţată, aveam să aflu de nişte cetăţeni de prin părţile mele de baştină, ca şi Ion Chiţoiu, arestat şi ţinut 6 luni în arestul Securităţii din Piteşti, pentru a recunoaşte activitatea lui contrarevoluţionară de pe timpul cât se desfăşuraseră alegerile rămase proverbiale din anul 1946. Unul din capetele de acuzare, poate cel mai apăsător, care i se puneu în spinare cu ajutorul bâtelor de calibre diferite, era soţia aceea nevinovată de elev, pe care reuşiserăm să o regizăm în condiţiile cele mai conspirative. Ion Chiţoiu n'a murit în închisoare, dar întâmplarea aceea i-a marcat toată viaţa situându-se printre duşmanii cei mai de temut ai regimului comunist. Acum, când praful vremii s'a aşternut peste toate amintirile, când rănile şi plăgile adânci ale trecutului ţin să se cicatrizeze din ce în ce mai mult, nu-mi rămâne să spun decât atât: Iartă-mă nene Ioane, că eu te-am împins nevinovat în faţa istoriei.

Ghe. GORUNESCU

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

ŞTIRI BUNE ŞI ŞTIRI RELE

Singurul progres real în economia ţării este şomajul. E lipsă de apă, de căldură, de energie, de locuinţe. E lipsă de toate. E lipsă chiar şi de vinovaţi: Primăria acuză Prefectura că nu este apă, iar Prefectura acuză Primăria. In plus avem secetă şi iarnă grea fără omăt, inflaţie, jafuri, crime, şperţuri, negustori ambulanţi cu marfă din surse "nesănătoase", iar intelectualii gândesc: un bilet dus, către Apus....

Acestea-s ştirile bune: cu ploaie la timp, cu spirit gospodăresc şi puţină cinste lucrurile se pot îndrepta.

Acum ştirile ce ne înspăimântă:

Cu ajutor prezidenţial comuniştii au reluat frânele şi pregătesc lovitura de graţie: suprimarea libertăţii presei. S'a complotat la acest final din momentul când s'a furat Revoluţia. Tovarăşii de crime ai fostului regim sunt liberi, ori pe cale de a fi eliberaţi, eroii Revoluţiei au devenit persoane incomode, iar despre sacrificiul lor se pomeneşte rar şi cu'n sfert de gură.

După trei ani Procesul comuniştilor n'a început, dar procesul lui El şi Ea a durat trei zile, inclusiv execuţia.

Despre banii furaţi de Ceauşescu nici o vorbă, despre valutele sustrase dela băncile din străinătate, altă muţenie. Prefecturile sunt acaparate de partizanii FDSN-işti care's în majoritate foştii PCR-işti, la fel şi cu celelalte posturi de administraţie. Totul se transferă, nimic nu se schimbă.

FDSN ne-a dat un eşantion de "Viitor de aur" ce ne aşteaptă:

A fost dată în judecată D-na Doina Cornea. Crima s'a comis acum vreo 20 de luni, dar procuratura are minte lungă de elefant. Vina D-nei Cornea e că pe timpul mineriadei, în loc să îndemne publicul să-şi scoată haina, cămaşa şi pantalonii ca să nu se umple de sânge când li se aplicau lecţii de "Democraţie". D-na Cornea a îndrăznit să-i sfătuiască cum să-şi apere viaţa! Crima pe care FDSN o numeşte "Subminarea puterii de stat"!

Există o lege: aceleaşi cauze, aceleaşi efecte.

D-na Cornea a fost o opozantă sub regimul lui Ceauşescu şi continuă să fie o opozantă şi sub regimul D-lui Iliescu.

CE SE'NTÂMPLĂ LA PUCIOASA-GLODENI?

Se zice că la Pucioasa-Glodeni oamenii ar vorbi cu Dumnezeu!

Ne referim la un grup de tineri ce şi-au impus o viaţă monahală, nu ţigară, nu băutură, nu droguri. Ei locuiesc într'o casă particulară unde şi-au deschis un atelier "de creaţie spiritual-artistic creştină ortodoxă" care a fost numit şi "Noul Ierusalim".

Zvonurile şi "minunile" circulă: nişte tineri care au pătruns, fără voie, cu tractorul în curtea "atelierului"; la întoarcere li s'a "retezat tractorul în două" şi unul a murit. Au fost acuzaţi că acolo se fabrică arme, droguri, că-i desfrâu etc. A venit poliţia a scormonit totul, dar n'a găsit nimic compromiţător.

Pavel Susara scrie în "România Literară" nr. 38: "Altarul Noului Ierusalim... vieţuieşte după toate regulile curăţeniei gândurilor şi a trupului şi într'o mare iubire de Dumnezeu o minusculă galerie de tineri... în absenţa aprobării sinodale. El nu are funcţie cultică, ci este folosit deocamdată ca spaţiu de expoziţie şi atelier de creaţie."

"Noi am ieşit din rândul lumii că să trăim ascunşi ca să putem rezista", declară unul dintre tinerii artişti.

Notă: Acest grup a câştigat simpatia P.S. Irineu, vicar al Clujului şi pentru acest motiv, după moartea I.P.S. Teofil, Arhiepiscopul Clujului, Sinodul l-a ales ca Arhiepiscop al Vadului, Feleacului şi al Clujului pe Arhimandritul Bartolomeu Valeriu Anania.

C.A.D.A. ACUZĂ ŞEFII ARMATEI

După Revoluţie s'a iniţiat "Comitetul de Acţiune pentru Democratizarea Armatei" cu scopul de a scoate armata din jocul politic. Asta a supărat pe militarii politicieni şi pe politicieni, care au nevoie de ajutorul militarilor.

C.A.D.A. acuză pe ofiţerii superiori că au dat ordin să se tragă în revoluţionari; printre cei acuzaţi sunt: fostul Ministru al Apărării Vasile Milea, Generalul Stănculescu, Guşe, Ghiţac şi Topliceanu. S'a citit o listă cu ofiţerii care au dat ordin să se tragă şi care n'au avut nimic de suferit. S'au adus acuze Sefului Marelui Stat Major, Generalul Cioflină, care a "sfătuit" ofiţerii din Timişoara să se înscrie în organizaţia "supra patriotică" ce-i condusă de comunişti: "Vatra Românească".

CEARTĂ ESTE, DAR APĂ NU-I

"Prefectura nu are nici o implicaţie în asigurarea cu apă şi căldură" a declarat Dl. Ioan Cocean, subprefectul Capitalei.

"Nu Primăria este vinovată de lipsa apei, ci Prefectura" afirmă Dl. consilier Tudor Pamfil, iar motivul acuzării nu-i altul decât:

"Intotdeauna se loveşte în cei aleşi şi nu în cei numiţi."

E...PE JUMĂTATE

Suprafaţa care trebue încălzită în Bucureşti necesită o energie termică de 5.200-5.400 Gcal/h; dar actualmente energia termică e redusă la 3.200-3.300 Gcal/h.

ADRIAN PĂUNESCU E CU DOSAR

Avocat-prof. Traian Tomescu l-a acuzat pe senatorul P.S.M-ului, Adrian Păunescu, (poetul) că are dosar penal la Direcţia Generală a Poliţiei", pentru următoarele fapte:

Luare de mită, trafic de influenţă, primire de folose necuvenite, şantaj, calomnie, Dl. Păunescu a fost trimis în judecată pentrucă dosarul n'a fost trimis la Procuratură. Cu excepţia acuzei "Luare de mită" (art. 254 c.p.), celelalte infracţiuni au fost amnistiate "în timp util". Acuzatorul precizează: "Ori eu sunt mincinos şi dacă aşa este, înţeleg să suport rigorile legii penale, ori eu am dreptate şi Adrian Păunescu (poetul) trebue arestat imediat, judecat şi condamnat".

Bardul dela Bârca n'a răspuns. El are imunitate parlamentară!

U.D.M.R. MERGE PE DRUMUL ÎNŢELEGERII

"Este o nebunie ca cineva să se gândească să schimbe frontierele. Nu avem probleme de frontiere de nici un fel."

Reprezentantul guvernului maghiar invitat la Congresul U.D.M.R., Dl. Entz Geza a mai adăugat: "Frontierele sunt garantate de TRATATUL de pace şi nimeni nu are vreo îndoială în aceasta privinţă. Inviolabilitatea frontierelor este principiul de bază al stabilităţii internaţionale.

Subliniem că înainte de închiderea Congresului s'a aprobat cu 325 voturi DA şi 4 abţineri adoptarea în întregime a "Proclamaţiei dela Timişoara", subliniindu-se că dacă s'ar fi aplicat punctul 8, ofensiva comunistă ar fi fost blocată. (Punctul 8 nu permite comuniştilor, pentru câţiva ani să candideze la alegeri).

MUŞAMALIZAREA CRIMELOR

In apropiere de fostul sediu al Securităţii de pe teritoriul comunei Căciuleşti-Snagov s'au descoperit până acum 348 de cadavre. Ancheta pentru aflarea ucigaşilor se tot amână. Procurorul vrea să afle vârsta victimelor şi are nevoie de experţii americani. O monedă găsită în groapă, stabileşte la ce dată s'au comis crimele şi deci s'ar putea afla ce agenţi "asudau" la sediul Securităţii. Dar asta înseamnă să-i descoperi pe criminali.

E UŞOR A SPUNE EMBARGOU

Chiar dacă România ar dori să inforţeze decizia ONU de a izola economic Serbia de restul lumii, nu s'ar putea realiza: cei care au "impus" embargoul au avut grijă ca să nu se poată impune.

Controlul vaselor, în loc să se facă unde Prutul se varsă în Dunăre (la frontiera dintre Ucraina şi România), se face unde Dunărea ne desparte de Bulgari şi Sârbi, iar decizia ONU-ului interzice utilizarea forţei, deci e la cheremul comandantului, dacă vrea sau nu, să asculte ordinul. Unii ameninţă că dacă's opriţi dau drumul la petrol şi otrăvesc apele Dunării.

(Notă: ONU n'a furnizat echipament pentru curăţirea apelor)

FOCARE DE TRICHINĂ

Din circa 6.800 probe de carne de porc, analizate timp de două săptămâni de Circumscripţia pentru controlul alimentelor din Dobreta-Turnu Severin, 68 conţineau Trichinella spiralis. Pentru eradicarea bolii se cere eradicarea în masă a şobolanilor.

MINI PRESS

Dacă doriţi să consumaţi băuturi alcoolice falsificate, la preţuri astronomice, vizitaţi barul de zi "Hectola" din Timişoara!

Acelaşi lucru e valabil şi pentru barul de noapte "Continental", plus un program "artistic", vulgarităţi la superlativ.

■

Dl. Claudiu Iordache, fost revoluţionar, fost deputat F.S.N., fost deputat independent, fost filo-sindicalist, fost poet, fost căsătorit, fost spălător al automobilului lui Adrian Păunescu, nu mai e timişorean şi nu mai e poreclit "Moluscă". Acum i se zice "Măgarul Troian", e bucureştean şi lucrează la "Evenimentul zilei", cotidianul D-lui Ion Cristoiu.

■

Dl. Ion Cristoiu e milos. I-a dat o "pâine" şi fostului romancier proletcultist Titus Popovici. In săptămânalul "Expres-Magazin", acesta ţine o rubrică lipsită de har, despre vânătoare şi pescuit.

■

...D-lui George Serban, redactorul-şef al cotidianului "Timişoara", să afle ceea ce ştia aproape tot Banatul: că secretarul său de redacţie, "D-l" Remus Jurca (fost student cu ani în urmă la Facultatea de Teologie din Sibiu, exmatriculat pentru imoralitate) este colaborator al S.R.I.-ului.

Cât îi va mai trebui ca să afle acelaşi lucru şi despre Lucian Vasile Szabo, redactor la acelaşi ziar?

Nicoleta BUZNER

200 de medicamente esenţiale pentru tratarea bolilor grave, se pot cumpăra la preţ redus, deoarece statul le subvenţionează.

••

Antrenarea în domeniul artelor marţiale se face numai în unităţi sportive recunoscute de stat. Colegiul Centurilor Negre, e unicul organism care are dreptul să acorde (kyu şi dan) în arte marţiale.

••

S'au descoperit microfoane ascunse în săli de şedinţe şi la locuinţele multor fruntaşi din Opoziţie etc. Securitatea răspunde că microfoanele au fost plantate pentru a compromite imaculatul ei trecut.

••

Lipsa de zăpadă nu asigură un viitor prea bun noii recolte.

••

Inainte se construiau 5 km de metrou pe an. In 1992 reţeaua călătoriilor subterane s'a prelungit doar cu 500 de metri.

••

După "Zorile Bucovinei" şi "Plai românesc" a apărut acum şi "Gazeta de Herţa", tipărită la Cernăuţi, cu litere latine.

••

A murit Aura Buzescu, (92) "Doamna scenei româneşti".

••

Germania a început să-şi retragă deşeurile toxice pe care le depozitase, contra şperţ, pe timpul lui Ceauşescu.

••

Dintr'o populaţie de 23 de milioane, "10 milioane sunt la limita sărăciei", afirmă Comitetul Director al Partidului Revoluţiei Române.

••

S'a aprobat un import de 19.000 de tone de lapte praf şi 5.000 de tone de unt. Preţurile de distribuire sunt subvenţionate.

••

Romii, pentru a-şi proteja banii de inflaţie, cumpără dela muzee obiecte de artă, piaţa artei fiind în continuă creştere.

••

Au plecat dela sate în ultimul an 700.000 de persoane. (Date furnizate de Academia de Stiinţe Agricole şi Silvice).

••

In luna Decembrie începe să transmită "Radio Evanghelic".

••

Dobreta-Turnu Severin, 100.000 locuitori (1992): numărul celor născuţi 1964, cel al avorturilor 9719.

••

In Bucureşti trăiesc peste 500.000 de pensionari.

••

Rezervele de uranium pot aproviziona uzina termonucleară dela Cernavodă timp de 25 de ani.

••

La cazino Bucureşti s'au confiscat $27.000 falşi. Bancnotele poartă ştampila unei bănci arabe şi-s greu de depistat.

••

Se înlocuiesc cablurile de telefon care sunt vechi de 30-40 de ani. Circa 5.000 de telefoane din Capitală sunt zilnic deranjate.

••

Dl. Paul Everac este noul director general al Televiziunii Române. Nici o îmbunătăţire.

••

Cetăţenii străini în cercetare penală nu mai pot depune cauţiunea reglementară de $2.400 pentru a fi puşi în libertate.

••

Inflaţia în 1992: produsele alimentare s'au scumpit de 16 ori, nealimentare de 12 ori, restul vieţii cam de 10 ori.

••

Fondul constituit din valorificarea porumbului trimis de Americani trebue folosit la electrificarea ultimelor sate şi cătune.

••

Munca puşcăriaşilor (mobile etc.) aduce un venit de 1,2 miliarde lei. Profitul: statul 90%, puşcăriaşii restul.

••

Salarii: Dl. Iliescu - 255.000 lei lunar, Dl. Văcăroiu - 180.000; miniştri - 150.000 de lei. Unii ţărani dela CAP primesc 14 lei.

••

In ce ţară e Sulina? se întreabă cei şapte mii de locuitori şi oraşului din Delta Dunării. In timpul iernii ei sunt complet izolaţi. Un vapor la 10-12 zile cu corespondenţă.

••

In foarte multe comune dispensarele au rămas fără medici. Un exemplu: în comuna Sângeru (Prahova) de 6000 locuitori erau 8 medici. Acum face naveta un singur medic generalist.

••

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

STATELE UNITE INTERVIN ÎN BOSNIA CU ACȚIUNI UMANITARE

Președintele Clinton, în timpul campaniei electorale considera că trebue luate măsuri mai hotărâte pentru oprirea războiului din Bosnia, dar acum, administrația americană s'a hotărât să intervină cu măsuri mai domoale.

După consultări cu Secretarul General ONU și cu Primul ministru britanic John Major, avioane americane cu baza în Germania, vor parașuta baloturi cu alimente și medicamente în zonele din Estul Bosniei, unde convoaiele de camioane ONU nu au fost lăsate să pătrundă de către trupele paramilitare sârbe.

A Proposal for 10 Bosnian Provinces

*Plan specifically calls for No. 7, which includes Sarajevo, to be "free" or mixed.

Hărțuirea permanentă a echipelor și convoaielor, cu oprirea acestora timp de zile întregi și controlul pachet cu pachet de către paramilitarii sârbi, a dus la momente de exasperare, întâi a gurvernului bosniac, apoi a împuternicitului ONU cu distribuirea ajutoarelor, Doamna Sadako Ogata.

Astfel guvernul Bosniei a anunțat că Sarajevo refuză să mai primească ajutoare, dacă convoaiele ONU nu vor distribui aceste bunuri și în orașele asediate din Estul Bosniei.

După câteva zile, Sadako Ogata a ordonat suspendarea ajutoarelor datorită piedicilor permanente, în care părțile implicate amestecă politica cu acțiunile de ajutor umanitar.

A fost necesară intervenția Consiliului de Securitate pentru revenirea la normal a situației.

Planul american de parașutare a ajutoarelor în Bosnia a fost criticat de Belgrad, ca fiind o interferență de nesuportat.

Britanicii și Francezii nu au fost entuziasmați de hotărârea americană, considerând că o eventuală ripostă sârbă va pune în pericol trupele lor din Bosnia. Generalul francez Morillon, comandantul forțelor ONU de aici (8.000 de oameni) a criticat intervenția, considerând-o ca o posibilă explozie.

Președintele Clinton a căutat să mai îndulcească aspectul, întâi anunțând că avioanele de transport C-130 neînarmate nu vor fi însoțite de avioane de luptă, apoi că ajutoarele vor fi aruncate și în satele populate de Sârbi și Croați.

Totuși pentru protecția cargourilor aeriene, acestea vor zbura la 3.000 m înălțime (considerată a fi în afara razei de acțiune a antiaerienei sârbe).

Localități din Estul Bosniei

În mod normal parașutarea de ajutoare se face la joasă înălțime pentru maximum de precizie. Înălțimea de 3.000 m poate duce la abateri dela țintă de 3-4 km a baloturilor de 1.000 kg. Pentru remedierea acestui neajuns, vor fi aruncate în prealabil manifeste care vor anunța populația când și unde vor cădea baloturile.

Sunt însă unele temeri că trupele sârbe ar putea împiedica sau chiar deschide focul asupra celor care vor căuta să le ridice.

Intrarea în acțiune a planului american va avea loc după consultarea cu Rusia și cu partenerii din NATO. În întâlnirea sa dela Geneva cu Andrei Kozîrev, Warren Christopher a perfectat și prima întâlnire Clinton-Elțîn, care va avea loc la 4 Aprilie, probabil într'o terță țară.

Pentru rezolvarea situației din Bosnia, țările europene susțin deocamdată planul Vance-Owen de împărțire a republicii în 10 provincii autonome. Acest plan, la care Președintele Clinton vrea să aducă unele modificări, nu a fost acceptat nici de partea sârbă, nici de guvernul Bosniei.

Cu toate că rezoluția 770 a Consiliului de Securitate dată în August 1992 prevede că pot fi luate "toate măsurile necesare" pentru distribuirea ajutoarelor, puterile vestice s'au temut tot timpul de posibilitatea extinderii conflictului și în alte zone, cum ar fi provincia Kosovo din Serbia (90% Albanezi) și Macedonia. Dar se pare că tocmai neintervenția hotărâtă a permis Sârbilor să facă ce vor. În Kosovo, unde sunt masate trupe sârbești, unele știri anunță și aici un început de purificări etnice.

De reamintit că în Macedonia au fost trimise trupe ONU. De notat vizita făcută aici de Premierul turc Ozal, care a criticat lipsa de voință a Occidentalilor, care nu au luat nici măcar măsura de a asigura zona de zbor interzis de deasupra Bosniei, decretată de Consiliul de Securitate împotriva avioanelor sârbe.

Președintele Clinton a numit pe Reginald Bartholomew ca trimisul său special care va conlucra cu Vance și Owen pentru găsirea unui plan de pace pentru Bosnia. În acest scop au fost invitați la New York atât liderul Sârbilor bosniaci, Karadzici, cât și Președintele Bosniei, Azetbergovici.

EFORTURI PENTRU RELUAREA CONVORBIRILOR ARABO-ISRAELIENE

Din cauza alegerilor din Statele Unite, rundele de convorbiri arabo-israeliene au fost întrerupte. În încercarea sa de a continua eforturile americane pentru succesul unei conferințe de pace în Orientul Mijlociu, Secretarul de Stat Warren Christopher a făcut un turneu diplomatic, luând contact cu lideri politici din Egipt, Iordania, Siria, Arabia Saudită, Liban, Kuweit, Cipru și desigur cu cei ai Israelului.

Obstacolul major pentru reluarea convorbirilor de pace părea a fi refuzul Palestinienilor de a veni la masa tratativelor dacă cei 400 de conaționali ai lor, expulzați în Sudul Libanului nu sunt rechemați conform rezoluției 799 a Consiliului de Securitate. Deși în urma presiunilor externe, Israelul a fost de acord cu rechemarea imediată a 100 dintre aceștia și a restului până într'un an, Palestinienii au opinat numai pentru formula - toți sau nici unul.

ANDREI KOZÎREV ȘI WARREN CHRISTOPHER

După convorbirile cu Președintele Mubarak, Egiptenii s'au arătat dispuși să convingă pe Palestinieni să revină la masa tratativelor, și totodată să intervină pe lângă Israel pentru grăbirea reîntoarcerii deportaților.

Vizita la Beirut a fost prima vizită a unui secretar de stat american, din 1983. Christopher a făcut cunoscut suportul guvernului său în efortul Libanezilor pentru independență, integritate teritorială și retragerea tuturor forțelor nelibaneze.

Convorbirile cu Președintele Assad al Siriei au durat trei ore și jumătate. Secretarul de stat a făcut apel la Siria și Liban să conlucreze pentru retragerea trupelor siriene, conform acordului de pace din 1989, care a dus la încetarea războiului civil început în 1976. (Siria mai are în Liban 35.000 de soldați).

Interesant este faptul că Siria, Iordania și Libanul sunt dornice să revină la convorbirile de pace, considerând că problema deportaților este de ordin secundar.

La Ierusalim, Christopher a purtat convorbiri atât cu guvernul israelian al lui Rabin, cât și cu reprezentanți palestinieni, pentru a găsi o formulă pentru reluarea convorbirilor de pace.

Secretarul de stat american a discutat apoi la Geneva cu Ministrul de Externe al Rusiei, Andrei Kozîrev, rezultatul turneului său din Orientul Mijlociu. De reamintit că Rusia și SUA sunt cosponsori ai conferinței de pace arabo-israeliene. Ministrul rus a declarat că în acest sens Yasir Arafat, șeful OPL, va fi invitat la Moscova pentru a fi convins să nu boicoteze convorbirile de pace.

Sunt toate șansele ca cea de-a noua rundă de convorbiri arabo-israeliene să înceapă probabil în luna Aprilie, anul acesta.

ACUTIZAREA SITUAȚIEI DIN SOMALIA

După cum era de așteptat, dezarmarea bandelor somaleze care aparțin diverselor clanuri rivale este o treabă extrem de dificilă, într'o țară în care în fiecare casă există depozite de arme.

Situația s'a acutizat după o ciocnire în orașul Kismayu din Sudul țării, unde bandele generalului Morgan au atacat pe partizanii generalului Aidid, care-și întinde influența până la Mogadishu.

Generalul Aidid a blamat forțele coaliției pentru atacul și pierderile suferite de oamenii săi, susținând că trupele sale au fost făcute vulnerabile, fiindcă au fost dezarmate în proporție mai mare decât rivalii săi.

Au urmat manifestații ostile în Mogadishu, făcute de partizanii lui Aidid împotriva forțelor ONU și a echipelor de ajutoare. Astfel s'au ridicat baricade și ambasada Egiptului a fost devastată. S'au aruncat cu pietre în mașinile forțelor de pace și s'au strigat sloganuri antiamericane. Generalul Aidid a cerut la radio Somalezilor să-și apere libertatea și onoarea și să nu se lase să cadă sub dominație colonială.

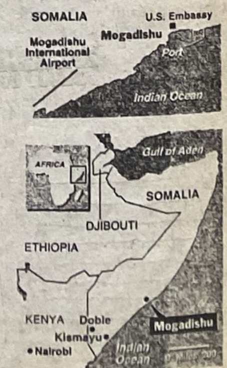
Au fost atacate cu focuri de arme și grenade clădirile cartierului general ONU și cele unde s'au adăpostit echipele Crucii Roșii Internaționale și Corpul Medical Internațional. Trupele nigeriene din coaliția ONU au trebuit să deschidă un puternic foc de apărare de pe acoperișul hotelului, unde erau cazați reporterii internaționali.

SOMALEZ ARUNCÂND CU PIETRE ÎNTR'UN CAR BLINDAT AL TRUPELOR ONU

Incidentele recente pun sub semn de întrebare retragerea planificată a celor 17.500 de soldați americani.

Este greu de înțeles cum o acțiune umanitară internațională costisitoare, în care oameni de pe alte meleaguri au venit cu toată dragostea, ca să ajute un popor în mare suferință, poate să fie astfel răstălmăcită de cei care primesc ajutoarele. Unii din echipele de salvare și-au dat viața pentru această acțiune. Din păcate se pare că în cazul Somaliei, unii cinici ar putea spune că este valabilă zicala, "pe cine nu lași să moară nu te lasă să trăiești".

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

ÎN FAŢA PERICOLULUI SLAV

Lucian G. COSTI

Se împlinesc în luna aceasta trei pătrare de secol dela unirea Basarabiei cu patria mamă, act istoric ce repara nedreptatea ocupării acestei părţi a Moldovei de către Ruşi, în 1812. Aniversăm acel eveniment în condiţiile perpetuării dominaţiei străine asupra unei însemnate părţi din Basarabia şi a menţinerii statutului de subordonare faţă de Moscova, rezultat al Pactului Hitler-Stalin. Aflat la intersecţia drumurilor de pradă ale seminţiilor cu apucături agresive, neamul românesc s'a aflat de-a lungul anilor în poziţie exclusivă de apărare a propriului teritoriu naţional, mereu invadat, pârjolit sau colonizat. Ocupaţia străină a marcat existenţa noastră istorică atât de mult, încât ocaziile noastre de a celebra momente de răscruce se rezumă la rememorarea clipelor fericite când am reuşit să recuperăm părţi ale pământului românesc stăpânite de barbari. Am folosit acest cuvânt, "barbari", nu numai cu gândul la perioada evului mediu, ci şi pentru a desemna barbarii moderni, cei care au îmbrăţişat de formă aspectele creştine ale civilizaţiei europene, dar nu s'au lepădat niciodată de apucăturile strămoşilor lor năvălitori, de jaf şi cuceriri însoţite de crime şi nesfârşite tragedii omeneşti.

Imperiul Rus, ultimul dintre coloşii expansionişti ce ne-au călcat în picioare ţara, nu s'a prăbuşit încă pe de-a'ntregul. Religia oficială a acestui stat, creştinismul ortodox, n'a constituit o frână în calea agresiunii ruseşti contra altor popoare ortodoxe, printre care ne numărăm şi noi, Românii. Abjurarea acestei religii şi "convertirea" la comunism, efectuată de Lenin, n'a modificat cu nimic mentalitatea politică a Ruşilor, din contră, ideologia comunistă a constituit cea mai bună justificare a pretenţiilor paranoice de dominare mondială.

Recenta decizie luată de Sinodul Bisericii Ortodoxe Române de a reactiva Mitropolia Basarabiei, desfiinţată de Moscova după ocuparea Basarabiei în 1940, a stârnit o violentă reacţie din partea capilor bisericii ruseşti, ajungându-se până la o condamnare a gestului Patriarhului român ca provocator de schismă. Este limpede că cele mai elementare noţiuni creştine nu au nici o valoare în faţa conducătorilor religioşi ruşi. Comportamentul acestora nu face decât să probeze (pentru a câta oară) constanta manifestare agresivă a guvernelor ruseşti, înainte sau după 1917. Unde este respectul creştin pentru adevăr, exprimarea regretului faţă de răul provocat aproapelui şi dorinţa de îndreptare?

Aniversarea din Martie stă sub semnul amărăciunii de a nu fi reeditat victoria din 1918 în contextul perioadei actuale de destrămare relativă a structurilor opresorului. Există însă o speranţă ce se bazează pe o înţelegere superioară a devenirii istorice. Niciodată pierderile nu sunt definitive, şi domnia agresorului nu e eternă. Este adevărat că ne-am obişnuit să fim stăpâniţi de alţii, şi să ne acomodăm, să rezistăm, până apar momente favorabile care să ne permită să scuturăm jugul străin. Este adevărat că succesele sunt uneori parţiale, şi reuşim să recuperăm numai o parte din ce s'a furat. Pământuri româneşti rămân încă sub autoritatea altora şi milioane de Români sunt asimilaţi, devenind "buni" Ruşi, Unguri, Sârbi sau Bulgari.

Să citâm cazul mancurţilor din Transnistria (Mărăcuţă, de exemplu) ca să ne referim doar la partea cea mai de Răsărit a Marii Românii. Intinse pământuri populate ancestral de noi, Crişana şi Banatul de Vest, Timocul, zona aromânească, nici nu mai intră în preocuparea istoricilor noştri, cu atât mai puţin în preocupările diplomaţiei româneşti. Si totuşi, în momentele cheie ale istoriei s'au găsit acei oameni politici de geniu care au ştiut să refacă nucleul Daciei vechi, nepierzând din vedere faptul elementar că păstrarea acestui nucleu nu este posibilă fără o continuare a recuperării provinciilor rămase în afara jurisdicţiei româneşti, dar esenţiale geopolitic statului nostru şi încă aflate sub dominaţie străină.

Dacă ne oprim la perspectiva pe scurtă durată, am fi tentaţi să cădem pradă pesimismului. Si totuşi, secolele XIX şi XX au însemnat pentru noi refacerea nucleului românesc, culminat cu România Mare din 1918: este previzibil că prăbuşirea Imperiului Rus va însemna şi încetarea ingerinţei în Basarabia şi Transnistria, şi a scăderii influenţei panslave moscovite în Balcani, ceea ce ar permite refacerea teritorială atât în Nord-Est cât şi în Sud-Est. Dar fără o strategie pe lungă durată, fără o analiză obiectivă a propriilor noastre slăbiciuni, o viitoare menţinere a ordinii româneşti, singura garantă a păstrării fiinţei naţionale, este greu de imaginat.

A lăsa totul să curgă la voia întâmplării, cu gândul la ajutoarele ipotetice ale Vestului, pe care-l credem obligat să ne salveze în clipe grele (şi care s'a eschivat în repetate rânduri s'o facă) este o eroare fundamentală. O clasă politică ce conduce ţara şi se călăuzeşte după asemenea precepte, duce cu bună ştiinţă ţara la dezastru. Dacă lecţia dură a ocupaţiei muscale (sub haina comunistă, e drept, dar tot muscală) nu ne-a trezit la realitate, nu ne putem aştepta la nimic bun în viitor. Cauzele externe, legate de virulenţa atacului agresorului, cum a fost cazul năvălirii slave şi apoi maghiare, unde impactul provocat de un număr mic de migratori a cauzat răsturnări cu consecinţe dramatice, sunt bine cunoscute.

Dar oare Spania nu a avut aceeaşi soartă, când un pumn de Mauri debarca în 711 şi cucerea un teritoriu egal cu Balcanii (excluzând Grecia), impunând limba arabă şi islamismul pentru 781 de ani? Fără spiritul de sacrificiu şi tenacitatea cu totul ieşită din comun a Spaniolilor din zonele muntoase nordice încă neocupate de Mauri, marea putere numită Spania n'ar fi existat niciodată şi independenţa precară a celor din Nord ar fi durat foarte puţin. Spaniolii şi-au impus la loc limba şi religia, acolo unde era dreptul lor s'o facă! Reconquista este poate cel mai înălţător model pe care ni-l poate oferi un popor frate latin.

Dar oare Franţa nu şi-a recuperat cu atâta greutate tot Vestul, ocupat de Englezi, pe parcursul a două secole? Alsacia, parte integrantă a Galiei ancestrale, ocupată de tribul germanic al Alamanilor (de unde şi numele german, care înseamnă "aşezarea Alamană") revine sub jurisdicţia coroanei franceze abia în 1681, după mai bine de un mileniu! Continuitatea politică datorată instituţiei monarhice a fost un factor decisiv în ambele ţări, Spania şi Franţa, pentru recuperarea pierderilor suferite din cauza invaziilor.

Analiza propriilor noastre defecte politice, a dezorganizării ce a permis victoria barbarilor, dezbinările interne care au fisurat rezistenţa, toate le-am plătit scump. Consecinţele tragice de azi, când mai mult de şapte milioane de Români sunt în pribegie prin lume, iar cei rămaşi sunt sufocaţi de dezastrul moral şi economic adus de lacheii Moscovei, şi pruncuciderea în masă este o practică larg răspândită, nu pot fi puse numai pe seama situaţiei noastre geopolitice şi superiorităţii adversarului slav. Dacă noi eram numeroşi, nedezbinaţi politic şi ne păstram legea veche morală românească (pe care am lepădat-o occidentalizându-ne şi unde nu trebuia, în perioada modernă), nu am fi căzut atât de facil pradă molohului răsăritean.

In ultimă instanţă, păstrarea independenţei înseamnă perpetuarea propriei tradiţii statale, ferite de influenţele nefaste sau impunerea unor concepţii străine nocive, extinderea autorităţii statale asupra teritoriului naţional şi asigurarea frontierelor necesare protecţiei eficiente. Istoric, statele mari exercită o influenţă asupra celor din jur, similar legii atracţiei maselor din fizică. Pe scară istorică, România va trebui să-şi asigure această poziţie în zona Sud-Est europeană, dacă vrea să rămână independentă de sufocarea slavă.

EFEMERIDE

Printre metodele folosite cu succes de propaganda comunistă, două dintre ele mi se par a le fi adus servicii deosebite: dezinformarea şi lovitura cu efect dublu.

Un aparat secret, bine pus la punct, bun cunoscător al psihologiei maselor, lucra neîntrerupt în slujba opresiunii. Credeam că odată cu Revoluţia Tineretului din 1989 şi izgonirea comuniştilor dela putere şi aparatul respectiv se va nărui, dar necesitatea lui era de prea mare importanţă pentru hibrida putere nou instalată. Câteva retuşări, o schimbare de nume, eliminarea uniformelor, o îngrijită machiere şi vechiul aparat lucrează, modernizat, în aceleaşi scopuri, în folosul noilor stăpâni.

Cazul Doina Cornea este un exemplu. Dela Iliescu până la ultimul anchetator, nu există unul să fi crezut serios în acuzaţia adusă ilustrei doamne.

Cazul Doina Cornea este un act de diversiune pentru a distrage atenţia dela alte lovituri preconizate de comuniştii din România. Să ne aducem aminte de taxele pentru învăţământ, instituite de Ceauşescu, pentru cei care urmau să plece din România. S'au făcut proteste, Congresul American a ameninţat cu încetarea "Clauzei" şi Ceauşescu a renunţat la pretenţia de plată a taxelor, a obţinut "Clauza" pe baza acestui compromis şi nimeni nu a mai ridicat alte pretenţii pentru drepturile omului în acel an, fapt de care se temea Ceauşescu.

La prima vedere, mişcările Bucureştiului par făcute anume pentru a îngroşa dosarul refuzului de acordare a Clauzei. Se pare chiar că Iliescu nu doreşte să obţină Clauza, dar vina neacordării să cadă pe Opoziţie. Oficialităţi fedeseniste au declarat chiar că ce pot face cu Clauza acordată dacă nu au ce exporta?

Cazul Doina Cornea va produce mare vâlvă şi proteste atât în ţară, dar mai ales în străinătate şi dosarul va fi clasat, pentru a dovedi Occidentului că în România există democraţie şi separarea puterilor în stat. Justiţia va ieşi cu faţa curată, iar politicienii din Apus care ne cunosc din povestirile despre Dracula, se vor lăuda cu succesul deschiderii spre democraţie din România, iar regimul quasi-comunist instalat în ţară, va fi privit cu mai multă îngăduinţă la excesele de tip comunist.

Dublul efect a fost obţinut, Iliescu va căpăta prestigiu dintr'un foc de paie.

Ce nu va sesiza însă democraţia apuseană, va fi drama ce se desfăşoară în spatele acestei montări.

La 2 Februarie crt. Domnului Paul Everac, noul preşedinte al Televiziunii Române, i-a fost înmânată o scrisoare din partea FDSN-ului prin care se cerea scoaterea de pe post a "MEMORIALULUI DURERII", documentatul serial al ororilor săvârşite de comunişti în România, realizare a curajoasei Doamne Lucia Hossu-Longin.

FDSN-ul comunist şi-a scos masca după testul dat în faţa Consiliului Europei. Dacă Europenii nu au reacţionat la prezenţa comunistului Adrian Păunescu în delegaţia parlamentarilor români, înseamnă că vechiul comunism, chiar cu trăsătură stalinistă, a primit drum liber în fostele ţări asuprite de comunism.

Incurajat de aceste acte, comunistul Ilie Verdeţ s'a dus la Suceava la conferinţa judeţeană PSM unde a declarat, fără frică şi ruşine, că "viitorul aparţine socialismului (comunist)"; Nicolae Ceauşescu a fost un mare patriot, un om foarte iute la gândire; PSM este sprijinit de partidul comunist chinez, iar lichidarea a unui milion de tineri în China a fost un fapt pozitiv, dar ceea ce a marcat în mod deosebit îndrăzneala comunistului Verdeţ este faptul că după aceste apologii a cerut ca... "Memorialul durerii" să fie interzis.

Concentrate toate forţele în cazul diversionist Doina Cornea, apărarea "Memorialului durerii" şi a Luciei Hossu-Longin, este dată uitării. Dezinformarea şi dublul efect comunist îşi ating din nou scopul. Să nu ne mirăm dacă într'o bună zi Doamna Longin va fi chemată în judecată pentru acţiunea ei de a prezenta la televiziune "Memorialul durerii"! Si toate acestea pentrucă în România s'a refuzat de către putere şi nu s'a insistat de către cei lezaţi şi nici de către Opoziţie, demararea "Procesului comunismului".

Farisei nechemaţi au ieşit din bârloguri şi au vorbit de "creştineasca iertare". A trebuit să vină palma dură şi necruţătoare a Evreului Simon Wiesenthal, care aflându-se într'o vizită la Bucureşti, scârbit de fariseismul unor falşi apărători ai drepturilor omului, le-a declarat: "Iertarea este opţiune personală. Dar nimeni nu-i legitimat să ierte în numele morţilor".

Iţi mulţumim Simon Wiesenthal, pentrucă dacă am fi făcut noi o afirmaţie de acest gen, ar fi plouat cu acuzaţii de fascişti sau nazişti.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

AZILUL POLITIC AL ROMÂNILOR

- II -

Ion BOIERU

SITUAȚIA ACTUALĂ

Chiar dacă trecem peste aspectele negative (au fost și unele pozitive) ale diplomației americane în tratarea chestiunilor românești, și încercăm să privim lucrurile de azi, cu optica unui optimist, ne vine greu să facem un astfel de pas. Pentrucă nici după schimbarea vechiului ambasador nu a intervenit o schimbare substanțială în vederile diplomației americane față de România.

Alegerile din Septembrie 1992 au fost un prilej strălucit să se facă o reevaluare a structurii politicii românești, condusă de Iliescu cu nomenclatura veche a partidului comunist. Reevaluarea s'a făcut superficial, pentrucă s'a verificat numai un număr redus de circumscripții electorale și, în totalul său, electoratul din regiunile rurale, care reprezenta majoritatea absolută a numărului de votanți, a fost complet neglijat .

In zonele rurale, Iliescu domină absolut toate circumscripțiile electorale, cu primari, șefi de plasă, prefecți și funcționari administrativi în toate domeniile. Satele au fost impermeabile la orice propagandă a Opoziției, pentrucă regimul lui Iliescu a creat o "cortină de fier" interioară și lumea țărănească nu cunoștea decât palavrele lui Iliescu, pe calea tuturor mijloacelor de comunicare și propagandă, care-i stăteau la dispoziție. Acolo nu s'au înregistrat nereguli de către vreun observator străin, pentrucă nu avea ce să observe. Totul era "aranjat" în interiorul administrației locale, fără să poată fi observat ceva deosebit.

Nimeni n'a pătruns cu investigații așa de adânci ca să se vadă că administrația rurală a lui Iliescu este o fraudă permanentă a nomenclaturii comuniste, deci acolo alegerile vor fi câștigate totdeauna; mai ales dacă se adaugă televiziunea, emisiunile de radio, controlate de Iliescu și presa selectată pe sprânceană de nomenclatură, ca să nu poată pătrunde în sate și ziare ale Opoziției.

Deci, emisarii Departamentului de Stat au raportat ceea ce au interceptat ei din zonele la care au avut acces (foarte redus) și nu au găsit nimic vulnerabil în zonele rurale, adică tocmai în "locul crimei".

In general, diplomații americani nu sunt formați pentru a putea intercepta evoluția evenimentelor, după astfel de transformări ca acelea care au survenit după dislocarea blocului de putere comunistă. Ei nu au o pregătire politică și istorică de o lărgime care să le permită să facă disocieri ideologice. Se pare că diplomația americană este încă dominată de orientarea mai veche, din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care era infiltrată de un foarte sofisticat filon pro-sovietic, stângist.

CELE DOUĂ TENDINȚE

In problema azilului politic, există două tendințe fundamentale: acea politică a Departamentului de Stat și aceea a Departamentului de Imigrație, care are un caracter pur național. Departamentul de Stat, în general, lucrează după directive "flexibile", care se schimbă cu fiecare administrație. Imigrația are câteva principii fundamentale, care privesc națiunea americană, ca un întreg, și nu este flexibilă, decât în cazul că intervin elemente importante, care trebue să fie luate în considerație. Imigrația are o viziune largă a procesului de devenire a națiunii americane, are o concepție clară despre existența națiunii americane.

In "flexibilitatea" ei, diplomația dela Departamentul de Stat nu operează întotdeauna pe principii organice, structurale și permanente și în felul acesta nu asigură o continuitate ireproșabilă în aspirații, soluții și metode de lucru.

Nu tot așa stau lucrurile cu Departamentul de Stat, unde realitățile sunt percepute după maniere variate și principiul moral nu este neglijat, dar nu este dominant, ci este inclus în principiul mai larg, mai cuprinzător al pragmatismului politic, unde sunt posibile concesiile, amânările, capitulările sau cameleonismele de circumstanță.

CÂTEVA EXEMPLE

Cazul în speță al României, ne arată în perspectiva istorică, toate modulațiile, tatonările și ezitările diplomației americane. Momentul ambasadorului David Funderburk este grăitor. Datele culese de el, în contact direct cu realitățile din țară, contraziceau politica pragmatistă, pro-sovietică a centralei care avea alte directive și soluții, contradictorii cu realitățile românești. Si astfel, s'a ajuns la o ciocnire politică și diplomatică, ce a adus la suprafață adevărata stare de lucruri: deficiențele diplomației.

Altă evidență grăitoare a fost Biserica Română Catolică de rit bizantin, care a fost timp de 40 de ani persecutată, episcopi și preoți uciși și bisericile, mânăstirile, școlile, bibliotecile și averile de pământ au fost confiscate.

Departamentul de Stat a tratat chestiunea acestei Biserici, ca pe o problemă minoră, de sectă religioasă. Niciodată nu a luat o atitudine fermă, bazată pe o documentare serioasă (care i-a fost furnizată la timp) de apărare a acestei Biserici, care reprezenta, pe plan spiritual, rezistența cea mai articulată împotriva regimului comunist din România. In timp ce Biserica Română Catolică era neglijată și trecută la "pasivul" Departamentului de Stat, prelații ortodocși, care erau iobagii partidului comunist, erau primiți și tratați cu onoruri de diplomația largă americană. Si, se făcea mare agitație pentru niște cazuri de violare a drepturilor unor "secte", care nu reprezentau nimic în spiritualitatea românească, și chiar erau inițiate și promovate de guvernul comunist, pentru a distruge unitatea Bisericii Ortodoxe Române. Era un joc politic, tipic regimului comunist.

Diplomația Departamentului de Stat nu a înțeles și nu a dorit să ajute rezistența națională din țară. Imigranții români și refugiații politici au fost tratați fără nici o considerație politică, serioasă, în timp ce elementele nereprezentative și incompetente pe dimensiunea națională românească, erau promovate de "cluburile", "agențiile" și "fundațiile" anexe ale diplomației din Departamentul de Stat, care de multe ori duceau o politică anti - americană, deci și anti - românească, în ultimă instanță.

Se pot cita nenumărate exemple în această chestiune. Departamentul de Stat, cu diplomația sa, "irealistă", nu a privit cu simpatie eforturile românești de eliberare din strânsoarea comunistă.

In realitate, în România există un curent după care poporul român nici nu are nimic de așteptat dela Americani, mai ales după tragedia închisorilor comuniste din timpul dictaturii, când deținuții politici credeau că Americanii îi vor elibera. Americanii sunt conștienți de acest curent și de faptul că popoarele neolatine din Europa au fost mai prompte în a ajuta refacerea României, decât America, ce a impus prin agențiile ei condiții inacceptabile pentru concepția de suveranitate națională și pentru structura spiritualității românești.

Vom reveni.

NOTE ȘI COMENTARII

DESPRE ABUZURILE UNUI PRELAT COMUNIST

Cine crede că ne face plăcere să vorbim de rău Biserica Ortodoxă Română, se înșeală amarnic. Si spunem deschis aici, că noi nu am vorbit niciodată de rău Biserica Ortodoxă ca atare, dar nu am putut trece cu vederea faptele mârșave ale unor prelați - adevărați lupi îmbărcați în piele de oaie - strecurați în sânul bisericii cu misiunea de a o compromite. Cine confundă Biserica în întregimea ei, cu slujitorii altarelor, face o greșeală capitală.

Că nu suntem singuri, am subliniat ori de câte ori ne-am oprit pe marginea acestui subiect foarte, foarte gingaș. Si, dacă revenim astăzi, o facem datorită faptului că toate ziarele din ultimul timp dau în vileag scandalul din sânul Mitropoliei Olteniei.

Dar să vedem despre ce anume este vorba. Si iată pe scurt ce s'a întâmplat.

Preotul Iulian Mladin, parohul Bisericii Sfântul Spiridon din Craiova, încă din 1986 este suspendat din funcție și înlocuit cu Preotul Tudorica Mihalcea de către Mitropolitul Nestor Vornicescu. Si nu pe motivul că ar fi fost "nevrednic", căci Biserica și casa parohială erau ca oglinda, ci pe motivul că Părintele Mladin avea alte păreri politice, adică, pe șleau spus, NU ERA FDSN-ist. Enoriașii însă, se adună în jurul său, făcând zid de netrecut și trimițând astfel vorbă Mitropolitului că... "aiasta nu se poate". Si astfel a început acest "talmeș-balmeș" din Mitropolia Olteniei.

Din declarațiile Părintelui Mladin și ale altor doi parohieni, se dă la iveală adevăratul portret al Mitropolitului. Aflăm astfel că preoții au fost chemați telefonic pe ziua de 21 Ianuarie 1989 pentru a participa la o ședință ce urma să aibă loc a doua zi la Mitropolie. La această ședință, Mitropolitul Nestor Vornicescu a înfierat dur, tovărășește pe HULIGANII și DERBEDEII dela Timișoara, făcând apoi precizarea: "noi avem o datorie de onoare de a apăra președintele ales". Lucrurile se precipită însă și "După 22 Decembrie 1989, timp de 40 de zile, Mitropolitul Olteniei, Nestor Vornicescu s'a aflat fugit la Mânăstirea Tismana, alături de generali și de Episcopul Gherasim dela Vâlcea... Mânăstirea fiind păzită de militari." După ce situația din țară s'a calmat și tiranul a fost pedepsit, Mitropolitul Nestor revine în scaun și "In 1992, Nestor - Mitropolitul Olteniei - a voit să candideze pe listele FDSN" ... ca să fie - vezi Doamne - iarăși cu PUTEREA.

Mărturisirile Preotului Mladin și învinuirile aduse Mitropolitului Olteniei, te lasă înmărmurit.

"Relațiile existente între Mitropolitul Nestor Vornicescu și familia Ceaușescu și, în special Nicu Ceaușescu au fost mai mult decât apropiate. In mod expres pentru Nicu Ceaușescu, Mitropolitul Olteniei a adus, dela Mânăstirea Tismana (în două rânduri) fecioare pe care le viola mezinul năbădăios, CHIAR IN MITROPOLIE. Apoi Nestor era zilnic vizitat de o întreagă armată de "ochi albaștri", care plecau de aici cu portbagajele pline. Legăturile directe dintre Nestor Vornicescu și familia Ceaușescu rezultă și din cele arătate de Televiziunea Română în data de 12 Ianuarie 1990, și anume găsirea la domiciliul lui Zoe Ceaușescu a unor obiecte ce aparțin Mitropoliei și care fuseseră dăruite de Nestor (deși nu erau proprietatea sa) fiicei dictatorului".

Până aici spovedaniile Părintelui Mladin. Să vedem mai departe ce spune Dl. Nicolae Boroiu, jurist și membru în Consiliul parohial.

"...In repetate rânduri am participat, în decursul anilor, la oficierea serviciilor religioase la Catedrala mitropolitană Sfântul Dumitru din Craiova. Nu a fost ocazie, cât de mică, în care Mitropolitul Nestor, în predicile sale, să nu elogieze, până la paroxism, pe Nicolae Ceaușescu și comunismul în general. Astfel, au rămas aceiași lăutari ai regimului ateu, aceiași semnatari ai ordinelor de DEMOLARE A BISERICILOR. Propriu zis nici nu putem spune că la ora actuală avem o Biserică Ortodoxă în sens canonic în țara noastră, și asta pentrucă înalții ierarhi numiți nu datorită meritelor lor sau prin alegere canonică, ci la presiunile dictaturii comuniste... Apoi mai sunt niște fapte de notorietate: Mitropolitul, conform canoanelor bisericești, nu are voie să locuiască cu femei sub același acoperământ, or, Nestor Vornicescu locuiește, în clădirea Mitropoliei Olteniei împreună cu mai mult de zece călugărițe (multe tinere), fapt ce nu poate să nu trezească suspiciuni..."

In sfârșit, consilierul județean Andrei Pascu, spune în spovedaniile dânsului: "...Nestor Vornicescu a făcut tot ce s'a putut pentru a se duce la îndeplinire actul de demolare a Bisericii Sfântul Ioan Sebastian din Craiova, biserică-monument istoric..."

Si ziaristul Emilian Mirea își încheie articolul astfel: "Demisia sau...demiterea IPSS Nestor Vornicescu pare a fi singura soluție viabilă la Mitropolia Olteniei"...

Iar noi credem că este rândul Mitropolitului Olteniei să fie... demolat. Altceva nu avem de adăugat.

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacția și Administrația:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (416) 387-1832
FAX: (416) 388-4651